

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REJECTED MATE SECRET BABY ROMANCE

THE ALPHA'S FORCED REJECTED MATE

SILVERFANG CREEK WOLVES

LAYLA SILVER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALFA'NIN ZORLA REDDEDİLEN EŞİ

Reddedilen Eş Gizli Bebek Romantizm

Silverfang Creek Kurtları Kitap 2

Layla Silver

Telif hakkı © 2024 Layla Silver'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kopya sadece kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya kayıt da dahil olmak üzere herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz,

Bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında, yayıncıdan önceden yazılı izin alınmadan kullanılamaz.

İçindekiler

[Bölüm 1 - Cliff](#)

[Bölüm 2 - Robyn](#)

[Bölüm 3 - Cliff](#)

[Bölüm 4 - Robyn](#)

[Bölüm 5 - Cliff](#)

[Bölüm 6 - Robyn](#)

[Bölüm 7 - Cliff](#)

[Bölüm 8 - Robyn](#)

[Bölüm 9 - Cliff](#)

[Bölüm 10 - Robyn](#)

[Bölüm 11 - Cliff](#)

[Bölüm 12 - Robyn](#)

[Bölüm 13 - Cliff](#)

[Bölüm 14 - Robyn](#)

[Bölüm 15 - Cliff](#)

[Bölüm 16 - Robyn](#)

[Bölüm 17 - Cliff](#)

[Bölüm 18 - Robyn](#)

[Bölüm 19 - Cliff](#)

[Bölüm 20 - Robyn](#)

[Bölüm 21 - Cliff](#)

[Bölüm 22 - Robyn](#)

[Bölüm 23 - Cliff](#)

[Bölüm 24 - Robyn](#)

[Sonsöz - Robyn](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Layla Silver'in](#)

[Kitapları](#)

Bölüm 1 - Cliff

Arka arkaya üçüncü dakikadır, yeğenimin çocuk odasına sessizce giriyor ve onu kontrol etmek için beşiğine göz atıyordum. Hiç kimse sorumluluklarım konusunda ciddi olmadığını söyleyemez. Kız kardeşim de öyle olduğunu söyledi.

Bebek Sierra için Daria'dan yeni bir yorgan topluyordu ve bu, annesi böylesine tehlikeli bir yolculuktan dönene kadar yiğit, yakışıklı ve süper yetenekli amcasının nöbet tutacağı anlamına geliyordu.

Ellerimi hafifçe beşiğinin kenarına dayadım ve nefesinin sabitliğini inceledim. Bu kadar küçük bedenler nasıl her zaman bu kadar çok havaya ihtiyaç duyabilir? Alnından ateşini kontrol etmek için uzandığımda onu kendi çocuğum gibi hayal ettim. Sierra sevimli bir isimdi ama bir kız çocuğu için güçlü bir isim değildi.

Hayır, bir kızım olsaydı adını *Bridget* ya da *Athena* koyardım. Bunlar Tanrıçaların isimleriydi. Benimki gibi bir kıza verilmeye layık isimlerdi. Elim Sierra'nın başını içine alacak kadar büyüktü. Sıcak teni avucumla buluştu. Çok sıcak değildi. Çok soğuk da değildi.

"Aynen öyle," diye şaka yaptım. "Gerçi o hikâyedeki ayılar özel mülke izinsiz girmiyormuş gibi davranabiliriz."

Arkamdan dramatik bir esneme sesi geldi. "Ve biz de senin yasalara uymayı hiç umursamadığını iddia edebiliriz."

"Hey, o farklı bir zamandı. Şimdi iyiyim." Kapı aralığında duran kız kardeşime gülümsedim. "Artık bir numaralı amca benim, unuttun mu?"

"Tek amca sensin, Dufus."

Sierra uykusunda burnunu çekti. Bu ses dikkatimi çekti; içimde yaşayan ve her zaman dikkatli olan ebeveyn, yeğenimin hapşırıklarına, öksürüklerine ve tıkırtılarına aşırı tepki veriyordu. Ona bu kadar ilgi göstermekten kendimi alamadım. Potansiyel bir melez çocuk olmak etrafında iyi bir koruma çemberine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Hiçbir yeğenim özel güçleri olduğu için alay konusu olmayacaktı.

Elimi Sierra'nın üzerinde salladım. Hâlâ uyuyordu, Bebeklerin olduğundan çok daha küçük görünmelerine neden olan şekilde huzur içinde horluyorlardı. "Harika olduğuna dair bir işaret var mı?"

"Ona zaman verin. Kendine gelecektir."

"Senin gibi güçlere sahip olup olmayacağını biliyor musun?"

Faye omuz silkti ve yanımdaki beşiğe doğru yürüdü. Onun Saçları dalgalı halkalar halinde omuzlarına altın nehirler gibi dökülüyordu.

Her tarafı çiçeklerle kaplı maksi bir elbise giymişti ve kolunun altına bir yorgan sıkıştırmıştı, yoğun kumaşı elbisesine tam olarak uyum sağlamıştı.

Kız kardeşim kızına merhametli bir bakış attı. "Umarım Hector gibi şekil değiştiren bir kurt olur."

"Ama güçleri olsaydı harika olmaz mıydı?"

"Yalnız olmasaydım iyi olurdu." Faye omuz silkti ve yorganı beşiğin kenarına örttü. "Ama yine de onun da benimle aynı kaderi paylaşmasını istemiyorum."

Kız kardeşimi kanatlarımın altına aldım. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi. Çocuklar. Her zamanki gibi. "İyi görünüşüm ve çok iyi becerilerim tüm nefret edenleri uzak tutacaktır."

Güldü. "Umarım o da senin mizah anlayışını anlar."

"Ciddiyim, Faye. Kızını her zaman gözüm gibi koruyacağım. kendiminkini."

"Çok geç değil, biliyorsun."

Çocuk odasının kapısının yanındaki posterlere odaklandım - kurbağa diyagramı ve zambak göleti resmi. kasabadan gelirken on sentlik bir dükkandan aldım. Bunlar Faye'in çocuk odası için çok seveceğini bildiğim sevimli vintage parçalardı ve Sierra'nın ünlü amcasının iyi bir kişiliğe sahip olduğunu bilmesini istedim.

Eğer o posterlere bakmaya devam edersem, bir çocukmuşum gibi davranabilirim.

Bir eş bulup üreyecek kadar iyi bir insan.

Ama bunu zaten bir kez batırdım. Neden tekrar çalışsın ki?

Faye koluma dokunarak dikkatimi gömleğime çekti. "Hâlâ o rüyayı görüyorum, biliyorsun."

Onu tersledim. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bana onun hakkında daha fazla şey anlatırsan daha iyi anlayabilirim."

"Sana önemli şeyleri zaten söyledim, Faye. O başka bir sürüde. Alfa'sı çıkmamızı yasaklıyor. Hikayenin sonu."

Vazgeçmiş gibi ellerimi havaya kaldırdım - çünkü bunun en iyi yol olduğundan emindim. Şu anda iyi giden bir şeyim vardı. Haftada birkaç kez yeğenimle vakit geçiriyordum, Aileme topluluk etkinliklerinde yardım ediyordum. Ne zaman bir parti düzenlesek, seksi bir hatunla takılır ve iki gün sonra benden bıkana kadar ona hava atardım.

Yıka, durula, yıka, durula.

Beni meşgul edecek iyi bir bisiklet gibisi yok.

Faye Sierra'yı kontrol etmek, battaniyesini düzeltmek ya da Sierra uyurken ikimizin sık sık yaptığı diğer binlerce şeyden birini yapmak için beşiğin üzerine eğildi. Onu kontrol etmek çok zorlayıcı bir şeydi.

Sierra'nın iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra Faye burada tuttukları şiltede yanıma sokuldu. "Bence o senin gerçek eşin, Cliff. Ve bence bu gidip onu alman gerektiği anlamına geliyor."

Gözlerim arzu dolu bir kalple beşiğin üzerinde gezindi. Kimi kandırıyordum ki? Robyn, o güne kadar Ben hiçbir şey açıklamak zorunda kalmadan beni anladı. Tutkulu, zeki ve hayatımın kaosa ayak uyduran biriydi. Bugünlerde işler daha az kaotik olsa da, Hector şeytani ele geçirme hakkında eski kitaplar çıkarmaya başlamıştı. Küçük, kendi halinde tatlı kasabamızın dışında büyük bir şeyler oluyordu.

"Burada kalmalıyım," diye düşündüm yüksek sesle, "iblis meselesi yüzünden."

İç çekti. "Sana ve Hector'a iblis olayının bittiğini zaten söyledim."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Faye. Üzgünüm ama bir süre daha biteceğini sanmıyorum."

"Burada psişik olan benim."

Kız kardeşime odaklandım, kaşlarının endişeyle nasıl birbirine yaklaştığına, ela kahverenginin içinde güçleri çalkalanıyormuş gibi gözlerinin nasıl küçük altın noktalarla dolduğuna. "İçimde bir his var."

"Demek güçler aileden geliyor."

Kıkırdadım ama eğlence gözlerime tam olarak ulaşmadı. "Bundan daha fazlası var, Faye. Hector senin saldırının ilk dalga olabileceğinden endişeleniyor."

Yüz ifadesi düştü. Burada tehlikede olan her şeyi hatırlatan beşiğe baktı. "Eterde hiçbir şey hissetmedim."

"Kontrol edebilir misin?"

"Gizli tehditleri ortaya çıkarmak için bir büyü yapabilirim."

Başımı salladım. "Eğer yardımına ihtiyacın olursa yardım edebilirim. Hata yapmamak için büyük resmi görmemiz gerekiyor."

"Gidip eşini bulman için bir neden daha Cliff." "O benim eşim değil."

Ama bu sözler ağzımdan çıktığı anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sanki göğsümden çıkmak üzereymiş gibi öne doğru atıyordu. Kalbimin kaçmaya çalışıyormuş gibi hissettiği göğüs kafesimi ovuşturdum. Hiçbir sorun yoktu. Ama bir şeyler ters *gidiyordu*.

Faye elini kalbimin üzerine koydu. "Oradaki deliklerin büyüdüğünü görebiliyorum. Gidip onu getirmelisin, Cliff. Yapman gereken telafi et. Çok geç olmadan."

"Bir şey yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen benim kardeşimsin. Sen aptalın tekisin ve hiçbir şeyi ciddiye alamazsın."

"Kızınızın korunmasını ciddiye alıyorum" diye

homurdandım. "İşte bu yüzden Robyn'in sana ihtiyacı var. Bu enerjiyi ona yönlendir."

"Ama Sierra-"

"Kendini işine adanmış iki ebeveyni var, bunlardan biri Batı Virginia'daki en güçlü sürülerden birinin Alfa'sı." Elimi okşadı güven verici bir şekilde. "O *iyi*, Cliff. Şimdi mutluluğu bulmana ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Robyn muhtemelen şimdiye kadar çoktan başka biriyle çiftleşmiştir. Onu üç yıldır görmedim."

"Tamam, planlar değişti."

Gülümsedim. "Anlayacağını biliyordum."

Yaramazca sırıttı, gözleri yarıklara dönüşürken gülümsemesi Grinch'e döndü. "Sanırım seni Wildtooth Tails'e göndermek için Robyn'le ilgisi olmayan bir neden bulabiliriz."

"Orada uyuşturucu satmıyorum, Faye."

"Kim uyuşturucudan bahsetti ki?"

Elim içgüdüsel olarak enseme gitti. "Uh, Şey..."

Kolumu itti. "*Ciddi* misin, Clifton? Eskiden Orada uyuşturucu mu satıyorsun?"

"Hayır, ondan değil. Adrian sadece-"

"Bunun için Adrian'ı suçlama!"

Belki kahkaha atmak bu konuşma için en iyi tepki değildi ama gariplik seviyesi sınırlarımı çoktan aşmıştı. Yapmak zorundaydım. Beni tüketmeden önce garip duygularımı dışarı atmak için kıkırdadım.

Kafamı hızlıca sallayıp geri kalan tuhafılığı da üzerimden attıktan sonra kız kardeşimin elini tuttum ve sıktım. "Faye, ben Bunu size söylediğim için üzgünüm ama Adrian bir süre önce kesinlikle yasadışı bir iş yapıyordu."

"Bir süre önce, *ne zaman*?"

"Sen gittikten sonra, ama dönmeden önce."

Gözlerini devirdi. "Bu çok özel. *Teşekkürler*."

"İki yakamızı bir araya getirmekte zorlanıyorduk. Adrian'ın hastanenin psikiyatri bölümünde bir ilişkisi vardı, bu yüzden son kullanma tarihi geçmiş ilaçlardan kazandıklarımızı bölüşüyorduk."

"Sierra, bunu duydun mu? Amcan bir suçlu."

Şimdi gerçekten gülüyordum. "Hey, insanlar değişebilir. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Gülümsemesi alaycı olmaktan çıkıp gerçekten sıcak ve sevgi dolu bir hal aldı. "İşte bu yüzden oraya gitmen gerektiğini düşünüyorum Cliff. Oraya gitmelisin, Cliff. Yeni Alfa ile irtibat kurabilir ve uzaklaşan bir sürüye zeytin dalı uzatabiliriz. Nezaket içinde güç gösterebiliriz."

Sierra tekrar kıpırdandı. Faye de ben de kasıldık ve uykusundan uyanmaya başlayan bebeği dikkatle dinledik. Alt katta ön kapı gıcırdadı, ardından kısa bir bip sesi ve dijital bir ses "Ön kapı" diye anons etti.

Sanki biliyormuş gibi Sierra haykırdı. Ben de kız kardeşim gibi ayağa fırladım, hareketlerimiz sanki bunca zamandır koordine edilmiş gibi eşleşti. Üç uzun adımda beşiğe doğru yürüdük ve bize uykulu gözlerle bakan o sevimli yüze bakmak için kenarından eğildik.

"*Vişneli turta!*" Hector merdivenlerin dibinden gürledi. "Ve benim küçük kekim!"

Faye başını geriye attı ve güldü. Şakanın farkında olmayan ama annesini taklit etmeyi çok isteyen Sierra, kıkırdamaya başlamadan önce bize sakız gibi bir sırtış attı. Arkamızda, Hector dört kez kahkaha attı, içten bir kahkaha. Tatillerde kızı tarafından kaçınılmaz olarak Noel Baba kılığına girmesi istendiğinde bunun işe yarayacağını düşünerek kıkırdadı.

Kız kardeşim meşgul olduğu için Sierra'yı beşikten aldım, kıkırdamaları ikiye katladım ve Sierra'yı üçümüzün arasında tutarken odanın kahkahalarla patlamasına neden oldum. O bir Kundaklanmış yavrunun etrafı sürüsüyle çevriliydi. Her birimiz *İltifat* edilecek bir şey -küçük ayak *parmakları* çok güzel- kız kardeşimle aramda duygusal bir mesafe bıraktım, bu genelde yapmadığım bir şeydi.

Ama koruyucu bir kalkanın arkasına saklamaya çalıştığım iç katmanlarıma çoktan zarar vermişti.

Robyn benim eşim değildi. Milyon yıl geçse de asla benim eşim olamaz. Alfa'sı böyle bir şeye asla izin vermezdi ve Aile, kraliyet kanı ve miras saçmalıkları konusunda o kadar titizdi ki benim gibi elinden gelenin en iyisini yapan bir adamı gerçekten umursamıyordu. Zaten şu an çiftleşmeyi düşünmek için iyi bir zaman değildi, özellikle de İblislerin geri dönme ihtimali.

Bir melez cadı-kurt, bir yığın İblisler. Taze bir cadı-kurt melezinin neleri çekebileceğini bilmek istemedim.

Bu yüzden Batı Virginia'da kalmak zorundaydım.

Faye, Sierra'nın koca kafasının üzerinden bana gülümserken bir yandan da Hector'la konuşuyordu: "Sana bir fikir vereyim hayatım."

Faye bana silah doğrultuyormuş gibi ellerimi uzattım. "Pekala, biraz mantıklı olalım."

Hector beni görmezden geldi. "O nedir, tatlım?"

"En iyi arkadaşını yeni Alfa ile irtibat kurması için Maine'e göndermeliyiz. Bilirsin, onunla bağlantı kur... Adı neydi?"

Ellerimi iki yanıma indirdim. "Bill Parks."

"Alfa Bill Parks," dedi Hector dikkatle. "Bunu Adrian'a sormam gerekecek."

"Neden Adrian'a soruyorsun ki? O artık Alfa değil," diye karşı çıktı Faye.

Hector başını salladı. "Ama bu onun yürüttüğü iş anlaşmasıydı. Neden kötü gittiğinden ya da neyin yanlış gittiğinden emin değilim. Eğer irtibatımı gönderiyorsam ve bir köprüyü onarıyorsam, o zaman iyi bir Oraya neden bizzat gitmediğimin nedeni." Faye bir

yenilgi gösterisiyle ayağını yere vurdu. "Denedim."

Hector merakla mırıldandı. "Kuzey sürüleriyle bağlarımızı güçlendirecek olsa da..."

En iyi arkadaşıma uzanırken iç çektim. "Lütfen beni Maine'e gönderme, dostum. Oraya gitmek istemiyorum."

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım," diye parlak bir teklifte bulundu Hector, "adını eş ritüel havuzuna yaz, ödeşmiş olalım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu çıkarmak için gerçekten bekliyordun."

"Hadi ama, bir kurtla eşleşmek için bir şansı hak ediyorsun, Cliff."

"Sana zaten söyledim: O dost saçmalığı umurumda değil. Seviyorum istediğim zaman sevişebilmek ve yatağa yalnız girebilmek."

Benim gibi yapılı bir adam için kulağa ne kadar zor gelse de, içimde bu konuda çok yumuşak bir his vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, yatağa yalnız girme konusunda iddia ettiğim kadar hevesli değildim. Faye bana rüyasını anlattığından beri Robyn'i aklımdan çıkaramıyordum.

Hector kardeşçe bir tavırla omzumu sıktı. "Muhtemelen seçilmeyeceksin. Sadece ismine ihtiyacım var. Hepsi bu."

Gözlerimi kız kardeşime diktim. "Faye bana o küçük aptal rüyasını anlatmayı keserse yaparım."

Faye Sierra'yı omzuna yaslarken burnunu havaya kaldırdı. "Hey, eğer gerçeklerden saklanmak istiyorsan-"

"Bu doğru değil, tamam mı? Asla doğru olmayacak," diye tersledim. "Kes şunu, Faye. Bu sefer ciddiyim. Durmanı istiyorum."

Yüz hatlarım gerilmişti, Robyn'i son gördüğüm anın yakıcı hatırasıyla acı çekiyordum, bej rengi teni parıltıyordu. Güneşin altın tonları ve çenesini gıcıklayan kızıl kumral saçları. O zamanlar dalgalı kakülleri vardı, banyoda kendi elleriyle makasla yaptığı bir kakül. Ne kadar amatörce görüldüğü için annesini çileden çıkarıyordu.

Ama yine de, geniş sarı gözleri ve düğme burnunun ifadesini muzip bir merakla yumuşattığı minyon bedenindeki o serseri bakışa bayılırdım. Eskiden dar kloş pantolon giydiğinde

kot pantolon ve bikini üstü - uçurumun yanında yaz güneşinde tüm o altın teni açıkta görmek gibisi yok.

Evet, öyle düşünmüştüm. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak.

Ablam soyunma kabinine döndü, dudaklarını büzdü ve gözlerini yere indirdi. "Peki, tamam o zaman. Madem soruyorsun..."

"Hayır, ben talep ediyorum," dedim sertçe.

Hector bana doğru hırladı, çenesi gerilirken gözleri keskinleşti ve kafasındaki saçlar diken diken oldu. "Hey, kız kardeşine karşı nazik ol."

"Kaba olan ben değilim, dostum."

Hector kapıyı işaret etti. "Bugünkü yardımın için teşekkürler, Cliff.

Arkadaş havuzuyla ilgili olarak seni bu akşam arayacağım."

"Bu gece mi?" Ofladım, ellerimi ceplerime soktum ve kapıya yöneldim. "Sanırım gidip yatağıma veda öpücüğü vermeliyim o zaman."

"Bu kadar dramatik olmayı keser misin?" Faye tersledi. "Cidden, eve git ve yemeğini ye. Duş al. Üstünü değiştir. Bir kez olsun kendine iyi bak."

Kapı çerçevesinin yanında durakladım ve değişen kapıya baktım.

Hector ve Faye dikkatlerini hızla tombul bacaklı ve minik ayaklı muhteşem bebeklerine çevirmişlerdi. Birkaç saniye içinde varlığımı unutmuşlardı. Sierra'da şu vardı insanlar üzerindeki etkisi. Onunla sık sık bunun hayatının çok erken dönemlerinde ortaya çıkan güçlerinden biri olduğu konusunda şakalaşırdık.

Eğer benim de onun gibi bir kızım olsaydı, ben de onun peşinden giderdim. Tüm dünyayı unutturdum, sadece onun içinde kaybolmak için.

onun. Böyle bir şey asla olmayacaktı ama bunu hayal etmek güzeldi. Robyn'le birlikte olan bir çocuğun nasıl görünebileceğini düşünmek güzeldi. Bu güzeldi

Belki bir gün bunu başarabilmişim gibi davrandım.

Ama öyle değildi. Adımın çiftleşme havuzuna atılması

sadece bir iyiliğe karşılık bir iyilikti, hiçbir zaman ciddi bir ağırlık taşımayacaktı. Ayrıca, eğer biriyle eşleşecek olsaydım, *bu* Wildtooth Tails'den değil, *bu* sürüden bir kadın olurdu.

Robyn'in eşim olma ihtimali yoktu. Hem de hiç.

Bölüm 2 - Robyn

Bugün gibi günler aileyle geçirilmeliydi. Güneş oturma odasına yayılıyor, sıcak battaniyeler gibi Krem beyazı sehpanın etrafında bir dikdörtgen oluşturan kabarık bej koltuklar. Ortada özenle yerleştirilmiş bir buket gül duruyordu, kırmızıdan menekşeye değişen zinya ve asterler. Kokusu oturma odasını yaşam, öğrenme, büyüme ve yetenek duygusuyla dolduruyordu.

Arkamdaki veranda kapısından koyu deniz mavisi halıyı aydınlatan beyaz bir ışık süzmesi geldi. Duvar kağıdının kayısı rengi panelleri ve kızımın yakın zamanda tamamladığı çok sayıda tuval resmi. Evin profesyonel görünümüne tezat oluşturacak şekilde Ana renkler, kayan bloklar oturma odamı bir sanat galerisine dönüştürdü.

Kızımın kabarık pembe bir at kuyruğunun içine sıkıştırılmış saf ipek telleri gibi görünen kumral-sarı saçlarına bakarak gülümsedim. "Sydney, bu sefer kendini aşmışsın."

"Teşekkürler, anne!"

Gamzeli yanakları zeytin rengi ile bej rengine boyanmıştı. tonlarında, sincap yanaklarını şişirmiş ve sarımsı kahverengi gözleriyle gülümseyerek gözlerini kapatmaya zorluyordu. Babasıyla benimkinin karışımı gibi. Babasının bir şey anlatırken gülümsemesi gibi. kafası güzelken gerçekten aptalca bir şaka.

Yanımızda, bir Poe öyküsüne aitmiş gibi görünen lekeli ahşap bir masanın başında negatif bir Nancy oturuyordu. "Burası amatör saati gibi."

Yeterince hoş görünüyordu, benim gibi altın rengi bronzlaşmış bej tenli, neredeyse bir film yıldızı gibiydi, kızıl kumral saçlarıyla Saçları oval yüzünün etrafında klasik bukleler halinde. Yeterince hoştu ama ondan eleştiri alacak kadar da hoş değildi. "Burası çok pejmürde. Ne kadar rüküş bir ev."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkürler anne."

Sydney gözlerini açtı, o yuvarlak misketler büyükannesine döndü. "Val Teyze, pembe mi istiyorsun?"

Böyle asil ve düzgün bir ses telaffuz edilirken Yedi yaşında, hatta belki de on yaşında bir çocuğa ait olması gereken ses tonu, Sydney'de üç yaşında bir çocukta patlayıcı bir hal almıştı. kelime dağarcığı ve olağanüstü bir iletişim yeteneği vardı. Büyükannesine parmaklarını uzatma şekli, her yönüyle yeni yürümeye başlayan bir çocuğun beceriksizliğinin izlerini taşıyan zarif tarzını vurguluyordu.

Dişlek sırtışı kalbimi binlerce kez ısıttı. "Annem pembeyi sever."

"Annem pembeyi sever," diye kabul ettim. "Pembeyi sevmene çok sevindim.

Ben."

Annem homurdandı. "Bitterpelts'ten Benedict pembe." Düğmeli burnunu havaya kaldırdı. "Aslında pembe olgunlaşmamış bir renktir. Çocuk masal kitaplarındaki prenseslere ve midillilere aittir."

Sydney gösterişli bir şekilde, "Ben bir prensesim," dedi.

Annem düzgünce kıkırdadı, sesi manikürlü tırnakları ve mükemmel kesilmiş kaşları kadar bozulmamıştı. "Sadece doğuştan." Bir eliyle Bana doğru keskin bir bakış attı. "Ve sadece annen düzgün biriyle çiftleşirse."

"Müsait değilim," dedim gergin dudaklarımın arasından.

Annem kaşlarını kaldırdı ama artık bana bakmıyordu. "Graifur'lardan Matthew iyi ve uygun bir eşleşme olur. Onun kanı saf."

"Saflık umurumda değil," diye tersledim kızımın tırnaklarını incelerken. Mükemmel parlatılmış. Her seferinde. "Ben sadece Sydney'e iyi bakmayı ve Bill'den mümkün olduğunca uzak durmayı önemsiyorum."

Isınan bir maya topu gibi, endişe içimde balonlaştı. Annemin

keskin bakışlarından kaçınırken, etrafımdaki havanın nasıl hissettirdiğinden onun bakışlarının ağırlığını çok iyi biliyordum. Gerginlikten kalınlaşmıştı,

Bana hiçbir şey yaptıramayan bir ebeveynin kızgınlığıyla dolu bir hayal kırıklığı.

Çünkü bunu yapmak istemedim.

Çünkü bunu yapmak zorunda olmamalıyım.

Ailemiz, 1200'lerin başında sürüyü kurduğumuzdan beri Wildtooth Tails ile iyi ilişkiler içinde. Bizler iyi, kötü ve tarafsız pek çok tarihi olayın bir parçasıdır. Kan bencillikten ilham alan istilacı atalarımdan uğruna savaşan kahramanlara kadar bir dizi mizacın karışımıydı. mazlum.

Dünyadaki tüm şanslar sayesinde, en iyi evlilik eşleşmesi için kraliyet kanına aşırı odaklanan bencil bir ailede doğdum ve Bunlar genellikle aile birliğinin erkek reisi ya da hatta Alfa'nın kendisi tarafından seçilirdi.

Bir Alfa şu anda kendi başının çaresine bakamayacak durumdaydı.

Ne yazık ki annem bana bir eş bulmayı kendine görev edinmişti. Hamileliğim çiftleşmemden önce olduğu için kraliyet standartlarına göre kötü durumda olduğum düşünülüyordu. Bu zamanımın kısıtlı olduğu anlamına geliyordu. Ve mirasımı alamadığım için Aile soyadını devam ettirebilecek biriyle çiftleşmezsem, bu büyük bir çıkmazda olduğum anlamına geliyordu.

Bu, benimle evlenmesi için sokaktan birini seçene kadar beş parasız olduğum anlamına geliyordu.

"Bill bizi uzun zamandır koruyor," diye açıkladı annem alçak ama otoriter bir sesle, "ve bu da ona bağlılığımızı borçlu olduğumuz anlamına geliyor. Bu sürünün korunmasını sağlamak için biriyle çiftleşeceksin ve mirasını hak edeceksin, böylece hiçbirimiz batmayacağız."

"Gerçekten de en büyük sorunumuzu görmezden mi geleceksiniz?
var mı?"

Kaşlarında ter oluşurken gözleri büyüdü. "Ben Ne demek istediğini anlıyorum Robyn. En büyük sorunumuz sen ve

Sydney'in bir koruyucusu yok." Mümkünse gözlerini daha da büyüttü ve başını bana doğru eğerek n kapıyı işaret etti.

Doğru, her yerde kulaklar vardı. Eğer Bill hakkında bir şey söylersem, bu kesinlikle ona geri dönecekti. Yapmak zorundaydım.

Bir sonraki söylediğimin aynı anda hem bahsetmeye hem de görmezden gelmeye değer olduğundan emin olmak için.

Dudaklarımı yaladım ve sakın bir şekilde kızımın ellerini ovmaya çalıştım. "Haklısın. Sydney'nin onu yetiştirmeme yardım edecek iyi bir babaya ihtiyaçı var."

Annem yere yığılma isteğine direniyormuş gibi koltuğunda kaykıldı. "İyi düşündün hayatım. Seni kısa sürede biriyle eşleştireceğiz. Bunun için endişelenme."

Pfft, her zaman bunun için endişelenirdim. Daha da kötüsü evliliğe zorlanmamın nedeni, bunu ele geçirilmiş bir Alfa'nın rehberliğinde yapmamdı. Bu tam da benim Birkaç yıl önce Bill'in gündüzleri güneş gözlüğü takmaya başladığını fark ettim. Kurtlar nadiren güneş gözlüğü takmayı gerekli bulurdu. gözlerini bize hayat veren güneşten korudular. Ondan sonra, gölgelerin içine doğru koşuya dönüşen yokuş aşağı bir tırıs oldu.

Değişim hızlı oldu. Ve bir kez fark ettik ki nasıl çıkacağımızı bulamadık. Bill yasalarımızın çoğunu değiştirdi, bu yüzden sürüyü kolayca terk edemiyorduk. Evlerimiz sık sık izleniyordu. Dalkavukları geceleri insanların ne konuştuğunu dinlemek için sürüyü tarardı. Eğer biri çok fazla şey söylerse, ortadan kaybolurdu. Onlar ve aileleri. Gittiler.

Kızım için istediğim hayat bu değildi. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, uygun bir erkekle güçlü bir eşleşme sağlamam gerekiyordu. Hayatta kalmamız buna bağlıydı.

Sydney parmaklarını oynattı ve omuzlarını silkti. "Anne, çok sıkı."

Ellerimi bileklerinden çektim. "zr dilerim, tatlım. Kendimi kaybettim."

"Babaları mı düşünüyorsun?"

Güldüm. "Sayılır."

"Sydney, yeni bir baban olsun istemez misin?" Annem sanki bir bebekle konuşuyormuş gibi müzikal bir sesle sordu. "Seni uçağa bindirecek ve gece yatağına yatıracak birini?"

Sydney, "Annem bunları zaten yapıyor," diye cevap verdi. "Hayır, teşekkürler."

Kızımınla birlikte kıkırdama krizine girdiğimde odada bir eğlence patlaması oldu. Zekiydi, konuşması güzeldi ve Benimle eşleşmek istemediği sürece tamamen bağımsızdı ve o zaman da bunu yapmak istediği için yapardı. Onun dik başlı tavrı ve direnci benden ilham alıyordu. Anne gibi, kız gibi.

Bu tür bir şeyi sadece o zaman iddia edebilirdim, Özellikle de evliliğindeki başarısızlık nedeniyle içten içe çürümüş olan anneme karşı durmak anlamına geldiğinde. Kahkahalar azalırken, annemin kendini beğenmiş yüz ifadesini ve Sydney ne zaman ona doğru baksa burnunu tekrar tekrar yukarı çeviriyordu.

Kesinlikle olgunlaşmamış diye düşündüm. Ama ne yazık ki çiftleşme konusunda haklı.

Şeytani ele geçirme bir kez bir konakçıya girdiğinde yayılma eğilimi gösterir. Eğer bu konuda şimdi bir şey yapmazsak. Bill ile aynı kaderi paylaşacak ve belki de düşündüğümüzden daha erken.

Sydney geceleri hep kolay yatardı. Hatta Önümüzde beliren gelecekte habersiz, kafasını yastığa koyduğu anda uykusu gelmeyi başardı. Bunun için ona şükürler olsun. Çünkü yedek bir plan yapmak için kendime birkaç saat ayırmam gerekiyordu.

Annemin tavsiye ettiği adamların hiçbirisi Sydney'e baba olmak için uzaktan uygun. Eş meselesi benim için önemli değildi. Her şey kızım ve onun iyiliği içindi. Eğer yetkin bir

Prens ya da yüksek rütbeli bir dük bile benimle evlenebilirdi, o zaman Sydney'i birkaç koruma katmanının arkasında güvende tutabilirdim.

Koridorda yürürken düşünebildiğim tek şey buydu. İkinci katta, kızımın odasından bir verandayla ayrılmış olan yatak odama çıktım. Yatak odamın kapısının hemen sağında merdivenler vardı.

Garaj kapısının sağından oturma odasına inen, yatak odamın hemen altında bulunan bir kapı vardı.

Kendimize ait bu kadar çok alan bizi şımarttı. Ben o zamanlar büyürken, annem ve babamın ayrı odaları vardı, ben ise cep boyutundaki bir ofisi Pomeranian kabuslarıyla paylaşmak zorunda kaldım.

havlayan köpek. Kendime ait bir yatak odam vardı.

Sydney'in babası ziyarete geldiğinde kesinlikle yararlandığım ziyaretçi fırsatları.

Eskiden ziyaret ederdi. Şimdi ne arıyor ne de yazıyor. Artık var olduğundan emin değildim. Ürünlerini denizin öte yanındaki şekil değiştiren kurtlara taşıyacak gemilerin bulunduğu Maine'deki rıhtımlara doğru koşarken yakalanabilirdi. O zamanlar işi buydu, ve hiç değişmeyeceğini düşündüm.

Neden değişsin ki? Buradan son ayrılıştan sonra çok rahat bir hayat yaşadı. Dedikoduların yayılması uzun sürmedi.

Bangor'dan Charlotte'a kadar her garsonu memnun eden, mizah sanatında yetenekli uzun saçlı bir Adonis hakkında güney barları buraya kadar.

Ve o anda Cliff'in bize dönme umudundan vazgeçtim.

Artık beni düşünüyor muydu?

Yatak odama sürüklenirken iç çektim ve odanın diğer tarafındaki pencereye doğru süzıldüm. Dükler, prensler, her neyse, unvanlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Benim için her şey karakterle ilgiliydi. Kimse yokken insanların ne yaptığı çok daha önemliydi.

her şeyden çok onların doğasını anlatıyor.

Ve Cliff'in beni ektiğini görünce.

Büyük boy yatağıma sürünerek girdim ve ipeği çekiştirdim. çeneme kadar yorgan. Yumuşak saten vücudumu okşuyor, beni

vanilya kokan kabarık yastığıma sokulmaya teşvik ediyordu. Cliff gibi adamlar

hatalarına aldırmazdı. Bu yüzden geri dönmemişti; bahse girmeye hazırdım. Sydney'in rüzgarını yakaladı ve kuyruğunu kıstırdı.

Bencil bir korkak gibi.

Genelde kendimden geçmem için biraz düşünmem gerekirdi. Bu gece başka bir şeydi. Gözlerimi kapattım ve ne zaman yorulsam üzerime çöken uykulu sise kendimi kaptırdım. Pamuk beyazı bulutlar etrafımı sarmış, ben yürüdükçe kalınlaşıyordu. yaprak dökmeyen patika. Etrafımda çeşitli yerlerde gri gümüş girdaplar parıldıyordu. Sisi ayırmak için uzandım, pudra şekerine bulanmış şekerlemeler gibi bir kenara katladım.

Nefesim boğazımda düğümlendi. "*Cliff*."

İşte oradaydı, kısa at kuyruklu, güçlü çeneli, güneşli gülümsemesi ve kirli saçlarıyla o sevimli pasaklı şapşal. Altında tişört olmayan bir tulum. Kirli sarı saçlarından asi bir tutam alnına dökülmüş, yanağını gıdıklıyordu, at kuyruğu için sadece bir inç fazla kısaydı.

Nasırlı elini bana uzattı, parmaklarını oynattığında kolundaki dişli kaslar esniyordu. "Ben de seni arıyordum."

İçgüdüsel olarak eline uzandım. "Neden?"

"Seni özledim."

Kalbim çırpındı.

Bu bir rüyaydı. Bunun bir rüya olduğunu *biliyordum* ama Sydney doğduğundan beri her gece beni karşılıyordu. Ama şimdi, bizi ayıran geniş bir mağara yerine, bir uçurumun kenarında el ele tutuşuyorduk.

Kenarında-

Beni kucakladı, kaslı vücudu beni tamamen sarmıştı. Yüzüm boynuna gömülmüş ve kollarım omuzlarına dolanmışken, kendimi dev bir kayaya tutunmuş gibi hissettim, güçlü bir kayaya, Açgözlü gelgit tarafından denize çekilmemi engelleyecek sağlam, sabit bir kaya.

Gözlerine bakmak için başımı arkaya eğmem gerekti ve sonra cam gibi kalitesiyle gözümü kamaştıran ela kahverenginin görkemli girdabıyla karşılaştım. Parmağının ucuyla çenemde nazikçe gezinirken alt dudağım seğirdi. Bir alaycı öpücük diğerine, sonra bir başkasına yol açtı, ta ki kırılmış bir barajın yüzüme sevgi saçması gibi olana kadar.

Her öpücük arzumu derinleştirdi. Her dokunuş beni kıvranan uzuvlardan oluşan esnek bir karmaşaya dönüştürdü. Beni kontrol edemediğim şekillerde çözdü, tamamen rüya gibi bir şekilde teslim etti, ancak kafamda uydurulmuş olmasına rağmen bilinçli bedenim üzerinde etkili oldu. Bu uydurmaydı.

Ama o zaman, eğer uydurma ise, neden bu kadar gerçek hissettirdi?

Görüşüm tuval üzerindeki ıslak boya gibi bükülmüş parçalar halinde bulanıklaşsa da, başparmağı ve parmaklarındaki morluktan etkilendim

sağ omzumu sıkıyordu. Parmakların etime batma şekli beni daha da gevşeterek dizlerimin bükülmesine, başımın geriye doğru sallanmasına ve köpek dişleri boğazımdaki ana atardamara baskı yaparken ağzımın genişlemesine neden oldu. En küçük iğneler ömür boyu sürececek bir bağına yol açabilirdi.

Keşke bu gerçek olsaydı, belki o zaman bir anlamı olurdu.

O zaman belki biri için önemli olabilirdim. O

zaman belki kızımı kurtarabilirim.

Bölüm 3 - Cliff

Paranoyaklaşmak bana göre değildi.

Elbette, Maine'e uyuşturucu götürürken şüphelenmek için nedenlerim vardı. Şüphelerimi haklı çıkarmak için yeterince deneyimim vardı.

Pantolonumun arkasına sıkıştırdığım bir şeyle bir yerin arkasına doğru yürürken omzumun üzerinden endişeli bakışlar. Gecenin karanlığında en iyi arkadaşımın yanında dururken bile ve arkadaş, boynumun dibindeki gıdıklanmayı hissedebiliyordum, altımı kontrol etmek istememe neden olan.

Eksik olan tek şey işaret parmağıma değen metalin tanıdık serinliği; güçlü bir etki yaratabilecek bir cep tabancası. Doğru ellerde yumruk. Onlar bir noktada benim ellerimdi; parmaklarım birinin hayatının saniyelerini geri sayan tehlikeli işaretçilerdi. Ben sadece kötü bir çocuk değildim; gündüzleri şakacı, geceleri ise yozlaşmış kovboyu oynayan dikkatsiz bir kanun kaçağıydım.

Yine de, birçok karşılaşmama rağmen, paranoyak olmak bana göre değildi.

Uzun ağaç dalları açık araziye yayılmıştı, dallar Bizi dış dünyadan korumak için ya da belki de gökyüzünü bizim etkimizden korumak için tırtıklı ağlar gibi eğri bükürü ve sivri uçlu. Bu tür bir büyüünün evrende nelere yol açtığını kim bilebilirdi? Karanlık bir şeye karışıyor muyuz gibi hissediyordum.

Bu sadece açık gökyüzü de olabilirdi. İğne ucu kadar noktalar ağaçların gölgesinde parılıyordu. Ilık esinti hışırdadı. Dalların arasından geçerek yaprakları karıştırıyor ve birbirine sürtünmelerini sağlıyordu. Önümdeki kazan sıvı ile fokurdarken, etrafımda büyüyen şarkının başlangıç işaretlerini görmezden gelmeye çalıştım.

Sessizlik daha uygun geldi. Bu ritüeli daha önce hiç görmemiştim.

Bu yüzden tam olarak ne bekleyeceğimden emin değildim ama şarkı söylemek can sıkıcıydı. Gökyüzüne bakmaya devam ettim. Ay ışığı ve muhtemelen yağmur taşıyan süt gibi bulutlar. Uzaklarda kontrollü mavimsi beyaz lekeler halinde şimşekler çakıyordu.

Evet, yakında yağmur yağacaktı. Belki de bu iyi bir şeydi.
Hector dirseğiyle beni dürtükledi. "Şu adamlara bir bak."

Birkaç göz kırpma beni dünyaya geri getirdi. Kazanın diğer tarafında ilahi söyleyen bir grup adama baktım ve ayaklarını yere vuruyorlardı. Onların sağında, yaklaşık on adım ötede, birkaç kadın eteklerini toplayıp zıplaya zıplaya Bir grup adam öne doğru zıplıyor ve sonra alaycı bir kıkırdamayla geri çekiliyordu. İlahi söyleyerek ve tepinerek, ritme uyarak şarkı söylediler.
dünyayı çatlatıyor.

*"Bizi ona götür. Bizi dişi geyiğimize
götür." "Bizi çağıran kurdu göster bize!"*

Ceylan gibi hareketlerle dans eden bir kadın Önde durdu ve kadın kalabalığına doğru koşmadan önce zarifçe döndü. Bazı kadınlar birbirlerini kandırıyordu, Aktif kalabalığın oluşturduğu açık çemberin içinde dans etmeleri için onları cesaretlendirdi.

Hector kıkırdadı. "Onları hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim."

"Onları hiç bu kadar sarhoş görmemiştim." Yaz spritzer'ımı yudumladım. "Ama en azından çocuklar eğleniyor, değil mi?"

Kazana, ayçiçeği sarısı baloncuklara odaklandım. yüzeyin hemen üzerinde parlıyordu. Kız kardeşim elleriyle suyun üzerinde durmuş, yüzeye çıkması gereken yapraklar olduğunu tahmin ettiğim şeyleri izliyordu. Bunun gibi garip sihir numaraları Sadece insanlara umut verecek bir şey. Daha az sihir, daha çok performans.

Biraz umut ve ilham almaktan rahatsız olduğumdan değil. Sadece eş saçmalığı umurumda değildi. Bunun faydasız olduğunu düşündüm. İnsanlar başkaları olmadan da mutlu birliktelikler kurabilecek kapasiteye sahipti. insanlar müdahale ediyordu. Gerçek aşk şişelenebilecek, satın alınabilecek ya da bağlanabilecek bir şey değildi. Doğal olarak gerçekleşmesi gerekiyordu.

Ve eğer bu Florida Keys'e doğru yatay bir şekilde dans ettikten sonra olduyorsa, o zaman benim için çok daha iyiydi.

Teknik olarak burada olduğum için, birilerini bulmaya çalıştım.

Enerjimi ve hayal kırıklığımı odaklamak için güzel bir yer. Kazanın yanındaki kadınlardan biri çiçekleri taç şeklinde örüyor ve dağıtıyordu. Onun kıvraklığını daha iyi görebilmek için ona doğru yürüdüm.

vücudu ve gümüşü alt tonlara sahip dumanlı kömür karası teni vardı. Uzun kızıl saçları sırtının üst kısmını gıdıklıyordu.

Sinsi bir sırıtışla yanından geçtim, göz temasını şiddetle sürdürdüm

arkamı dönmeden önce. Oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum ve onu baştan çıkardığım sürece, bu gece iyi bir dikkat dağıtma için onunla sohbet edebilirdim.

Biriyle çiftleşmediğini varsayarsak.

Kız kardeşim yeni eşleşen arkadaşlara yaltaklanırken ileriye bakacak bir şey.

İçeceğim limon ve ahududu ile gevrekti, birkaç sinsi gülümseme daha atmaya kolaylaştıran bir tang - busty bir sarışın, kıvrımlı bir esmer ve geniş kalçalı alternatif bir piliç ve küçük ayaklar. Bu benim yerimi bir başkası için kurtaracaktı. Şimdi tek yapmam gereken arkamı dönüp kalabalığa bakarak o dört kadından hangisinin gözleriyle beni becerdiğini anlamaktı.

Bir tiki meşalesi var. Burası iyi bir yer. İyi aydınlatılmış. Ve optimum rahatlık için içkinizi kaldırırken bir dumanla dönün-

"Yapraklar yüzeye çıktı!"

Yüksek sesle *höpürdetmem* ani sessizliği böldü ve yarım paket değerinde kirli bakış ve sinirli kaşları davet etti. Utanç içten içe beni yiyip bitiriyor olabilirdi ama dışarıdan bakıldığında, yudumladığım içkiden daha havalıydım. Kalabalığa dostça bir gülümseme sundum.

ve kadehimi kaldırdım. "Şerefe, Rahibe. Yeni bir çağa birlikte ilerlediğimiz için mutluyum."

Bazı sürü üyeleri alkışlarken diğerleri kaldı Kafam karıştı. Faye bana minnetle gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim kardeşim. Çünkü eşleştiniz."

Kalabalıktan nefesler yükseldi.

Faye'in iki yaprağı kaldırmasını izlerken gülümsemem yavaşça eridi.

Çok zararsız, yumuşak ve güzel. Kim bilebilirdi ki

Hayatımdaki kaosu engelleyen bir kol mu? Kız kardeşimin ani sessizliği karşısında sinirlenerek kazana doğru bir adım attım. Lütfen, şu bekar annelerden biri olmadığını söyle. Birinin bana Sierra'nın haftalık amca zamanı için yarışıyor.

Kazana doğru bir adım daha atınca ateş daha uzakta görünüyordu. "Faye? Kim o?"

Yanındaki parlak pembe saçlı ve burnunda çiviler olan kadınlardan biri ellerini sallayarak Faye'i bir şeyler söylemesi için cesaretlendirdi.

Hector kalabalığın arasından bir gölge gibi çıkarak içeri girdi. Kolunu onun omuzlarına doladı, avuçlarının içine baktı.

Sonra da bana kötü bir haber vermeye hazırlanıyormuş gibi baktı.

Kahretsin, sessizliğe daha fazla dayanamadım. Kimsenin hapşırmaya ya da öksürmeye ihtiyacı yok muydu? Bir geçirme, duraksamadan çok bir tehdit gibi hissettiren bu istilacı sessizlikten daha iyi olurdu. Kazana doğru yürüdüm ve içkimi bir kenara koyduktan sonra elimi kardeşime uzattım.

Daha önceki sırtışıma benzer bir sırtış. Eğer bir performans sergileyeceksem, iyi bir performans sergilemeliydim.

"Hadi ama," dedim şakacı bir ses tonuyla, "şanslı bayan kim?"

Faye, taç yapraklarını geçici olarak benimkilere yerleştirirken sıkıca gülümsedi.

Avuç içi. Sessiz birkaç dakika boyunca onlara baktım. Çünkü üzerlerinde gördüğüm kirli el yazısının doğru olmasına imkân yoktu. Bu bir şaka olmalıydı. Bu eşleşme ritüelini ciddiye almadığım için kız kardeşimin benden öç almak için yaptığı bir şey olmalıydı.

"Arkadaşım..." Titrek bir nefes alırken dudaklarımı yaladım, "... Robyn Wade."

Kutlama alkışları etrafımda patladı. Ses kulaklarıma doluyor, etrafımdaki dünyayı bloke ediyordu. Kalabalığın ortasına geçen dansçılar tarafından kaldırılan meşaleler

Duyuru. Ama ben? Avucumda iki taç yaprağıyla burada sıkışıp kalmıştım, üzerinde siyah keçeli kalemle yazılmış isimler olan pembe renkli narin bir bitki. Yerde o kayıp kalemi aradım, kız kardeşimin ellerini aradı, tomarları ve eşya yığınlarını aradı

kazanın yanında, masanın üzerinde duran kumaşın altında ve sonra da onun yanındaki masada arama yaptı.

Peki bu masalar buraya ne zaman geldi?

Son birkaç olayı bir araya getirmeye çalışırken aklım karıştı. haftalar. Faye'in aptalca rüyalarını bana anlatması ve Gelmiş Geçmiş En İyi Amca rozetimi kazanmam arasında kalbimdeki boşluğun büyüdüğünü fark etmemiştim. Ama şimdi Robyn'in adının benimkinin yanında yazılı olduğunu görünce, o boşluk duygularla dolup taşıtı. Birbiriyle çelişen duygular ruh halimi kirletti - ki bu olaydan bağımsız olarak ruh halim başından beri pek iyi değildi.

Dans eden bir kurt bana çarptı. Arkasında hem kurt hem de insan dansçılardan oluşan uzun bir kuyruk vardı. Faye ve Hector bana ulaşmak için gittikçe yoğunlaşan kalabalığın arasından geçerken, insanlar parti kıyafetlerini çıkarıp özgürce yer değiştiriyordu. Parmaklarımı yapraklara kenetledim ve kız kardeşime ulaşmak için üç kişinin etrafından dolandım. Kolunu yakaladığımda, onu kalabalık denizin içinden geçirdim. Değişen bedenler.

Diğer tarafa geçtiğimizde Hector peşimizdeydi. Faye topuklarını sert toprağa saplayana kadar durmadım. Omzumdan tuttu ve beni döndürdü. "Kendine gel, Clifton."

Yanaklarım içe doğru kısıtılırken göz kapaklarımın açık kalması için ne kadar baskı uygulandığını hissettim. Çenem gergin ve dilim kırbaçlanmaya hazırды. elini silkeledi ve görünmez kirleri fırçaladı. "Ha-ha, iyi bir şaka, Faye. Gerçek eşler kim?"

"Öylesin."

Dikkatim Hector'a kaydı. "Şu anda şaka mı yapıyor?"

Başını iki yana salladı. "Yaprakları kazandan çıkarırken onu izledim. Şaka yapmasına imkân yok."

"Siz ikiniz eşek şakalarını benden daha iyi bilirsiniz."

Öfkeyle yanıp tutuşuyordum. "Ne?"

Faye yumruklarını iki yanında sıktı ve göğsü yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi kabardı. "Sana inanamıyorum gözünüzü boyamaya çalışacağımı düşünmeyin."

"O ürkütücü rüyayı gören sensin."

"Güçlerim sana *ürkütücü* geldiği için üzgünüm Cliff. Belki yeğenin uyandığında onların ürkütücü olduğunu düşünmezsin."

Öfkelendim. "En azından yeğenimin kalbimi çalmadığını biliyorum."

Hector omzumu tuttu. "*Dostum*, kendini kaybediyorsun. Bir çömel ve biraz sakinleş, sheesh."

Kıçımın yere çarpma şekli, Hector'un bana büyü yapmış gibi görünmesine neden oldu. Gerçekte, anında tepki vermemi sağlayan şey Alfa bağıydı. Elini omzumdan çekmedi, kıçımı sıkmaya devam etti.

ve beni dünyadan koruyormuş gibi başımda dikilmeye devam etti. Başımı ellerimin arasına aldıktan sonra vücudumun ne kadar sert titrediğini fark ettim.

"İşte böyle," dedi Hector. "Sadece nefes al, dostum."

Faye yanımda yere çöktü. Elini diğer omzuma koydu. Bu sefer onu sallamadım. "Hey, özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım. Ben sadece-"

"Hayır, özür dilerim," diye araya girdim. "Sana ağzıma geleni söyledim." Gülümsemeye çalışarak kız kardeşime baktım. "Özür dilerim. Sadece şu anda pek heyecanlı değilim."

"Biliyorum."

Kaşlarımı çattım, bakışlarımı kaçırdım ve kalbimin neden durmak bilmediğini anlamaya çalıştım. Kız kardeşimin elini tuttum, en iyi arkadaşımın elini tuttum ve sürümüzün durmuş olan kazanın etrafında koşuşturmasını izlerken bir an için istikrar hissine tutundum köpürüyordu. Başlarının üzerinde, gökyüzü uzak gezegenlerden ve yıldızlardan gelen ışıkla uğursuz bir şekilde parıldıyordu.

İçimi çektim. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Onu önemsiyorsun," dedi Faye sakince. "Bu seni korkutuyor."

Hector omzumu tekrar sıkmasaydı kafasını koparabilirdim. Sakinleştirici bir nefes daha aldıktan sonra o kadar sinirli değildim. Ama hâlâ kızgındım. "Bu gerçekten iyi bir fikir mi? Alfa'sı benden hoşlanmıyor."

"Dostlar sınırları umursamaz," diye yanıtladı Faye.

Hector omzumu okşadı. "Hayır, ama bir yolunu bulabiliriz. Hadi Adrian'la konuşalım."

Önceki Alfa'mız kaotik insan denizinde ilerlemeye çalışıyordu. Bize doğru her ilerleyişinde Birinin elini sıkmak ya da sarılmak için durdu. Bize ulaştığında uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ona uzandım. elini tuttum, içgüdüsel olarak onu kardeşçe kucakladım ve çenemi omzuna dayadım.

Sırtımı sıkıca sıvazladı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Öyle."

Hector bizi gürültüden uzaklaştırıp evine yaklaştırdı, Garaj yolu ve arka bahçenin yakınında birkaç nöbetçi vardı. Son iblis saldırılarından sonra işlerini şansa bırakmak istemediler.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum.

Adrian kolunu Hector'a doladı. "Cliff'i uyuşturucu kuryesi olarak kullandığım yılı sana anlatmanın zamanı geldi."

Hector kaskatı kesildi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Başımın arkasını ovuşturdum, Adrian'a baktım ve ondan konuşmamın uygun olduğuna dair bir işaret alana kadar devam etmedim. "Evet, eskiden Maine'e uyuşturucu götürürdüm."

Alfa'm bana ters ters baktı. "Ne tür ilaçlar?"

"Reçeteli."

Bakışları Adrian'ın üzerine düştü. "Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Bu eski bir haber. Konuyla ilgisi yok." Adrian omuz silkti yenilginin alçakgönüllü bakışı. "Bir yıl oldu. Bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

tekrar ortaya çıktı. Cliff operasyonun bir parçası olan beş kişiden biriydi. Çok küçüktü."

Başımı salladım. "Birkaç yıl önceydi."

"Yine de," diye ısrar etti Hector, "sürümüzü geleceğe taşıyabilmem için bilmem gereken bir şey bu. İstedğin bu değil miydi Adrian?"

Alfa'mı ne kadar kötü incittiğimi şimdi görebiliyordum. Böyle bir bilgiyi saklamak. Kalbimdeki samimi özrün hissedilmesini umarak kefaret için başımı eğdim. Eli omzuma değdiği anda affedildiğimi anladım. Adrian'ın affedildiğini biliyordum. Hector uzun süre kızgın kalamazdı. Yanında Faye gibi bir kadın varken olmazdı.

Başımı kaldırdığımda kendimi aklanmış hissettim ama tamamen paçayı kurtarmış değildim. "Sen söyle, Hector. Sana her zaman saygı duyacağım."

İçtenlikle, evet, bunu kastetmiştim. Ama içimde buna karşı çıkan bir şey vardı, gelecek korkusu ya da belki de geçmişin beni ısırmak için geri gelme korkusu. Robyn'i en iyi şartlarda terk etmiş değildim. Onu neredeyse hiç iyi şartlarda bırakmamıştım.

Adrian'la sessiz bir tartışmaya girdikten sonra Hector bir adım geri çekildi ve doğaçlama festivali izledi. "Bu bir Onları hayal kırıklığına uğratmak utanç verici."

Kalbim yerinden fırladı. Hemen ardından bir adrenalin dalgası geldi,
Beni hafif eğik bir pozisyona soktu, dizlerim kalkışa ve vites değiştirmeye hazırlanıyormuşum gibi büküldü. Hissettiğim yerden emin değildim. Düşüncelerimin hiçbirisi mantıklı değildi. Yine de kalbim, içimdeki eski bir şarkıyı uyandıran bir ritim tutturdu.

Adrian başıyla onayladı. "Aynın sonuçlarına saygı göstermeliyiz. Yapılacak en doğru şey bu."

Hector mırıldandı. "Anlaştık." Bir elini omzuma vurdu. "Görünüşe göre seni Maine'e gönderiyoruz."

Patlat.

Festivalden hızla uzaklaşırken dünya bulanıklaştı. I doğrudan ormana yöneldim, düşmüş dalların ve enkazın yanından süzülerek beni piste geri götürecek olağan koşu yoluna ulaştım. Mahalle. Ailemin evinin önünden. Loş sundurma ışıklarını geçtim. Haberleri duymak yerine evde kalmayı tercih eden yaşlıların yanından geçtim. Evime varana kadar durmadım ve doğrudan ofisime gidip bilgisayarımın faresini salladım.

Bu Robyn Wade'di, üniversitedeki münazara takımının parlayan yıldızıydı ve bunu kanıtlayacak kupaları vardı. Kimse *Robyn Wade* gibi bir kadına, onu destekleyecek uygun araştırmalar olmadan yaklaşamazdı.

Benim bile doğru olduğundan emin olmadığım bir argüman. Kanıtlar ve bu benim için yeterliydi. Doktorumdan aldığım en son kan tahlili ve fiziksel muayene notları da dahil olmak üzere, dürüst olduğumu kanıtlamak için ihtiyaç duyabileceğim her şeyi topladım.

Eğer bir şey olursa, bundan zevk alırdı. Ya hoşlanmazsa? O köprüye geldiğimde geçecektim.

Bölüm 4 - Robyn

Yabancıların kapımı çaldığı uzun bir gündü.

Saf bir kurt soyundan geldiğim için, sürümün üyeleri tarafından zaten çok aranan biriydim. Wildtooth Tails, kuruluşundan bu yana Wade Ailesi'ne ve onların kan bağına sahip akrabalarına ev sahipliği yapıyordu. Büyüklerimden biri bu sürünün dört kurucusundan biriydi, iyi bir üne sahip olmamızı sağlayan kendini adanmış bir zanaatkâr ve tahnitçiydi.

Annem babamdan boşandığında ve onunla sürünün, Tanrıların ve evrenin geri kalanının önünde kavga ettiğinde bu iyi şöhreti çabucak yok etti. Akıllı Yaşam Uzak gezegenlerden gelen izleyiciler bu numarayı dinlemeye *bayılıyor* olmalı. Annemin, verandasında babamın *aile mücevherleri* olarak adlandırdığı *mücevherler* hakkında söylediği özel bilgilerin miktarı utanç vericiydi.

Her ne sebeple olursa olsun, bunu düşünmeden edemedim. Cumartesi gecesi Sydney'i erkenden yatırdıktan sonra kabus gibi bir tartışma yaşadık. Temmuz ayının başlarında, havanın sebepsiz yere kötüleştiği bir dönemde hâlâ yolumuza devam ediyorduk. Rüzgar panjurlara vuruyordu. sanki yırtılmak üzerelemiş gibi. Bu, Sydney'in kreş öğretmeniyle, Alfa'mla ve annemin şüphesiz uğrayacağı bir toplantım olduğu sabah için daha fazla iş çıkaracaktı yine davetsiz.

Cumartesileri dinlenmek içindi. Herkes öyle yapardı. Neden ben de herkes gibi olamıyordum?

Garajın yanındaki pencerenin panjurları dış pervaza çarparak kalbimin boğazıma kaçmasına neden oldu. Yavaşça nefes verirken bir elimi göğsüme götürdüm ve oturma odasına doğru ilerledim. Hava kısa sürede başa çıkılabilecek bir şeydi, ama erkekler? Evime girmeye çalışan akbabalar gibiydiler.

Annem tüm bu ilgiyi *sevdi*. Buketleri severdi. kişisel bakım sepetleri, hediye kartları ve hediyeler. Eğer beyaz ipek sargılar

ve holografik plastik ambalajlar yaşam alanımı kirletmeseydi - ki bu ambalajlar yüzünden sürekli etrafından dolaşmak zorunda kalıyordum

tüm ilgiyi *onun* çektiğini düşünebilirdim.

Onun heyecanı beni neredeyse kıskandıracaktı. Çünkü ben de üç yıl önce böyle lüks bir sevgi gösterisini çok isterdim. Gözlerimi o işe yaramaz, iki yüzlü, yalancı piçten ayıramıyorum.

Dışarıda çakan şimşek penceredeki figürü aydınlattı.

Gözlerim büyüdü. "Cliff?"

Hayır, diye düşündüm. Sadece bir şeyler görüyorum. Paranoyak olduğum için boşlukları dolduruyorum.

Çünkü bu, sürünün dışından gelen beklenmedik ziyaretçilerden daha fazlasıydı.

Sürünün içinde de beklenmedik ziyaretçiler vardı.

Kendilerini sevgili evimize davet edenlerle aynı kişiler.

Alfa.

Şimşek tekrar çaktı ve boş bir pencere ile bir verandadan gelen soluk ışık halesi. Orada kimse yoktu. Ben sadece

Bir şeyler görüyordum çünkü annemin bana ayarlamak istediği bu adamlarla görüşmeyi kabul ettiğimden beri beni her yerde takip eden dehşet duygusundan kurtulamıyordum.

Ve bunun tek nedeni şu anda prenses temalı yatak odasında uyumaktı.

Dışarıda gök gürlüyor, geceye ait her şeye dışarı çıkıp oynamaları için açık bir çağrı yapıyordu. Geçici olarak bu çağrıya kulak verdim, kapının kilidini açıp kapıyı açtığımda kurduma serenat yaptığını hissettim. Tuzlu bir rüzgâr omuzlarımın üzerinden geçti. Yutkunarak yere indirdim sonra verandayı kontrol etmek için dışarı çıktım. Saçlarım yüzüme doğru uçuştı. Kulaklarımın arkasına ittim ve dönerken orada tuttum, beyaz boyalı verandada sallanan bir sandalye vardı

menteşeler ve serin rüzgârın esintisiyle yankılanan dev bir rüzgâr çanı gibi.

Burada hiçbir şey yoktu.

İçeri girmek üzereydim ki gölgelerin dans ettiğini gördüm. evin diğer tarafında. Veranda ışığının halesinin ötesinde, sokak lambalarının dokunmadığı loş bir dış katman vardı. Karanlık daha da büyüdü. Eğer kapıdan uzaklaşırsam, biri içeri girebilirdi.

Havayı kokladım. *Kurtlar*. Elbette burada kurtların kokusunu alırdım. Etrafımda kurtlardan başka bir şey yoktu. Kim olursa olsun

muhtemelen benim gibi dört yaşından büyük biriyle yaşamayan bir kadını avlamak isteyen ürkütücü bir dikizciydi. Bazı erkekler bunun beni çaresiz bıraktığını düşünüyordu. sık sık beni masum istilacılardan kurtarabilecekleri için övünürlerdi.

Gözlerim doldu. "Beni korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak."

Baktığım yerden ayak sesleri geliyordu. Spor ayakkabılar gıcırdadı. Kollarımı kavuşturup başımı dışarı çıkardım. bir tür sinirli güvercin gibi göğüs. "Seni görebiliyorum, aptal herif."

"Eski bir dosta söylenecek en kötü şey bu."

Her santimim tanıdık bir rahatsızlıkla karıncalandı. O sırada cehennem dondu, kaygan rüzgâr tenimi ısırarak bir soğukla kalınlaştırdı ve ceketimi unuttuğumu fark etmeme neden oldu.

O sesi tanıyordum.

O sestem

korkuyordum.

Yutkundum. "Cliff?"

Üç yıl boyunca etrafta dolanmak, o adama bir spa hafta sonunun bana yapabileceğinden daha iyi gelmişti. Tanrıçam, bu adamlar

birkaç kadeh içki içmeden bu yakışıklılıyla yatmamıştı.

Önce güven. Sinsi gülümsemesi, yapabilirim ifadesi, ışığa doğru adım atarkenki yumuşak hareketiydi. Bu onun

Başını eğdi, böylece yüzündeki saat beş çiziklerini, belirgin adam elmasını ve ekose gömleğinin çözülmüş düğmelerini görebildim

tulumunun altında. G mleğinden dışarı taşan kirli sarı sağ tutamı, yağlanmış düğmeleri ve sanki köşede takılıyormuş da beni geçerken görmüş gibi ellerini ceplerine sokuşundaki rahatlıktı.

"Merhaba Robby," dedi sesini törpüleyerek. Boğazını temizledi ve kaşlarını kaldırarak solumdaki kapıya baktı. "Beni iğer davet eder misin? Meraklı komşularla bahgede yeniden tanışmak biraz zor."

"Beni terk ettin-"

Ellerini ceplerinden çıkardı ve bana boş avuçlarını gösterdi. "Hey, bunu konuşalım-"

"Beni *terk* ettin-"

"S zleşmemi tamamladım. İş tamamlanmıştı."

Yumruklarımı iki yanımda sıktık a ağrıyordu; uzuvları yeni yapıştırılmış bir kukladan daha sert bir şekilde kaskatı kesilirken topuklarımı verandaya doğru ittim. "*Tek kelime etmedin.*"

"Seni endişelendirmek istemedim." "Ne hakkında?"

Verandaya yaklaşırken ellerini indirdi. "İğer girebilir miyiz Robby?"

"*Beni* hiçbir açıklama yapmadan ortada *bıraktıktan* sonra bana böyle hitap edemezsin. Ve sonra-" İğeriyi işaret ettim, vücudum

Neyi işaret ettiğimi -daha doğrusu *kimi* işaret ettiğimi- fark ettiğimde şokla kristalleştim. Öfkemi yuttum ve elimi indirdim. "Sydney, yatağına d n."

Cliff verandaya çıkarken kaşlarını tekrar kaldırdı. "Sydney kim?"  st dudağı seğirirken yüz hatları karardı. Başını eğip bana bakarken gözlerinin üzerindeki gölgeler derinleşti. "Burada bir adam mı var?"

Kızgınlığım yerini endişeye bırakırken endişem dağıldı. "Hayır, Sydney benim kızım, seni aptal. Oturup sessiz olur musun?"

"Bana ne yapacağımı söyleme."

"Üç yıllık telsiz sessizliğinden sonra verandama gelme!"

Sokağın karşısındaki verandanın ışığı yandı. Kapı hareket etmeye başladı ve ardından Bayan Phillips'in gürültüyü incelemek için pug benzeri suratını dışarı çıkarmasıyla birlikte, kafesli kapının acımasız *gıcirtısını* duydum. Cliff'i tulumunun önünden tutup çizme giyen kışını evin içine çektim ve kapıyı kapatıp sürgüledim. Gözetleme deliğinden baktım. Perdeleri kontrol ettim.

Sonra kapıma dayanan en büyük soruna döndüm. "Cliff, burada ne yapıyorsun?"

Ama bana dikkat bile etmiyordu. Beyaz tüylü tavşan pijamalı küçük kızın dev bir tavşana sarılışını izliyordu. Sarkık kulaklı tavşanı onun yanına koydu. Yere diz çöktü ve oyuncağı işaret etti.

Aralarına girdim. "Sydney, yatağına dön dedim." "Kim bu komik adam?" Bana masumca göz kırptı ve sonra uykulu bir şekilde Cliff'e döndü. "Kimsin sen?"

"Ben Cliff."

Başımı salladım. "Ve sabrım taştı. Sydney, *yatağa*."

Suratını astı ve küçük ayağını yere vurdu, sonra bir esneme yüz hatlarını gererken gözünü şiddetle ovuşturdu. Doğru tökezledi arkasından merdivene çıktı ve halı kaplı basamakları sürünerek çıkmaya başladı. Cliff'e sert bir bakış fırlattım. "Kımıldama."

Göz kırptı. "Evet, hanımefendi." Pekala.

Önemli bir şey değil.

Babası oturma odasında dururken Sydney'i yatağa götürüyorum.

Oda.

Tanrım, eğer şu anda gülebilseydim, muhtemelen Çılgın bir cadı gibi. İçime çektiğim her nefeste göğsümün nasıl titrediğini, parmaklarımla sıkıntıyla nasıl seğirdiğini hissedebiliyordum ve karnımda büyüyen karıncalanma hissi

Sydney'i prenses yatağına yatırdım. Alnından öptüm. Tavşanının -Bay Charles'ın- alnından öptüm ve sonra Cliff'in karanlıkta elleri cebinde durduğu aşağıya indim.

Baharatlı tütün kokusu burun deliklerimi gıdıklarken göz kapaklarım dalgalandı. Bir anda anılar çekirdeğimde patladı, yazları yüzerek geçirdiğimi hatırlatan duygusal bir bomba iskelede, bir uçurumun tepesinde el ele tutuşurken, gecenin soğuşunda çırılçıplak okyanusta yüzerken ve sıcak dudaklar. Sert eller. *Hevesli ağızlar.*

Gözlerimi kapattım.

"Hayır." "Özür dilerim, ne dedin?"

"*Hayır* dedim." Yeni bir his beni ele geçirdiğinde ona baktım, doğuşu o kadar tazeydi ki yepyeni olduğunu düşündüm ama değildi. Bu sadece dört yıl öncesinden kalma eski bir duyguydu ve merkezimin ağrımına ve yarığımın sızlamasına neden oldu. "Seninle birlikte olmak istemiyorum. artık."

Gözleri yere düştü. Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

"Onlara muhtemelen bir eşin olduğunu söyledim," dedi alçak bir sesle. Sonra, sanki hayatında hiç kaşlarını çatmamış gibi, sırtarak neşelendi. "Tebrikler Robby. Umarım mutlusundur."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Benim bir eşim yok." "Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır."

Sırıtişı büyüdü. "Aşıklardan oluşan bir harem mi?"

Homurdandım. "İyi bir anne olmakla çok meşgulüm." "Evet, bir de bana sor."

Dizlerim titredi. Sanki kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

bağırsaklarımdan yere doğru. Cliff'e sanki bir kurttan başka bir yaratığa dönüşmüş gibi baktım. İçimden bir şok geçti. Sonra suçluluk. Sonra korku.

Sonra *öfke*. "Pisliğin teki beni hamile bıraktı ve ortadan kayboldu."

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. *Her şeyi berbat ettin Robyn*. Çok fazla şey olmuştu. Cliff'e gerçeği, yani beni hamile bırakan pisliğin o olduğunu söylemeye dayanamayacak kadar çok kızgınlık vardı içimde ve ortadan kayboldu. Kalbimde bu pislik yüzünden iyileşmeyi reddeden hassas bir yara vardı.

Gerçeği hak etmiyordu. Özellikle de gecenin bir yarısı sanki beni üç koca yıl boyunca görmezden *gelmemiş* gibi sinsi bir sırıtışla hayatıma geri dönerken.

Artık sırıtmıyordu.

Aslında çatık kaşları, sert alaycılığı ve ateşli bakışlarıyla biraz kızgın görünüyordu. Bana yaklaşıırken burun delikleri alevlendi. "Seni incitti mi?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne?"

"Kontrolcü müydü?" Aniden omuzlarıma dokundu ve titrememe neden oldu. Dokunuşu hafif ama ısrarcıydı ve Ani, nazik hareketi kalbimi hızlandırdı. "Kızınıza zarar vermeye çalıştı mı?"

Sesi, bu kadar yakın durduğu için göğsünde titreştiğini hissedebildiğim endişeli bir gümbürtüye dönüşmüştü. Masalar döndü. Kalbim beni titreten çılgınca bir atışa geçerken beynim kısa devre yaptı.

Cliff omuzlarımı sıkıca, *koruyucu* bir şekilde kavradı. "Sen titriyor. Bir şey yaptı, değil mi?" Mutfığa doğru baktı. "Bana kim olduğunu söyle, ben de-"

"Buna gerek yok." Göğsünü iterken gözlerimi sıkıca kapattım ve tereddütle aramıza mesafe koydum. "Cliff, sorun yok. Bize zarar vermedi, Sydney'e zarar vermedi."

"Ama sana zarar verdi."

Kendimi onun enerjik varlığından, hükmedici duruşundan ve koruyucu gezinmesinden kurtarıırken alay ettim. Üç yıl boyunca

Ayrılık, ortadan kaybolmadan *önce* bana nasıl davrandığını neredeyse unutturmuştu.

Dokunuşu sertten nazik, dokulu avuçlara dönüştü. Omuzlarımı, kollarımın üst kısmını ve ön kollarımı ovuyor, beni ele geçirmeye çalışan endişeyi masaj yaparak uzaklaştırıyordum. Cliff buradaydı. Cliff buradaydı. bana dokunuyordu. Cliff, üst katta uyuyan küçük kızın babası, beni görmek, korumak ve savunmak için geri gelmişti.

Ellerini salladım. *Kendinden. Bana davranışının* intikamını almak istiyor.

"Çay yapıyorum. Çay ister misin? Hâlâ çay istiyor musun?" Yanıtını beklemeden mutfağa girdim. "Keskin turunçgiller, sakınleştirici merhemler, uyukluk, uyanıklık, yumurta ve fırın..."

Alnımı ovuşturdum.

"Yani, özür dilerim." Dolabı karıştırdım, pencereden dışarı bakarak mutfağı diğer odadan ayıran verandayı kontrol ettim. Garaj. En alışılmadık çim seti betonun üzerinde bir Sydney'e şeker kamışını hatırlatan kırmızı beyaz çizgili bir şemsiye. Bir lolipopun altında oturduğunu söylemekten hoşlanırdı. Bunu yapmak için yeterince güneşli olduğunda. "Genelde üç yaşındaki bir kızla konuşurum."

"Yumurta ve hamur işi kulağa hoş geliyor. Bilirsin, her zamanki ev yapımı ürünler." Göz kırpmasını yakalamak için tam zamanında ona baktım. "Hiç yeşilin var mı?"

Bir kutu *stres giderici* alırken kıkırdadım. İkimizin de buna ihtiyacı olacaktı. "Bu artık benim tarzım değil. Kafamı rahat tutmayı seviyorum."

"Hâlâ tartışmayı seviyor musun?"

"Tartışmakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu?"

Ofladı, yuvarlak bej masaya oturdu ve botlarını karşısındaki sandalyeye vurdu.

Dudaklarımı büzdüm. "Kendini evinde gibi hissetmeyi çok iyi biliyorsun."

"Senin de benimkinde aynısını
yapmanı isterim." "Sanki."

Sıkıca gülümsedi. "Ben ciddiym Robyn. Alfalarım bizi eş ilan etti." Ellerini kucağında birleştirdi. "Seni Batı Virginia'ya geri götürmekle görevlendirildim."

Kutu parmaklarımın arasından düştü. Sahip olabileceğim başka ne varsa tuttuğu şey de düştü - Cliff'in sandalyeden nasıl telaşla fırladığına bakılırsa, seramik ya da cam gibi tehlikeli bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Çıtırdarken Süpürgeyi alıp ortalığı süpürmek için hareketsiz bedenimin etrafında dönerken, az önce bana söylediği şeyleri sindiriyordum.

Dostlar.

Bize dostum dedi.

Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım. Eşyaları toplamakla meşguldü. düşürdüğüm fincanın parçalanmış mavi kil parçalarını buldum. Tütülü boyalı bir balina parçası gördüm. "Kahretsin, bu onun en sevdiği idi."

"Ona yeni bir tane
alırım." "Bunu yapma."

Ayağa kalktı ve pisliği çöp kutusuna attı. "Neden?" "Seninle gelmiyoruz."

"Neden olmasın?"

Tezgâhın kenarına tutunarak başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil."

"Yani bir eşe ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?"

Gözlerimi ondan ayırdım. "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman benimle geri gel." Arka cebinden rulo haline getirilmiş bir tomar kâğıt çıkardı. "Ve izin ver sana tam olarak neden yapmalıyım."

Bölüm 5 - Cliff

Sıcak çay masanın üzerinde hiç dokunulmadan dururken Robyn sessizce benim özenle arşivden çıkardığım belgeleri gözden geçirdi.

Sadece onun için ahşap işçiliği. Sarı gözleri satır satır taradı, Gözlerini kısıtı, göz bebekleri küçüldü, sanki hazırladığım şeyi ciddi bir şekilde eleştirmek için zaman ayırıyormuş gibi.

Bu beni umutlandırdı.

Düğme burnunun ucu kıpırdadı. Kakülleri gözlerini kırptığında kirpiklerinin kenarlarını gıdıklıyordu ama bundan pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. Dirseğini masaya dayadı ve saçlarını karıştırdı, kızıl kumral çene hizasındaki küt saçlarını mükemmel bir şekilde

fırçalanmış seksi bir peri kızı karmaşasına dönüştü. Kısa, badem şeklindeki bronz tırnaklarımın uçlarına zengin kırmızı bir ombre uygulanmış.

Tırnakları çenesine, çene çizgisine, boğazına kadar nereye giderse gitsin dikkat kesiliyordu.

Sertçe nefes aldı. "Benim bir robot olduğumu falan düşünüyor olmalısın."

"Büyük veri dizilerini yıldırım hızında hesaplamak mı? Evet, ben yap."

Başını kıpırdatmadan bana odaklandı, bana öyle bir Aşağı doğru bir açıdan keskin bir parlama, geniş gözlerinin canlı ayçiçekleri gibi görünmesine neden oldu. "Profesör gibi mi görünüyorum?"

"Bir çift gözlükle yaparsın." Robyn'i gözlüklü ve sekreter kıyafetli hayal ettiğimde boğazımda bir hırıltı gümbürdedi, bu hırıltı bacaklarıma kadar indi. "Bu çok seksi olurdu."

Şakaklarını ovuşturdu. "Bana asılma."

"Evet, hanımefendi."

"Bana öyle deme."

Göz kırpmak, yüzü kızarana ve şakalardan kıkırdayana kadar onu kızdırmak istiyordum. Onun en hassas bölgelerine

ulaşmamı engelleyen bu kőřeli kenarları yumuşatmak istedim. O sırada

Aynı zamanda, bu sert dış görünüş benim etkime meydan okuyor ve onu kucağıma almak istememe neden oluyordu. Ona yapmak istediğim şeyler mevcut konum için çok yüksekti.

Ama her şeyin bir zamanı var.

Ona gülümsedim ve kâğıtları işaret ettim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sayfaları özenle birbirine vurdu. "Bu bir ses Tartışma. Test sonuçlarınız sağlıklı kan ve işleyiş gösteriyor. CYBE paneliniz tümüyle negatif. Topluluğunuzla yakın çalışıyorsunuz. Uyuşturucu kullanmıyorsun. Çok az içiyorsunuz..."

"Ben iyi bir eşim." Tavanı işaret ettim. "Ve çocuklarla aram çok iyidir. Beni bir de yeğenimle görmelisin."

Kaşlarım kalktı. "Yeğenin mi?"

"Daha bebek ama çok havalı."

"Öyle mi?"

Kesin bir ifadeyle başımı salladım. "Çok iyi anlaşıyoruz." "Bebekler kolaydır."

"Hayır, onlar zor iş. Bana gaz verme, bebeğim."

"Bana bebeğim deme." diye hırladı.

"Tamam, özür dilerim." Ellerimi kaldırdım. "Üzgünüm, belli ki kötü bir zamanda geldim."

"Senin için her zaman kötü bir zamandır."

Heyecanım söndü. "Kaba olmak zorunda değilsin Robyn."

"Ve sen de beni üç gün boyunca yıl."

Başımın üstündeki zemin gıcırdadı. Birkaç dakika sonra, ben uzaktan gelen kapı tıkırtısını duydu. Tuvalet sifonunun kısık sesi eşliğinde duvardaki borulardan su aktı. Nefesimi tuttum kıpırtısız tavanı seyrederken, patlamış mısırla boyanmış

Alt dudağım dişlerimin arasına sıkışmıştı. Kızı tartıştığımızı duymuş muydu?

Ortalık yeniden sessizleştğinde dikkatimi Robyn'e verdim. Yenilmiş bir ifadeyle masaya bakıyordu, ince bir tutam saçı ağzının kenarına yapışmıştı. Masanın üzerinden uzanıp kulağının arkasına ittim. Görevimi tamamladığım anda gözlerimin içine baktı; altın ve bal tonlarına sahip patlayıcı sarı gezegenler ikiz güneşler gibi gözlerimi kamaştırdı.

Yanağını okşadım. "Bunun için üzgünüm Robyn. Seni aramalıydım ama işlerim yoğundu."

"Son parti malların seni yakalattığı zamanı kastediyorsun."

Başımı salladım. "Aslında Bill beni geri çevirdi. Kendini temizlemek istediğini söyledi."

Kaşları kilitlendi. "Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık üç yıl önce. Her şeyi Adrian'a götürdüm, o da bana ormandaki belirsiz bir sürüye götürmemi söyledi. Bitterpelt Furs? Bunun gibi aldatıcı bir şey."

"Peki sonra ne oldu? Beni öylece unuttunuz mu?"

Pişmanlık acı bir duyguydu, kendimi çaresiz hissediyordum. deneyim. Ona doğru rahatça eğilirken başparmağım çenesinde kaldı. "Seni çok hayal ettim."

"Madem benden bu kadar hoşlanıyordun, neden aramadın?" "Unutmuşum."

Masadan uzaklaşıp ayağa kalkarken oflayıp pufladı. yukarı. "Çok dolusun. Şehre yeni geldin ve bunun kolay bir iş olduğunu sanıyorsun."

"İçki içmedim. Yeğenim doğduğundan beri bir bara bile gitmedim. Onun süper harika amcası olmakla meşguldüm."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kanıtla."

Ayağa kalktım ve meşhur sırtışımla ona doğru eğildim. "Pekâlâ, Robby." Sol elimi kalçasının üzerinde kaydırırken

Sağ elini sırtının alt kısmında gezdirerek omurgasını kuzeye doğru izledi. "Ama unutma ki bunu sen istedin."

Onu bunun gibi binlerce kez öpmüş olmalıyım. İskelenin altında, ayaklarımız ıslak kuma saplanmış, ay yükselirken dillerimizin düello yaptığı geç geceler. Sabahın erken saatlerinde uçurumda piknik yaparken Uçup gitmesin diye bir ağaca bağlanmış battaniye. Öğleden sonraları şehirdeki kaldırımda, uçmasın diye hasır şapkasını kafasına tutarken. Oturma odasında. *Yatak odasında.*

Ağzımı onunkinin üzerine kapatırken alt dudağım onun alt dudağını kavradı. Harekette çok belirgin bir pratik vardı, o kadar Zahmetsizce birbirimize sarılmamızda büyük bir samimiyet vardı. Öpüşürken mırıldandı, ağzımdan ağzıma bir şok gönderen bir titreşim Sikini. Anında sertleştim, vücudunu kavrayışımı iki katına çıkardım ve böylece öpüşmeyi derinleştirdim. Soluk soluğa aldığı nefeslerin her birini çalarken onu arkaya yatırdım.

Sonunda, sağ eli parmaklarını saçlarımda gezdirirken sol elini omzuma dayadı. Atkuyruğunu çözdü ve saçlarımı ördü, sahilde güneşlenirken yaptığı gibi uzun vuruşlarla sevgiyle taradı. Bu benim son çaremdi. Böyle bir öpücük neredeyse her kadını her şeye ikna edebilirdi. Biliyordum.

tam olarak neyi sevdiğini ve bu zevki tam olarak nasıl
sunacağını.

İşimden memnun bir şekilde arkama yaslandım ve onu
sabitledim.

Başı hafifçe sola doğru eğilip saçları ağzının üzerine dökülürken omuzlarını hafifçe tuttum. Saçlarını yolundan çektim. ve yüzünü avuçladı. "Gördün mü?" Uykulu gözlerle bana baktığında sıırttım. "Tadı alkol gibi değil, değil mi?"

Dişlerini sıktı ve beni nazikçe itti. "Gerçekten mi?" "Ne?"

"Dinle, tüm bu kanıt olayı çok hoş," dedi. ellerini kalçalarına koydu. Göz temasından kaçınarak masanın üzerindeki sayfa yığınının odaklanmayı tercih etti. "Ama bunun benim ya da kızım için doğru olduğunu sanmıyorum."

"Neye ihtiyacınız var?"

Boş bir ifadeyle bana odaklandı. "Ne?"

"Şu anda hayatınızda neye ihtiyacınız var? Her ne ise, bunu garanti edebilirim. Para, güvenlik, kaynaklar, aklınıza ne gelirse."

"Kendini gerçekten satmak istiyorsun."

Hafifçe kıkırdadım, çoğunlukla burnumun içinden. "Eğer yapmazsam

Sana bağlılığımı göstermek için elimden gelen her şeyi yaparsam, o zaman iyi bir eş olamam, değil mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Hepsi çok mantıklı."

"Sen zayıf biri değilsin. Bunu şahsen biliyorum."

Nostaljik bir şekilde gülümsedi. "Evet, şey..."

"*Pek* çok bağlantısı olan zengin bir aileden gelen seçkin bir bekarsınız. Onsuz yapabileceğin pek bir şey yok." Sinsice gülümsedim. "Korunma dışında."

"Benim korumam falan mı olmaya çalışıyorsun?"

Sağ cebimi yokladım, bir belge diğerleriyle birlikte rulo yapılmak yerine dar kareler halinde katlanmıştı. Bu benim son kozumdu. Onu duraklatacak kadar önemli bir şeydi. ve sağlık, zenginlik ve hayırseverlikle ilgili özenle hazırlanmış bu argümanlardan daha fazlasını düşünmelidir.

Duraklamamın yeterli olduğunu hissettiğimde cebimden bir kâğıt çıkardım ve ona uzattım. Bu bir ölüm belgesiydi. büyükbabasının vasiyetinin minyatür bir kopyasının üzerine sıkıştırılmış. "Bunu nasıl aldığımı sorma."

Sayfaya bakarken parmakları titriyordu. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Size büyük bir miras kalacak, değil mi?" Sayfanın ortasına dokundum. "Ama bir sorun var. Bir kuruş bile alamazsın. bir santimlik mülk -eğer önde gelen bir kurt ailesinden biriyle evlenmezseniz."

Sayfayı dikkatle yeniden katlarken dudaklarını yaladı. "Görüyorum ki ev ödevini gerçekten yapmışsın, Cliff."

"Sizi koruyabilirim. Krav Maga eğitimi aldım, kalp masajı ve gerilimi azaltma sertifikam var. Silahım olmadan bir fili bile alt edebilirim." Omuzlarını hafifçe tuttum. "Bunun senin için tuhaf olduğunu biliyorum ama sürüm bu eşleşme ilanlarına değer veriyor."

Bana yavaşça göz kırptı. "Mate anonsları mı?"

"Alfa'm ona bir sonraki eşleşmeyi göstermek için bir ayın yapıyor." "Alfan büyü mü yapıyor?"

Güldüm. "Hayır, kız kardeşim... Kahretsin, sana bir süredir Faye'den bahsetmedim, değil mi?"

"Evet, bebeği olduğunu mu söylemiştin?" En yakın sandalyeye yerleşti. Ben de yanına oturdum. "Bekle, bir süredir kayıp değil miydi?"

"Kayıp değildi. O sadece..." Düşündüğüm gibi geri çekildim. Son üç yıl hakkında. Sadece son bir yıl içinde çok şey olmuştu. Ona anlatacak çok şeyim vardı. "Ne kadar zamanın var?"

Yaramazca gülümsedi. "Gecenin bir yarısı ortaya çıkan sen olduğun halde zaman konusunda nasıl endişeleniyorsun?"

"Geldim çünkü ararsam telefonu kapatacağını biliyordum."

"Yani, bunun için hatalı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Atkuyruğumun genelde sarktığı başımın arkasını kaşıdım. Orada hissetmemek garip geliyordu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, başımın üstündeki zeminin tekrar gıcırdadığını duydum. Koridordan minik bir ses yükseldi. "Anne?"

Robyn yavrularıyla ilgilenmek üzere hızla mutfaktan ayrıldı. İtiraf etmeliyim ki, onun annelik davranışlarını duymak Sekreter kostümü giymesi fikri. Onu bebek boyunda bir Sydney'i tutarken hayal etmek kalbimi çarptırdı. Bu zihinsel görüntüden gelen sıcaklık bana Sierra'yı uyurken izlediğimi hatırlattı. beşiğinde huzur içinde.

Gerçek huzur onu koruyabileceğimi bilmektir. Ben de Robyn ve kızı için aynı şeyi yapmak istedim. Belki de ben ama bu artık değişecekti. Ben yapmadım

Bana ne kadar karşı çıktığı umurumda değildi. O ikisi isteseler de istemeseler de benim tarafımdan korunacaklardı.

Ailem bile değillerdi ama yine *de* ailemmiş gibi hissediyordum. Onları geride bırakma düşüncesi şimdiden kalbimi sızlatıyordu. Hayır, bu benim için bir seçenek değildi. Eğer Robyn Mantiğımı dinledikten sonra doğrudan Bill'e gider ve onun duygularına hitap ederdim -tabii ki hala onun hayatındaki etkime karşı çıkmadığını varsayarak.

Her seferinde bir şey, diye düşündüm. Robyn benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Doğru olanı yapmalıyım.

Oturma odasında, merdivenin ilk basamağı hırıldadı. Robyn iç çekti. Mutfağa yaklaşırken ayaklarının halının üzerindeki yumuşak sürünüşünü duydum. "Üzgünüm, o sadece-"

"Komik adamdan korktun mu?"

"Evet, senin sürekli bir şeyler gösteren adamlardan biri olduğunu düşünüyor. yukarı."

Tüm vücudum sıcak bir öfkeyle parladı. Bir anda ayağa kalktım.

milisaniyeler. "Ne var çocuklar?"

"Mirası bilen tek kişi sen değilsin. şey."

Derinlerde bir yerde, iç dünyam bu fikre karşı öfkeyle parlıyordu. diğer adamlar bahçeyi çiğniyor ve pencerelerin etrafında dolanıyordu. "Bu gece kalıyorum."

"Hayır, gitmeniz gerekiyor. Sabah bir toplantım var. Bill."

"Güzel. Hepimiz eşleşme maçı hakkında konuşabiliriz. koruyucu gözetim altına alınmalıdır."

Bana bön bön baktı. "Cliff, ciddi olamazsın. Öylece hayatıma girip her şeyi ele geçiremezsin. Ben bir bebek ya da oyuncak değilim. Ben bir *insanım*."

"Ve seni korumak için tamamen özgürken seni bir çocukla tek

başına bırakmayacağım."

"Üç yıl önce bu enerji neredeydi?"

Bana bunu sormasından nefret ediyordum. Ortadan kaybolarak onu nasıl yıkmış olabileceğimi düşünmekten nefret ediyordum. Beni evine alması bile bir mucizeydi. Şimdi bu küçücük erişimle, bu şeyi düzeltmek için küçük bir şansım vardı.

Ama yine de bir şanstı.

Başımı öne eğdim. "Haklısın Robby. Seni doğurduğumda senin için daha hevesli olmalıydım. Bu benim hatamdı. Bu tamamen benim hatam." Bakışlarını sert bir kararlılıkla karşıladım. "Senin yanında kalarak ve senin eşin olmaya layık olduğumu sana kanıtlayarak eşleşmemizi onurlandıracağım."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken birkaç sert dakika geçti. O sarı irisler hiç bu kadar vahşi ve düşünceli görünmemişti. Sunmuş olduğum her şeyi zihinsel olarak çiğnemesini izledim. Aniden arkasını dönerken çenesinin sol tarafında küçük bir seğirme patlak verdi.

"Peki," diye zorla nefes verdi, "ama bizi rahatsız etme, tamam mı? Ve şu burnunu sokmayı sevdiğin şeyi yapma. Nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. her şey bu eve yerleştirilmiştir. Bunu anlıyor musun?"

Aşinalıkla gülümsedim. "Evet, Robyn. Anlıyorum."

Bölüm 6 - Robyn

Pazar sabahı soğuk terler içinde yataktan fırladığımda olduğu gibi işler kolay değildi. Battaniyenin yarısı vücuduma yapışmıştı ve yumuşak halının üzerinde ayaklarımı incelediğimde çoraplarımın yarısının olmadığını fark ettim. Garipti. Uykumda hiç sağa sola savrulmazdım. Kabus falan görmüş olmalıydım.

Nefes alıp verirken, düşünmemeye çalışırken, kendimi uyanık dünyaya geri döndürmeye çalışırken birkaç sessiz dakika geçti. Görüntüler zihnimde parladı. Uçurum, iki yanındaki uzun çalılar

iki ayrı patikaya açıldı ve sonra yürüdüğümde ayağımın dibindeki küçük kaya kümesi havalandı.

Dudaklarıma dokundum. Cliff dün gece beni öptü. Üç, neredeyse dört yıl sonra ilk kez mutfakta *beni öptü*. I battaniyeyi bedenimden sıyırdım ve kendimi yavaşça yatağa bıraktım. Rüyamdan daha fazla görüntü geri döndü. Ve bunlar kabus da değildi. Çok daha kötüydüler.

Şu aptal. Pislik.

Noel kazağı ona çok yakışmıştı. En azından benim zihnimde, uzun saçları hippie-dippie gibi görünüyordu ve gözleri her zamanki ela-kahverengisinden çok yeşilimsi bir tonla parlıyordu. Daha fazlası Bir baba olarak çok iyi görünüyordu, özellikle de Sydney'e. Hayal ettiğim şeyle ilgili hafızama geri dönen her sahne bir öncekinden sonsuz derecede daha iyiydi ve bizi mutlu bir Noel'den zarif Yeni Yıl ve kutlama amaçlı bir yaz şenliği ateşi.

Bunlar yıllardır istediğim şeylerdi. Terlememe şaşmamalı.

"Ortalığı batırıyorsun," diye bir ses geldi aşağıdan.
"Tamam, sakın ol."

Boğazımı temizledim ve yataktan zıpladım, kapıya giderken çoraplarımı kaybettim. Merdivenlere doğru sürüklendim ve küçük bir halı karesine baktım.

"Annem buna bayılacak."

Merdivenleri yavaşça inerken göğsümde bir sıcaklık dolaştı, parmaklarımla taradığım saçlarımı tekrar tekrar kulaklarımın arkasına ittim. Bu boyutta bilinen en yumuşak pamuktan yapılmış, üzerinde devasa bir kahve fincanı resmi olan ve *Mean Mug* ibaresinin tuhaf, kabarcıklı harflerle yazılı olduğu geceliğimi düzelttim. Pembe gömlek dizlerime kadar indi ama bir tarafı iç çamaşıırıma yapışmış, sağ bacağımı ve çiçekli külotumun bir kısmını ortaya çıkarmıştı.

Geceliğimi çekiştirerek indirdim, ellerimle önünü düzelttim ve saçlarımı yeniden düzelttim. Merdivenlerin dibinde sakın bir nefes aldım. *Yeni uyanmış gibi görünüyorsun.* Omuzlarımı dikleştirdim ve saçlarımı salladım. *Yani, daha yeni uyandım. I Yani, muhtemelen saçımı taramam gerekmiyordu, ama-*

Kalın ve ağır bir şey yere çarptı. "Uh oh."

Mutfağa daldığımda Sydney ve Cliff'in aynı üzüntü ifadesiyle ocağın yanında durduklarını gördüm. Yanlarında, yerde dev bir un çuvalı duruyordu. Tozlu beyaz bulutlar havaya karıştı, dağınıklık karo zemine yerleşirken dağıldı. Bir süre ona baktım ve Sydney'deki dağınıklığa verdiğim olağan tepkiyi hatırlamaya çalıştım.

Ağzım sardalya konservesine hapsolmuş bir balık gibi sessizce açılıp kapandı. Cliff otoriter bir tavırla Sydney'e döndü. Lavaboya ulaşmak için sık sık kullandığı bir taburenin üzerinde duruyordu.

Bulaşıklarda bana yardım etmeyi severdi. Sabunlu köpüklerin yanında

Metal lavabonun ve altındaki karo zeminin etrafında, bulaşıkları kendi başına yıkamaya çalıştığını tahmin ettim.

Cliff boğazını temizledi. "Sydney, bu çok sakarcaydı. Yani, çok yaramazcaydı." Tereddütle bana baktı. "Peki, gidip süpürgeyi getireyim mi?"

Yüzündeki garip ifade aptalca bir sırıtışa dönüştü. I kahkahalarla patladım. Güldükçe karnıma daha çok sarılıyor, kıkırdama krizimi kontrol altına almaya çalıştıkça kendime daha çok eğiliyordum. Hiçbir şey Cliff'e rastlamaktan daha komik olamazdı, bu dünyadaki tüm fuckboy'lar arasında, tüm gücüyle

vahşı bir

Baba. Ses tonu çok şakacıydı. Yüz ifadesi belirsizdi. Duruşu hayal kırıklığına uğramış bir ebeveynin yapabileceğini taklit ediyordu ama samimi görünmüyordu.

Onu işaret ettim. "*Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.*" Cliff'in kaşları çatılırken gülümsemesini korumaya çalıştı.

"Ne?"

"Bu bir sitcom'dan fırlamış gibiydi."

"Robyn, böyle gülmeye devam edersen yanların yarılacak."

Kahkahalarımı kontrol altına almaya çalışırken hırıldadım, öksürdüm, burnumu çektim ve sonra tekrar hırıldadım. Sydney histerik bir şekilde kıkırdadı.

Benimle birlikte; koridordaki dolaptan süpürgeyi almak için oturma odasına doğru topallayarak giderken tombul yanakları eğlenerek kızardı.

Başındaki faraşla birlikte göğsüne yanlamasına tuttuğu dev süpürgeyle geri döndü.

Şimdi Cliff kahkahalarla kükrüyordu. Sydney performansından tamamen memnun bir şekilde bize gülümsedi. Paytak paytak Cliff'in yanına gitti, faraşla birlikte süpürgeyi ona uzattı ve kenara çekilerek dağınıklığı toplamasını izledi. Ne kadar yardımsever olsa da, mutfakta küçük un tepeciklerini tekmelemeye devam etti ve Cliff'in her bir bulutu yakalamak için faraşla peşinden tökezler.

Mutfak masasına yaslandım ve iki kediciğin kayıp ördekler gibi mutfakta koşuşturmalarını izledim. Sydney başka bir un dağınıklığını işaret ederken cıvıldadı ve sonra sağa kaydı. Cliff'in toplaması için *daha büyük* bir dağınıklık yaratarak başka bir tanesini işaret etti. On dakika sonra Sydney masaya peçete koyarken ben de kahve yapıyordum. Küçük un tanecikleri ayak parmaklarıma yapışmıştı ama aldırmadım. Umurumda değildi.

Tanık olduğum şey, biraz un döküldü diye kızmak için fazla sevimliydi.

Ben bisküvileri hazırlarken, Cliff mutfak kapısı. "Sydney, bahçeden çiçek toplamama yardım eder misin?"

"Evet, efendim!"

Sydney elindeki çatalı düşürdü ve bana tek kelime etmeden Cliff'in peşinden topallayarak gitti. Kapının köşesinden baktım ve eski erkek arkadaşımın, kızı olduğunu bilmediği kızını verandaya çıkarışını izledim. Mutfağa geri kaydım ve Mutfak penceresinden veranda görünüyordu. Cliff, Sydney'i mükemmel bir şekilde biçilmiş bahçeye, şakayıkların yetiştiği çiçek tarhına doğru yönlendirdi.

Bir avuç dolusu topladıktan sonra Cliff'in elinden tutup onu içeri sürükledi ve buketi bana sundu. "Al, anne!"

Çiçekleri toplarken onu izlemiş olmama rağmen, çiçekleri kabul ederken yine de şaşırılmış gibi davrandım. "Bunlar çok güzel, tatlım. Onları suya sokmama yardım eder misin?"

"Elbette!"

Cliff, Sydney'i kollarının arasına aldı, böylece Sydney musluk. Onun yardımıyla soğuk suyu açtı ve lavaboyu kullanabilmem için kollarını içeri doğru çekti. Yaklaşık bir vazoyu doldurdum Yarı yolda, lavabonun altında sakladığım bir paket çiçek mamasını aldım ve açtım.

Paketi Sydney'e uzattım. "Dikkat et de dökme-" "*Hyah!*"

Sydney bütün çantayı devirdi ve Lavabonun her yerinde çiçek yemi lekeleri vardı. Belki bir gramı Vazo.

Cliff başını geriye eğdi ve güldü. "Yeterince yaklaştın!" "Evet," diye onayladım şaşkınlıkla, "iyi iş, Sydney."

Kızım heyecanla bacaklarını tekmeledi. Cliff'i kalçasından ve karnından bir düzine kez vurmuş olmalı. hiç umursamadan. Şakayıkları vazoya koydum ve masaya taşıyıp ortaya yerleştirdim. Sydney sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi Cliff'in kollarından kayarak yere doğru tekmeledi. Onunla anında rahat etmesi, eş teklifini yeniden düşünmeme neden oldu.

Bisküvilere dönerken içimden kıkırdadım. *Bir teklif değil, bir talepte bulundu.*

Fırından bip sesi geldi. Bisküvileri içine attım ve bir fincan kahve almaya gittim. Cliff de Sydney'i kendi etrafında döndürürken bana katıldı.

İçimi çektim. "Bu enerjinin şişelenmesine ve her zaman boynumda olmasına ihtiyacım var."

"Bir de bana sor."

Ayak parmaklarıma bakarken utangaç bir şekilde gülümsedim. "Bisküvi hamuru falan yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Ama Sydney ısrarcı." Bana doğru gülümsedi. "Bana tanıdığım güzel birini hatırlatıyor."

"Kapa çeneni."

Sydney nefesini tuttu, zarif bir dönüşün ortasında durdu. "Anne, bu kötü bir kelime!"

Pişmanlıkla ağzımı kapattım. "Oops, üzgünüm."

"Benim için değil." Cliff'i işaret etti. "*Quiff*ten özür dile."

Homurdandım ve kızım bana abartılı bir kızgınlık ifadesi verirken daha fazla kahkaha atmamak için elimden geleni yaptım. Tam Cliff'e dönüp ondan özür dileyecekken, sevimli çocuğumun standartlarına uygun olarak, kapının çalındığını duydum.

Saate baktım. *Kahretsin, Alfa Bill'in geleceğini unutmuşum. bitti.*

Başka bir kapı sesi duyduğumda içimi bir korku kapladı. Sonra kapının menteşeleri gıcırdarak açıldı. Kaskatı kesildim. Dün gece kapıyı kilitlemeden mi bırakmıştık?

"Robyn?" Bill seslendi. Sesi düz ve donuktu. "Dışarıda senin olmayan bir araba görüyorum. Burada her şey yolunda mı?"

Ağır hizmet tipi botların çıkardığı sert ayak sesleri verandada gümbürdedi. Alfa'm ve onunla birlikte ne harika bir Pazar sabahıydı.

uşaklar sanki burada yaşıyorlarmış gibi evime giriyorlardı. Çünkü aynı anda yeterince sorunum yokmuş gibi davranmıyordum.

Sydney masadaki yükseltici koltuğuna kayarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bill'den pek hoşlanmıyordu ve bunun için onu hiç suçlamıyordum. "Ben buradayım Alfa. Evet, ben iyiyim. Bir şeyim var..." Alt dudağımı ısırdım. "Sadece bir misafirim var."

İlk ortaya çıkanlar uşaklardı: Larry, Curly, ve Moe. Her biri sağlam yapılıydı, geniş omuzlu, dalgalı kasları ve kaba ifadeleri vardı. Larry'nin bej rengi bir teni vardı. Kısa kahverengi saçları vardı, Curly ve Moe ise her zaman güneş yanığı gibi görünmelerine neden olan benzer bir kırmızımsı kil bronzluğunu paylaşıyorlardı. Curly ve Moe arasında gerçekten belirgin olan tek fark, Curly'nin kıvrıkcık sarı saçları varken Moe'nun kırmızımsı kahverengi örgülere sahip olmasıydı.

Bir de Bill vardı. Yüzü yaştan dolayı hafifçe yıpranmış olsa da, ince, atletik bir yapıya ve tepede orta derecede kısa kalan bir solgunlukta tıraş edilmiş ağaran kahverengi saçlara sahip muazzam uzun boyluydu. Kaymaktaşıdan teni gümüş rengindeydi.

alt tonları onu neredeyse hayalet gibi gösteriyordu. Yüzünün sol tarafı, yanak izinden dolayı çukurlaşmıştı. Boş boş ovaladı ve sonra delici yeşil gözleri siyahla mürekkeplenirken odaya bir gülümseme yaydı.

"Günaydın arkadaşlar," diye selamladı. Cliff'e iki kez baktı. "Sana uzak durmanı söylediğimden beri seni buralarda göremedik."

Cliff şişindi. "Aslında bu sabah seni gördüğüme sevindim, Efendim."

Bill, Cliff'in profesyonel tavrı karşısında hoş bir şaşkınlık yaşamış görünüyordu. az önce ona hitap etmişti. "Birinin yatılı okula gönderildiğini görüyorum."

"Alfa'm Hector Shaw, Silverfang Creeks'in bir önceki Alfa'sı Adrian Lott adına selamlarını gönderiyor."

Solgun olduğu kadar, Bill'in yanakları pembeleşti.

Eğlence. Temiz traşlı yüzünde şimdiye kadarki en kötü gülümsemesi vardı.

Ona bakmak istemiyordum ama onu görmezden gelmenin sosyal bir hakaret sayılacağını da biliyordum. Alfa'mızın öngörülemez bir öfkesi vardı ve Sydney zaten yeterince korkuyordu.

Cliff meydan okuyacakmış gibi derin bir nefes aldı ama sonra diz çöktü. "Dinleyicilerinizden Robyn'in karım ve eşim olarak."

Bill'in arkasındaki üç Kaskafa meraklı bakışlar fırlattı. İçlerinden birinin sırtıttığını gördüğümü sandım ama bu bir ışık oyunu olmalıydı çünkü Bill etrafındaki insanların Duygular. Öfkeli bir tahakkümden daha azı kabul edilemezdi. İşte o zaman gözlerinin ipekten yapılmış mürekkep gibi siyah ipliklerle dans ettiğini fark ettim.

Olamaz, diye düşündüm dehşetle. Onlar da değil.

Bill hâlâ secde etmekte olan Cliff'e doğru bir adım attı. Bill sofistike bir hava taşısa da, onda tipik sahip olma beceriksizliğini görebiliyordum. Üst dudağı kıvrılmıştı, bu da sesinin daha ağır bir tonda çıkmasına neden oluyordu. Topallaması belli belirsizdi ama hayatında hiç bileğini burkmadığını bilen biri için barizdi. Siyah gözleri vardı elbette, ki bu her Ama Bill'inki gibi pek çok bireysel eşyanın da işaretleri vardı.

"Bize yaptığın pisliği unutabileceğimi mi sanıyorsun?" Bill sordu. "Hayır, seni affedemem. Bir kelime daha duymayacağım."

Ağzımı açtığım anda Bill boğazıma sarıldı, yüzünde sinsi bir sırıtışla omuzlarımı sıkıca tuttu. Gözlerinde fesatlık parladı. Onda bu korkunç görünüyordu. "Nereye gidiyorsun, sevgilim?"

"Sadece onu dinlemeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Umursamayan bir Alfa hakkında tek bir kelime bile duymuyorum," dedi gülümsemesini kaybetmeden - ama gülümsemesinin keskinliği ses beni ürküttü. "Clifton burada hoş karşılanmıyor. Seni görmesine izin yok. Anladın mı?"

Cliff'in ayağa kalktığını duyduğumda konuşmaya başladım.
O da

Ellerini toz silkeler gibi birbirine vurdu - belki de undu. "Ben gidiyorum. Sonra konuşuruz, Robyn."

Bill yanımdan ayrılmadan Cliff'le yüzleşmek için döndü. O kaldı Bana dokunmadan teninin yüzeyinde dalgalanan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındı. Bu da Alfa'mızın ele geçirildiğinin bir başka işaretiydi. Görünmemesine rağmen sürekli ateşi vardı. Hasta.

"Elbette," diyebildim. "İşte, numaramı al..."

İletişim bilgilerini paylaştıktan sonra Cliff'i kapıya kadar geçirdim.

Sydney de bizimle geldi, kapıda durup Cliff'e el sallarken elimi tuttu.

"Anne, komik adam geri geliyor mu?" diye sordu kısık bir sesle.

Bill'in siyah gözleri oniks taşları gibi parlayan uğursuz bakışlarını yakaladım.

Yutkundum. "Hayır-" Zorla gülümsedim, "-ama her zaman onu."

Bölüm 7 - Cliff

Motelin kapısını kapattığımda zihnim hâlâ dönüyordu. Bill beni otelden atmaya çalıştığında hissettiğim öfkeyi hiç hissetmemiştim.

Robyn'i görmek. *Tekrar*. Üç yıl önce de aynı şeyi söylemişti ama daha az tehditkârdı ve sahiplenici bir iblisten gelmemişti. Standart somon pembesiyle dekore edilmiş küçük odayı arşınlarken Duvar kâğıdı, lacivert halı ve damask yatak takımları... Cam gibi gözlerini ve sert sesini hatırladım.

Bill berbat görünüyordu. Yüzünün derisi gerilmişti, ağzı sağ taraftan açıktı ve topallıyordu.

saklanmaya hevesli görünüyordu. Ele geçirilme onun bedenine cehennemle bir savaş getirmişti ve görünüşe göre cehennem kazanıyordu. Umurumda değildi.

Geçmişte teslimatlarımı yaptığımda bu adam hakkında çok şey bilmiyordum ama Adrian için önemliydi. Ve Adrian için önemli olan herkes benim için önemli.

Başımın arkasını ovuşturdum. "Robyn onun önemli olduğunu mu düşünüyor?"

Bu karar veremediğim daha büyük bir sorundu. Sydney, Bill ve arkadaşları içeri girer girmez yaşama arzusunu kaybetmişti, bu yüzden ele geçirilmiş Alfa hakkındaki fikrini tahmin etmek açıktı. Robyn ise kurdu fark eden bir tavşan gibi donup kalmıştı. Yakalanmamıştı. Isırılmamıştı.

Az önce gördüm.

Hayatımda hiçbir canlının bir avcının önünde bu kadar kolay pes ettiğine tanık olmamıştım. Bu başka bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Wildtooth Tails'in içinde. Ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Odayı yemyeşil bir bahçeden ayıran bölmenin önünden geçtim. antika banyo. Ayaklı küvet dikkatimi çekerek beni yanına çekti ve sıcak suyu -ve *sadece* sıcak suyu- açtım.

Küvet sıvıyla dolarken seramikten buhar çıktı. Cebim titredi.

Bir anlık dikkat dağınıklığı tam da ihtiyacım olan şeydi. Aldım tekrar çalması için cebimden telefonu çıkardım. Telefonumun kilidini açtığımda, bir miktar siyah meyan kökü ve biber kokusu aldım.

Döndüm

Etrafta. *Robyn*.

Telefonumun uğultusu beni gerçeğe döndürdü. İki yeni mesaj gelmişti; ikisi de Robyn'den. Hemen açtım ve sanki son sekiz dakikamı onun mesaj atmasını bekleyerek geçirmişim gibi okudum.

bana mesaj gönderdi. Bunu bilinçaltımda mı yapıyordum?

Kapıyı aç.

Lütfen kapıyı açın. Buradayım. Konuşmak istiyorum.

Saniyeler sonra motelin kapısını açtım ve Robyn'i belinden yakaladım. Onu ezici bir sarılmayla kendime çektim. Acımasız rüzgârın bizi parçalamaya çalışması gibi. İşte böyle hissettim. Sanki büyük bir güç beni korumam gerektiğini bildiğim kızıdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bugün Bill'i görmek bunu doğruladı.

"Hey, özür dilerim. Bu çok garipti," dedi Robyn kazağıma. "Sana karşı bu kadar sessiz olmak istememiştim. Ben sadece... Bill sadece... Durumu iyi değil."

"Biliyorum. Anlayabiliyorum."

Başını arkaya doğru eğdiğinde sırtını okşadım. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu. İttim, kulaklarının arkasına ittim, Kapıyı kapatabilmem için onu bir tarafa yönlendirdim. Onu tekrar kollarıma almak için yüzümü ona döndüğümde etrafımızda sessizlik yankılandı.

Ellerini göğsüme bastırmadı ya da kıpırdamadı. Sadece beni tutmama izin verdi. Kalbim kulağında gümbür gümbür atarken orada durmama izin verdi.

Yakınlaştığımızı fark edince vücudum özlemle kızardı. Arada kıyafetler vardı, evet, ama onun titrediğini fark ettim. İçimi yakan sıcak hava dalgasını, o tanıdık özlemi fark ettim. Ellerimi omurgasında gezdirdim.

arkasına, kot pantolonunun alt kısmına ve sonra ön fermuarına.

Elimi pantolonunun düğmesinin üzerine koyarak ona baktım ve göz göze geldik. "Nerede-?"

"Jillian'la birlikte. O güvende. O iyi." "Onu korkutmadım, değil mi?"

Kaşları gevşedi. "Neden bu konuda endişeleniyorsun ki?"
"Bilmiyorum."

Ama doğrusu, biliyordum. Sadece Robyn'e kızını da en az onun kadar önemseydiğimi söyleyerek onu korkutmak istemedim. Bu bir şok olsa da, günün sonunda *kim* olabildiğim sürece nasıl olduğu umurumda değildi.

Artık yabancılar yok.

Artık ziyaretçi yok.

Hayatım üzerine.

"Buraya gelirken sorun yaşadınız mı?" Sordum, umuyordum ki Konuyu değiştir. "O adamlar misafiriniz olduğum için pek mutlu görünmüyorlardı."

Kaşlarını çattı. "Şeytani enfeksiyon yayıldı. Dördü de artık ele geçirilmiş durumda."

"Ne zaman başladığını biliyor musun?"

"İki yıl önce olabilir. Topallamayı daha önce fark etmiştim, yani daha önce de olabilir."

Mırıldandım. "Ve buraya son geldiğimde böyle davranmıyordu. Ben ayrıldıktan hemen sonra olmuş olmalı."

"Sen gittikten hemen sonra."

Görüşüm tekrar ona odaklandı ve yüzündeki perişan ifade ortaya çıktı. "Özür dilerim Robyn. Seni bu kadar yalnız bırakmamalıydım.

o kadar uzun." Gitmesine izin vermeden ona bir santim daha yer açtım. "Gerçi ben gittiğimde yerime hemen birini bulmuştun."

"Hey, sen de aynı şeyi yaptın."

"Sanırım ikimizin de biraz sevgiye ihtiyacı vardı."

Göz kapakları ağırlaşmıştı. "Ne diyorsun, Cliff?"

Alt dudağını hafifçe büzüştürdüğünde

O yuvarlak gözlerle bana bakması beni çılgına çevirdi. İçimden akan şefkati kontrol edemeyerek sıcak bir öpücükle ağzının içine girdim. Bu öpücük, eş bağıını nasıl onurlandıracağımı ve Robyn ile Sydney'i iblislerle dolu bir sürüden nasıl uzaklaştıracağımı bulmaya çalışırken beni bağlı tutan tek şeydi.

Daha önce aramızda ne kadar boşluk varsa yok oldu. I Ellerimi sırtına sardım, onu tekrar kendime çektim, onu çok sert sıkıtiğimde çıkardığı tatmin edici nefesi hissettim. Bana tutuşumu hafifletmem gerektiğini söylemenin ince bir yoluydu. Tam olarak bunu yaptım, vücudunun kucağıma nasıl yığıldığını fark etmeye hevesliydim. Tatmin olmuş bir şekilde ağzını keşfetmeye devam ettim. Diliyle dans etmek için dilini karışıma soktu.

Uzun uzun öpüşmüş olmalıyız. Geri çekildiğimde nefes nefese kaldığını fark ettim, yanakları kırmızı bir rujla morarmıştı. Bu da güneşli gözlerinde parlayan şehveti artırıyordu. Tembel tembel bana bakıyordu, yüz hatlarını şehvet dolu bir sarhoşluk ele geçirmişti.

Saç telleri yanağına yapışmış, o da boş boş süpürmüştü.

"Yapamayız," diye nefes nefese kaldı. "Henüz olmaz."

Şişen sikim seğirerek protesto etti. Robyn huzurla sırtıttı ve sonra kalçalarını öne doğru savururken kıkırdadı. "Çok gülünçsün."

"Acıktım."

"Aynı."

Burnumla yanağını okşadım. "Yani..."

"Şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Haklıydı. "Bana borçlusun."

"Sana bir erteleme çeki yazacağımdan emin olabilirsin." "Bekliyor olacağım."

Gitmek istemiyormuş gibi kendini benden uzaklaştırdı, ama sonunda arabaların bulunduğu bölüme ulaşmayı başardı.

banyo bulunuyordu. Kapıyı kapattıktan sonra en yakındaki sandalyeye çöktüm, havuza aitmiş gibi görünen deniz mavisi ve bej renkli plastik bir masa ve sandalye seti.

Bu delilikti. Delirmişti. Onu öpmemi istiyordu, ama sorununu çözmemi istemiyordu, ki bunu yapabilirdim. ona evlenme teklif ederek kolayca yapabilir. Kelimenin tam anlamıyla dakikalar alır ve
Sonra da Batı Virginia'ya dönmek için yola çıkabilirdik. Neden ayak sürüyordu? Sydney yüzünden mi?

Bu sabah onu hatırlayınca gülümsedim. *Bu kız bisküvi ve krepleri çok seviyor. Keşke daha fazla kalabilseydim.*

Robyn döndüğünde gülümsemem devam ediyordu. Taranmış saçları ve sol şakağında kalan birkaç su damlacığı ile tazelenmişti. Karşıma otururken damlaları silip süpürdü. "Bildiğiniz gibi, mirasım evlenmeme bağlı. Birisi."

Kendimi işaret ettim. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Biliyorum, ama..." İç çekti. "Sorun Bill. Nereye gidersem gideyim beni takip ediyor. Büyükbabam ve büyükbabam öldüğünden beri neredeyse her gün ziyaretime geliyor."

"Seninle çiftleşmeye mi çalışıyor?"

Tereddütü kalbimi hızlandırdı. Yüzündeki kederli ifadeden ya da omuzlarına çöken yenilgi duygusundan hoşlanmamıştım. göğsüne doğru eğildi. Sanki kendini küçük parçalara ayırıp ortadan kaybolmak ister gibiydi.

Ayağa kalktım. "Kimse benim arkadaşşıma bir parça eşya gibi davranamaz.
et."

"Bana ne dedin?"

"Ayağa kalk. Bill'le konuşmak için sürüye geri dönüyoruz."

Kollarını bana doğru 'X' şeklinde tuttu. "*Hayır.* Onu kızdıracaksın,
Sonra da kafa kesmeye başlayacak. Lütfen Cliff, bu hassas bir durum."

Onun üzerinde gezinirken nefes nefese kaldım, iki arada bir derede kaldım.

Onu kucağıma almak ya da vücudunu vücudumla örtmek istiyordum. Duygularım her geçen dakika daha da garipleşiyordu. Sadece onun güvende olmasını ve Alfa'mı onurlandırmak istiyordum. Bu iki şeyi aynı anda nasıl gerçekleştirebilirdim?

Parmaklarımı şıklattım. "Hector'u aramalıyım. O ne olduğunu bilir.

yapm

ak

için."

"Hector kim?"

Sandalyeyi Robyn'in yanına çektim ve içine oturdum. "O en son Alfa."

"Adrian istifa mı etti?"

"Evet, ren geyiği oyunları için çok yaşlandığını söyledi."

Kıkırdadı. "Şaka yapıyorsun. Öyle bir şey demedi."

"Tanrıça'ya yemin ederim."

"Gözlerimin içine bak ve hayatın üzerine yemin et."

Bunca yıldan sonra bunu duymak güzeldi. Bakışlarını kendinden emin bir ifadeyle karşıladım ve sııttım. "Bu oyunu kaybedeceksin Robyn."

"Hayır, yapmayacağım. Pratik

yapıyorum." "Bundan hiç şüphem

yok."

Göz kapakları dalgalandı ama hiç kapanmadı. "Hayatın üzerine yemin et." "Hayatım üzerine yemin ederim Robyn, *ren geyiği oyunları* dedi."

Kadife çiçeği rengindeki gözleri altın sarısı bal damlalarıyla dolup taşıtı. Bu kadar yakından bakıldığında, irisleri bir kara deliğin merkezinden sürekli patlayan minyatür gezegenler gibiydi. Sarı, genişlemiş gözbebeklerini çevreleyen kristal çizgilerle sarı üzerine katmanlanmıştı. Bana baktığı süre uzadıkça gözbebekleri hardalı yutacak kadar genişliyordu.

"Hector'u arıyorum," diye tekrarladım, telefonumu yönlendirmek için çevresel görüşümü kullanarak, "o bize ne

yapmamız gerektiğini söyleyebilir."

Robyn'le göz teması kurarken hoparlörden sesler geliyordu. Gördüğümde hafifçe irkildi, ama sonuçta gözünü kırpmadan oyunun sonunu getirdi. Beş kez çaldıktan sonra hat kapandı.

"Evet, ne oldu? Bir gelişme var mı?"

Telefonu Robyn'le aramda tuttum. "Bill ele geçirilmiş." "Arı sokmasının oğlu."

"Durum bundan da kötü. Yardımcıları da ele geçirilmiş."

Robyn öne doğru eğildi. "Şimdiye kadar sadece üç tanesi."

"Bu senin kızın mı?" Hector sordu. "Merhaba Robyn. Bunu duyduğuma sevindim.

Sesin."

Robyn kibarca sırtıttı. "Hoşbeşi sonraya saklayalım. Bir çıkmazımız var." Sol

gözü seğirdi.

Sırttım. "Göz kırpmaya ihtiyacın var mı?"

Bana derin bir bakış fırlattı. "Rüyada görürsün." Hector, "Ha?" dedi.

Boğazımı temizledim. "Robyn, onlara daha önce söylediklerini anlat. Bill'in seni takip ettiğini."

Robyn bana anlattıklarını aktarırken onu dikkatle izledim ve hikâyenin en zor kısımlarında göz kapaklarının nasıl kapanma tehlikesi geçirdiğini fark ettim. Bill'in onun nerede olduğunu nasıl izlediğini, habersizce evine nasıl geldiğini ve ben de dahil olmak üzere kapısına gelen tüm potansiyel eşleri nasıl reddettiğini anlattı.

"Korkarım kontrolcü biri oldu," dedi, "ve beni bir eş olarak elde edene kadar durmayacak."

Hector iç çekti. "Bu çok kötü. Gerçekten kötü. Ele geçirilmenin üzerinden yaklaşık iki yıl geçtiğini mi söylemiştin?"

"Yaklaşık," diye yanıtladı Robyn. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bill'in kurt sattığı söylentisi yüzünden kasabadaki çoğu insan bizimle çalışmak istemiyor. postları karaborsada."

Ürperdim. "Kurt postları mı? Ciddi misin sen?"

Başını salladı ve burnunu çekti. "Bazı kurtlar kendi Vampir-kurt savaşlarından dönen hayvan formları. Kaçınılmaz olarak delirip öldüklerinde onları soydurdu."

"Bu iğrenç, Robyn. Neden kaldın?"

Bana yalvaran bir bakış attı.

Başımı öne eğdim. "Doğru ya. Özür dilerim. Muhtemelen Sydney ile fazla seçeneğin yoktu."

"Bill bana postlardan çok kısa bir süre önce güven içinde bahsetti. O zamanlar bilseydim bile, bir şey yapmak için çok genç olurdum.

bu konuda önemli."

"Sanırım bu doğru."

Kaşlarını sertçe çattı ve bakışlarını motel halısına indirdi. "Büyük bir ailem olabilir, ama bu çok fazla destek." Aniden gözlerimin içine baktı, dikkatle göz kırptı ve "Sen kazandın" diye fısıldadı.

Pek zafer gibi hissettirmedi. Bizim için nostaljik bir oyun olması gereken bir şey çarpık bir kabusla dönüşmüştü sahne. Onu sürüklenirken görmek hoşuma gitmedi. Yorulmuştu. Seçenekleri tükeniyordu. Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıyım.

"Çocuklar," dedi Hector, elimde tuttuğumu hatırlatarak "Siz ikiniz eşsiniz. Bu bağı daha da güçlendirecek güce sahipsiniz ve o zaman bu bağ size güç verecek."

Akılsızca alt kısmını karıştıran Robyn'e odaklandım. dudak.

Hector yüksek sesle iç çekti ve hoparlör bir süre parazitte doldu.

an. "Bu noktadan sonra Bill'e yardım etmenin tek yolunun Alfa pozisyonu için ona meydan okumak olduğunu düşünüyorum."

Midem bulandı. "Dostum, bu da ne-?" "Hayır," diye tersledi Robyn. "Bu kötü bir fikir."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Hector sordu, bir ipucu Sesinde kızgınlık vardı. "Öyle olduğunu söyleyemem Robyn. Bunu söylediğim için üzgünüm. Eğer Bill seni takip ediyor ve göz hapsinde tutuyorsa, o zaman öylece gidemezsiniz. Bu, kontrol edemeyeceğimiz daha büyük bir sorun yaratacaktır."

Robyn'in eline uzandım ve başparmağımı parmak eklemlerinin çıkıntıları boyunca nazikçe gezdirdim. Dikkatini bana verdiğinde kaşları yukarıya kalktı ve yavaşça koltuğuna yığıldı.

"Cliff," dedi Hector, telefona doğru eğilmem için bana ilham vererek, "ona meydan okuduktan sonra etrafı araştırmalısın. Sorular sor. Bir şey bilen var mı diye bak. Dövüş sırasında Bill en savunmasız olacağı zamandır."

Başımı salladım. "Anladım, Alfa."

Robyn telefona baktı. "Peki ya ben? Ben ne yapabilirim?"

"Bilgi aramasına yardım edin. Bazı duvarları yıkmak için Bill'e yaklaşmaya çalışın ve kendi güvenliğinizi riske atmadan ona yaklaşmaya çalışın. ailen."

Elimi sıktı. "Bunu yapabilirim."

"Bunun için bir cadıya ihtiyacımız var mı?" Ben sordum. "Faye yukarı gelebilir mi? Burada mı?"

"Faye'in yatkınlığı var," diye yanıtladı Hector, "ama ben de bu yüzden bilgi aramak için. Eğer iblisin adını bulabilirsen, şeytan çıkarma ayini için bir cadı bulmana gerek kalmaz. Bunu kendin yapabilirsin."

"Peki ya Bill'i öldürürsem?"

Hector burnunu çekti ve sonra içini çekti. "O halde, Vahşi Diş Kuyrukları'nın bir sonraki Alfa'sı sen ol."

Bu yanıtı anlamaya çalışırken uzunca bir süre Robyn'e bakmış olmalıyım. Mantıklı bir cevaptı. Böyle bir yarışmayı kazandıktan sonra ortaya çıkacak en mantıklı olaylar dizisinin bu olduğunu *biliyordum*.

Bu. Ama ben görevimi tamamladıktan sonra başka biri devreye

giremez mi?

Başımı öne eğdim. "Bu sorumluluğa hazır olduğumu sanmıyorum."

"Böyle şeyleri seçme şansımız pek olmuyor," diye açıkladı Hector sesinde biraz mizahla. "Güven bana, o kadar da kötü değil."

"Sen öyle sanıyorsun." Homurdandım. "Bir cadı olarak dostum."

Hector zekice bir şey söylemiş olmalı çünkü güldü söyledikten sonra, ama ben duymadım. Robyn'in bana nasıl baktığını fark ettiğimde de pek bir şey duymamıştım.

Sevgiyle.

Umut dolu.

Gözleri her zamanki ayçiçeği sarısıyla parlıyordu. İçinde minyatür güneşler yanan nefis bir bal. Eğer yanılmıyorsam, Robyn benim bir sonraki Alfa olmamı *istiyor gibiydi*. Ve değil Sadece herhangi bir Alfa da değil.

Onun alfası.

Hector'un söylediklerine geri dönerken elini gevşekçe tuttum: "...boğaz. Sadece boğaza doğru git. Terbiyeni ve eğitimi unutma."

"Doğru. Çünkü birini öldürürken nazik olmak önemli."

Robyn kıkırdadı.

Hector oflayıp pufladı ve yüksek sesle inledi. "Pekâlâ, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz gibi görünüyor. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet, şeytan çıkarma ayinlerini gerçekleştirmesi için kız kardeşimi buraya gönderebilir misiniz?"

"Hayır."

Robyn homurdanarak kıkırdadı ve sonra elini Ağzını. Telefonu dudaklarıma götürürken ona ters ters baktım. "Ben de seni seviyorum."

"Seni seviyorum, dostum. Kendine dikkat et. Yarın beni ara, tamam mı?"

"Evet, Alfa."

Tıklayın.

Elimi tutuşu daha da sıkılaştı. "Peki, bunu yapacak mısınız?"

"Eğer bu senin ve kızının güvenliği anlamına geliyorsa, evet."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Elini kaldırdım. "Bir süredir gitmeme izin vermiyorsun. Bilinçaltında bana inandığına inanmak zorundayım."

Elini çıkararak benden uzaklaştırdı. "*Ciddi* misin? Cliff?"

"Ciddiyim."

"Bunun doğru olduğunu nereden bileyim?"

Sandalyemden kalktım ve dolabın yanındaki mini buzdolabına gittim.

birkaç su şişesini sakladığım yatağa götürdüm. Birini aldıktan sonra Robyn'e uzattım ve ayağa kalkması için onu teşvik ettim. "Bill gittiğini fark etmeden önce geri dönmelisin."

"Soruya cevap ver, Cliff."

"Altınıza dikkat edin. Dikkatli ol. Yarın geri geleceğim, tamam mı?" Kazağımın önünü kavradı, kumaşı pençeledi.

"*Cliff.*"

"Bu doğru çünkü ciddiylim."

"Ama nasıl-?"

Ellerimi kapının pervazına koyarken homurdandım, Onu benimle kapı arasına sıkıştırdım. "Bunu sana kanıtlayacağım, tamam mı? Bu sefer buralarda olacağım. Ortaya çıkmaya devam edeceğim. *Sen bana inanana kadar durmayacağım.*"

Ağzlarımız sadece birkaç santimetre uzaktaydı, dilimin dudaklarımın arkasında dans etmesine neden olan bir farkındalık. Sarhoş edici kokusu tekrar geldi -kara meyan kökü ve biber- var olduğunu unuttuğum anıların kilidini açtı.

Ürperdi, dudaklarını yaladı ve sonra bana baktı. "Bu sefer benim ezik şapkam ne?"

"Baskı altında kaybettin. Kazanan yok."

"Hadi ama Cliff. Bana acıma. Kaybedenin ücretini bana ödet. Bu adil olur."

İçgüdüsel olarak dudaklarımı ayırdım ve ona doğru eğilerek en hafif dokunuşlarla ağzını yokladım. Üst dudaktan sol köşeye, sonra alt dudaktan sağ köşeye ve sonra tekrar geriye doğru ince dokunuşlarla, sırf ağızlarımızı birbirine yaklaştırmak için ayak parmaklarının üzerinde durana kadar - ama asla yapmadılar.

Onu öpmeyi reddettim.

Kapı kolunu tutarken ofladı pufladı. "Çok kabasın."

"Ve sen de sert bir kurabiyesin."

"En azından ben tatlıyım."

Dudaklarımızın zar zor kenetlenmesine izin vererek bir öpücük daha kondurdum. "Evine git Robyn. Ve ben söyleyene kadar hiçbir yere gitme."

Komutumdan otorite sızıyordu, eğer hafızam beni yanıltmıyorsa Robyn'i velet moduna sokmanın kesin bir yoluydu bu. Çenesi öne doğru eğilirken görüşü keskinleşti ve bakışlarını derinleştirdi. Dudak bekliyordum. I saf kininin ağzından sözlü bıçaklar şeklinde fırlamasını bekliyordu. Nefes alırken dudaklarını araladı ve isyankar konuşma başlayacak.

Yavaşça bir kez göz kırptı. "*Evet, efendim.*"

Bölüm 8 - Robyn

Pazarteler neden haftanın en kötü günüydü? Ne o günü pek önemsiyordum ne de o günün Pazartesi olduğunu fark etmek bana pek bir şey katıyordu. Geçici iş günlerinde pazartesi günleri benim için bir nimetti.

Pazartesi gününü her zaman uzun bir hafta sonundan sonra masaları kıran umutlu bir şerit olarak görürdüm.

Ama bugün, bu doğru değildi. Annemin bu şekilde Bitterpelt Kürkleri'nden bir sürüngenini Alfa'mla birlikte kapımın önüne bıraktı. İkisi de sanki bizim değillermiş gibi evime girmişlerdi. İlk buluşma. Mutfak masamı çay fincanları ve erkekçe sohbetlerle ele geçirmişlerdi ve çocuğumu her seferinde kovuyorlardı. Odaya girmeye ve sohbete katılmaya çalıştı.

Pazartelerden *nefret ederdim*. En kötüsü onlardı.

Sydney oturma odasında oyuncak bebeğiyle oynuyordu. Kararsız duruşuna, sürekli başını kaşımaya ve beni kontrol ediyordu. Gülümseyerek ona el salladım ve onu kucağıma çektim. Yüzünü göğsüme çevirdi ve kollarını belime doladı.

Karşımda Acı Kelt bekâr - adı Roger'dı - çay fincanını tabağına koymuş, ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu. Uzun boylu, sırik gibi ve soluk gözlüydü; daha nazik bir yüzde hoş durabilecek dokulu bir mavisi vardı. Bana bir iki bakış attı ama çoğunlukla Bill'e dikkat etti.

"İthalat/ihracat programımız giriş seviyesi için mükemmel Öğrenmek," diye açıkladı Bill, "üye olarak kalmak için sürüde uzun süreli bir iş üstlenmeniz beklenecek."

Roger beni işaret etti. "Miras ne olacak?" "Onu Robyn halledecek."

"Ama evin erkeği ben olacağım, değil mi?"

Bill güldü. "Unvanı benimle paylaşacağından emin olabilirsiniz elbette."

Roger belirsiz bir şekilde kıkırdadı. "Bununla ne demek istiyorsunuz, Mr. Parklar mı?"

"Robyn sürümüzün değerli bir üyesi," diye açıkladı Bill beni şefkatle işaret ederken. "O gerçekten de değerli bir üyemiz. Kuruluşumuzdan bu yana bizimle birlikte; soyu Wildtooth ailesinin başlangıç kollarına dayanıyor."

Acı Kelt bekâr şok içinde kaşlarını kaldırdı. "O kadar yaşlı, ha? Etkileyici."

Soluk tenini ya da şakaklarından aşağı süzülen teri sevmiyordum. Çoğu erkek gibi o da bir şeylerin peşindeydi. buraya gelen. Bakışmalar dışında, odağı benim Alfa'ma kilitlenmişti.

"Sizden de ordumuzda hizmet etmeniz beklenecek." Bill "Çünkü topraklarımızı savunmak için yetenekli herkese ihtiyacımız var." "Savaşa mı gidiyorsunuz?"

Gözlerimi devirmiştım. *Hayır. Savaşlarımız kesinlikle duvarlarımızın içinde.*

Bill omzuma dokundu ve beni irkiltti. Sydney sıçradı. Başını göğsümden kaldırdığında homurdanıyordu. Salyası bir tutam saçıyla birlikte yanağına yapışmıştı.

Adamlara kibarca gülümsedim. "İzin verin onu uyutayım. Birazdan dönerim."

"Bay Charles'ı aldığından emin olun." Bill, kızımın en sevdiği yırtık pırtık tavşanını almak için sandalyesinden zıplayarak oturma odasına geçti. "Al bakalım, tatlım." Onu alnından öptü. "İyi geceler, iyi geceler."

Yaltaklanmamak için tüm gücümü harcadım. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Başkalarının önünde Sydney onun için yok denecek kadar azdı. Ama benim mirasımla istikrar sağlayan bu yabancı için

Bu sürüye gelirken, o çok düşkün bir adamın parlak bir örneği idi. Alfa. Bu, Roger gibi tamamen omurgasız bir adam için çekici olmalı.

Kızım daha iyisini hak ediyordu. Kendi babasını hak ediyordu. Cliff buraya, onun yanına aitti. Belki Cliff'le pek iyi anlaşılamıyordum ve belki de onunla ilgili duygularımı nasıl yöneteceğimden emin değildim.

Ama ben iyi bir ebeveyndim ve iyi bir ebeveyn her zaman çocuğuna öncelik verir.

Merdivenlere yönelmeden önce bir kez daha sıkıca gülümsedim.

Arkamda, Alfa'mın Roger'ın sürüye ne kadar değerli bir katkı olacağını anlattığını duydum. Ben ikinci kata çıkıp Sydney'i prenses yatağına yatırırken sesleri kesildi.

Kollarını gererken esnedi. "Komik olan bu değil adam."

Hafifçe kıkırdadım. "Komik adam daha sonra burada olacak." Yüzümü buruşturdum. *Umarım gelir. Ya gelirse? Beni yine mi ekiyor?*

Yıllar önce, Cliff ortadan kaybolmadan önce, özellikle sıcak bir sonbaharda sıcak ve ağır gitmiştik. Her yeri keşfetmiştik. su kulesi de dahil olmak üzere bölgede mümkün olan her yerde şişkin tankın yan tarafını etiketledi. O gece metal parmaklarımın altında sıcacıktı. Benimle orada buluşacağını söyledi. Bekledim. Şafak sökene kadar yüzünü göstermesini bekledim, ama güneş beni kör etti.

Şu anda böyle hissediyordum, sanki gerçeklik tarafından kör edilmek üzereydim.

"Anne?"

Kendimi içine soktuğum korkudan sıyrıldım ve kızıma içtenlikle gülümsedim. "Kusura bakma tatlım. Neden biraz kestirmiyorsun?"

"Seni seviyorum anne."

Burnumu çektim. "Ben de seni seviyorum Sydney."

Onu alnından öptüğümde Bill'in kokusunu aldım. Bir parçam ondan iğrendiği kadar dehşete de kapılmıştı. Koku koridora ve merdivenlerin başına kadar beni takip etti, orada Bill'in Roger'a en iyi dileklerini sunduğunu duydum. Kaşlarımı çatarak odaya

girdim.

Bill'in Roger'ı kapıdan kovduğu oturma odasıındaydım. Alfa'm kapıyı suratına kapatmadan önce adam bana el sallayarak ancak veda edebildi.

"Bu da ne demek oluyor?" Aramızdaki mesafeyi kapatmadan ona doğru bir adım attım. "Onu neden gönderdin? Annemin onu ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Bill gözlerini bana dikti. "O senin için iyi değil." "Sana göre kimse benim için iyi görünmüyor."

"Haklısın." Parlak bir şekilde sıırttı; gözleri her zamanki delici yeşil olsa da dudaklarındaki gülümseme uğursuzdu. "Sanırım özel prensesim için yüksek standartlarım var."

Belli etmemeye çalıştım. "Bizi önemseydiğine sevindim. Bunun anlamı çok büyük."

"Sen o güzel kafanı yorma." Bana doğru vals yaptı Beni rahatsız eden rahat bir güvenle. Yeterince yaklaştığında kolumu okşadı. "Eğer senin için bir eş bulamazsak, ben bir adım öne çıkacağım."

Yutkundum.

Cliff gelmek zorundaydı. Sadece gelmek *zorundaydı*.

Jillian ürpererek perdeleri kapattı. "Seni her gün ziyaret ettiğine inanamıyorum."

Bill'i kastediyordu. "Evet, oldu..."

"Bunaltıcı mı? Korkutucu mu?" Haki bej dirseğini ovuşturdu ve ardından kısa kestirdiği deri siyahı saçlarını hışırdattı. "Korkutucu mu?"

"Pekala, kabusumu anlatmayı bırakabilirsin."

Sempatik kaşları durduğum yerden ışık yılı kadar uzaktaydı, ancak oturma odasının hemen karşıındaydı, sadece kapıyı kapatıyordu.

Perdeler, sadece şeytani güçleri evimden uzak tutmaya çalışıyorum.
Bunun için biraz geç.

Çenemi yokladım. Bu akılsızca hareketle ilgili bir şey
Cliff'in beni öptüğü zamanı hatırlattı. Mutfakta. Motelde.

Gözlerimi kapattım. "Jillian, sanırım Sydney'i de yanıma
alıp güneye gitmeliyim."

"Ne?"

"İşler sadece..." Endişe kalbimi geçici bir süreliğine zapt
ederken yanağıma hafifçe vurdum. Bir kez gergin olmazdım
Cliff geldi. Telefonumu tekrar kontrol ettim ve
bildirim çubuğunda bildirim yoktu. "Güvenli olduğunu sanmıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken alay etti. "Peki ya
ailenin mülkü? Annen?" Göğüs kafesini işaret etti ve alçak sesle
ekledi, "Peki ya ben?"

Göğsümde bıçak gibi bir ağrı filizlendi. Bu suçluluk
duygusunun başlamasıydı. Bunun olacağını ben de biliyordum.
Bunun olacağını biliyordum.
Jillian'la bunları konuşmaya çalışmak işleri daha da karmaşık hale
getirecekti. Ona ne kadar güvensen de önyargılı olduğunu
biliyordum. Her zaman bizim yanımızdaydı.

Onu ittiğimde bile. "Özür dilerim, Jill. Ben sadece
miras almamın iyi *bir* fikir olduğunu düşünmüyorum. Yani, bana
bir bakın: İyi bir eş bile bulamıyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarına alırken yüzünde
orantısız bir sırıtış vardı. "Kapa çeneni kızım. Sunacak çok şeyin
var. Bir erkek bulacaksın."

Cliff tam orada. Susuzluk düşüncemi görmezden geldim ve
en iyi arkadaşıma sarılmaya odaklandım. "Teşekkür ederim."

"Ve eğer bencil olabilirim..." Titreyerek nefes aldı. "Bizi
bırakma.

Şimdi olmaz. Alfa'mızla

olmaz..." Ürperdi.

Ona sarılma şeklim ona hissettiğim her şeyi anlatmalıydı,
ama aramızda var olduğunu bildiğim şey için yetersizdi. Biz

sadece arkadaş değildik. Kardeş gibiydik. Birlikte büyümüş, birlikte öğrenmiş ve birlikte tökezlemiştik.

Burnumu çektim. "Bill aklını kaçırmak üzere. Sydney'i ondan uzaklaştırmalıyım. Çok korkuyor."

"Sydney'e öncelik vermene her zaman saygı duymuşumdur." Zayıfça gülümsedim. "Benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Senden asla nefret edemem. Sadece gitmeni istemiyorum." Bana sarıldı, bu duygu o kadar tatlı ve şefkatliydi ki neredeyse evimin duvarlarının ötesinde gizlenen tehlikeyi unutacaktım.

Ve bu tehlikenin nasıl saatli bir bomba olduğunu.

Kendimi nefes almaya zorladım ve Jillian'dan uzaklaştım, gözlerimi silerek. "Bu gece Cliff geldiğinde bir şeyler bulmaya çalışacağım."

Canlandı. "Cliff?"

Yanaklarımın sıcaktan patladığını hissettim. "Evet, çok yakında gelmesi gerekiyor."

"Nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum."

Güldü. "Geçen sefer buraya geldiğinde de böyle demiştin."

"Evet, ama en son buraya geldiğinde, ele geçirilmiş bir Alfa ve uşaklarının gazabından kaçmaya çalışmıyorduk."

Yüz hatları çöktü. "Hatırlatma bana."

"Üzgünüm, Jillian. Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

"İblis sorunlarını ayinlerle çözen sürüler duymuştum. Belki biraz daha araştırma yapabilirim, insanlarla görüşebilirim."

"Araştırma." Sırıttım. "Bir araştırma arkadaşına ihtiyacın var mı?" "Bunu biliyorsun."

Göz kırptım. "Beni de bu amaç için var say."

"Sadece Alfa'mızı öldürmenin doğru

olduğunu düşünmüyorum."

"Kim onu öldürmekle ilgili bir şey söyledi?"

Jillian cevap veremedi kapı çalındı. Yarım saniye sonra düğmeyi çeviriyor ve Cliff'i evin içine sürüklüyordum. Bill ve Roger buraya geldiğinden beri evim

İki çekici olmayan adamın kokusuyla enfekte olmuşum. Jillian leylak gibi kokuyordu, bu iyiydi ama Cliff'in boynunu, omuzlarını ve ellerini koruyan tanıdık baharatlı tütünü içime çekmek için can atıyordum.

Onu kendime doğru çektim, burnumu flanel kazağının içine soktum ve dizel kokusunu, gazı, sert adamı fark ettim- kokusunu içime çektim. Bir sonraki nefes alışımda başımı arkaya yatırdım ve ellerim onun pürüzsüz yüzüne değdiği anda nefesimi verdim.

"Tıraş olmuşsun," diye fısıldadım ve sonra parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim. "Saçlarını yıkamışsın." Saçlarını tararken havaya narenciye kokuları yayıldı. "Oh Tanrıça, çok güzel kokuyorsun."

Cliff boğuk bir sesle kıkırdadı. "Seni gördüğüme sevindim."

Jillian iki kez yüksek sesle öksürdü. "Tam burada duruyorum."

Bir adım geri çekilirken utanarak ağzımı kapattım. Bir anlığına kurdumun kontrolü ele geçirmesine gerçekten izin verdim. Bu en son ne zaman olmuştu? "Doğru-Cliff, Jillian'ı hatırlıyor musun?"

Tanıdık bir sesle mırıldandı ve elini sıkmaya gitti. "Senden hemen bir iyilik isteyebilir miyim, Jillian?"

Aramıza şüpheyi baktı. "Tabii. Ne var ne yok?" "Sydney'e birkaç saatliğine göz kulak olabilir misin?"

Jillian kaşlarını oynattı. "Benim kızla çıkmayı mı düşünüyorsun?"

"Belki." Cliff bana baktı. "Bu senin için uygun mu Robby?"

Tamamen nutkum tutulmuştu. Ne zaman bir şey söylemeye çalışsam, heceleri karıştırıyor ve ayak parmaklarıma bakıyordum. Korkudan sıyrıldım ve duruşumu düzelttim. "Evet, tabii. Hadi yapalım şu işi. Yani, *bir şeyler* yapalım."

Cliff sinsi bir sırtışıla yanıma yaklaşıırken Jillian kıkırdamaya başladı. Bu sırtışın doğru zamanda ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum.

ve şu anda tek yapmak istediğim dudaklarımı dudaklarına çarpmaktı, ta ki ikimiz de inleyen bir karmaşaya dönüşene kadar.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Peki ya meydan okuma?"

"Bunu yarın yapacağım." Göz kırptı. "Önce eşimi bir randevuya götürmek istiyorum."

"Ben senin eşin değilim." Ama bana yöneltilen bu söz karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Nereye gidiyoruz?"

Göz kırptı. "Bu bir sürpriz. Şimdi spor ayakkabılarını giy." Gülümsedim.

Sesinin bu kadar heyecanlı çıkmasına bayıldım.

Bölüm 9 - Cliff

Güvenlik duvarda tam bir baş belasıydı. Projektör kapının üzerinden her geçtiğinde Robyn'i çalıların arasına sokuyordum, Rahatsız edici seslerini ve yan tarafıma attığı küçük çimdiklerini görmezden geliyordum. Flanel kazağın kalınlığına rağmen, Hala acıyorlardı. Tırnakları vardı ve onları kullanmaktan korkmuyordu.

Gölgeler tekrar etrafı *sardığında* Robyn'i kapının üzerinden aşağı fırlattım ve diğer taraftaki çalılıkların arasına büyük bir gürültüyle düştüğünde sessizce güldüm. Kapının üzerinden süzıldüm, onu kucağıma aldım ve arama yapan spot ışıklarının önünden hızla uzaklaştım. Hırçın sesler bir şeyler duymuş olabileceğimizi söylüyordu. Biz çoktan gitmiştik. el fenerlerini çıkardılar.

Sürü bölgeleri ana bölgeden uzakta olduğu için arabamı ormanda sakladım ve yürüyerek içeri girdim. Bu yol daha kolaydı, fark edilmeden girip çıkabilirdim. Umarım, Sürüsünün etkileyici sesleri olmadan, güneş doğmadan önce onu benimle evlenmeye ikna edebilirdim.

Arabaya yaklaşırken hızımı yavaşlattım. Onu kucağında kemeriyle güvenli bir şekilde arabaya bindirir bindirmez sürücü koltuğuna atladım, el frenini indirdim ve aracı çalıştırdım. Farlar Bir anlığına ağaçlara göz kamaştırıcı bir beyazlık sıçradı. Daha sonra arabayı manevra yaparak o noktadan çıkardım ve sağa dönerek Kasabaya. Ancak, şehre *gitmiyorduk*. Konuşmamız için özel bir yer seçmiştim.

Hafıza şeridinde bir yürüyüş olacağı kesindi.

Mazda'm iki şeritli yolda hızla ilerlerken birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Elimi vitesin üzerinde tutmaya devam ettim. Arada sırada Robyn'i kontrol ediyor, çevresel görüşümden yüz ifadesini okumaya çalışıyordum. Sokak lambaları olmadığı için şansım yoktu. Sürekli yanaklarını siliyor ve alnını yokluyordu. Sydney hakkında endişelenip endişelenmediğini merak ediyordum.

"İyi misin?" Kalçasına uzandım. "Konuş benimle."

Elime şakacı bir şekilde vurdu. "Centilmen ol."

"Yani sana ne yapacağını mı söyleyeyim? Anladım." Elini alnından çekti. "Yüzüne dokunmayı kes. Yüzünde sivilceler çıkaracaksın ve ben de bunun sonunu asla getiremeyeceğim."

"Bunu *bir kez* yaptım, Cliff."

Güldüm. "Bunu *her zaman* yaptın. Bana hiç inanmadın. Lokantada yüzüne yağ sürmüştün ve bir ay boyunca sivilcelerin çıkmıştı. Sonunu hiç duymadım."

"Sana bir son vereceğim." Şakayla karışık bana bir yumruk kaldırdı. "Beni kışkırtma."

"Bu arabayı kenara çekeceğim ve durduğumuz her yerde seni öpeceğim." Yumruğu kucağında parçalanırken inledi.

Kıkırdadım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." "Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

Tepkisel sessizliği beni tedirgin etse de, bunu sevimli buldum. Robyn yoğun duyguları olan karmaşık bir kadındı. Profesyonel tartışmalar için araştırma yapma konusunda yetenekliydi ve muhtemelen herkesi her şeye ikna edebilirdi - ve bu gücü kötülük için kullanabilecekken, kullanmadı. Karanlığın güçlerine bir şans vermeyi reddetti.

Bu onu son derece güzel yapıyordu.

Önümüzde yol çatallaştı. Yavaşlayarak durdum, sola dönmek için flaşörümü yaktım ve durakladım. "Bunu sadece benimle çiftleşmen gerektiği için söylemiyorum Robyn. Bunu daha önce hiç söyleyemediğim için söylüyorum."

"Hareketlerinizle bunu söylediniz." "Ve sonra ayrıldım."

Tısladı ve camdan dışarı bakmak için döndü. Ben de bu fırsattan istifade döndüm ve saatte on beş mil hızla yolu takip ettim.

su kulesine ulaşmak için bir saat. Toprak yolun kenarına park

ettikten sonra,

Araçtan atladım ve yolcu tarafına geçmek için önden döndüm.

Kapıyı açtığımda tıkırdadı. "Ve bu da benim Bu."

"Yani tüm bunlar benim gözüme girmek için bir oyun." "İşe yarıyor mu?"

Çimento yürüyüş yoluna adım attı ve yolcu kapısı. Geçmesine izin vermek için kolumu hareket ettirmedim ve o da bundan şikayet etmedi. Orada öylece durup birbirimize baktık.

Ta ki bir gülümseme dudaklarını bükene kadar. "Yine kendimizi kaptırmayalım." Bir kez sertçe göz kırptı. "Yine kaybettim. İşte."

"Ben bir şey başlatmıyordum."

Çenemi boğazıma kadar takip etti. "Cliff, hep bir şeyler başlatıyorsun."

Sonra kolumun altından eğildi ve çakılların üzerinden su kulesinin merdivenine doğru yürüdü. Spor ayakkabılarının ritmik *çıtırtısı*

Arabanın kapısını kapattığımda arkamda bir ses duydum. Arkamı döndüğümde anahtarları cebime soktum, hemen bir çekirdeğin içine geri atıldım birkaç yıl öncesine ait bir anı.

O sırada güneş kulenin üzerinde pırıl pırıl parlıyor, yapıyı sanki muhteşem bir fütüristik bina. Robyn sağ ayağını merdivenin ilk basamağına koymuş, sol elini de kalçasına dayamıştı. Başımızın üzerindeki yıldız kadar parlak, kendinden emin bir sırıtişla bana baktı.

"Geliyor musun?"

Gözlerimi kırptım ve anı dağıldı, aynı taklidi yaparken omuzlarını örten gölgeli geceyi ortaya çıkardı. Pozisyon. Eli kalçasındaydı. Gülümsemesi ışıltılı. Gözleri mum ışığıyla aydınlatılmış minyatür kristaller gibi parlıyordu. Çakılların üzerinde ona doğru yürüdüm, gecenin içinde sıçrayan belirgin *çıtırtıları* dinledim.

Burada, yıldızların altında, ona her şey doğal geliyordu.
Her şey doğru geliyordu.

Neden bu konuda benimle bu kadar çok mücadele ediyordu?

Yanağına dokundum. "Lokantayı hatırlıyorsun, değil mi?" "Her şeyi hatırlıyorum."

Kalbim titredi. "Evet, ben de bundan korkuyordum."

Dudaklarını yaladı, gülümsedi ve sonra merdiveni tırmandı, şehvetli kıcı beni kızdırırken beni yerde toz içinde bıraktı. İspanyol paça kot pantolonu poposunu belirginleştirecek kadar gergindi ve ben toparlanmaya çalışırken bana gerçekten muhteşem bir şey sunuyordu. düşünceler.

Manzara pek yardımcı olmuyordu.

Yolun yarısına geldiğimizde, giydiği pazen ceketin esintiyle hafifçe dalgalanmasını izleyerek arkasından baktım. Yükseklerle çıktıkça, kule işçileri için kurulan kubbeli güvenlik bariyerlerinin altına tırmanana kadar rüzgar daha da şiddetlendi. Zirveye yaklaşırken büyük bir rüzgâr yüzümün yan tarafına çarptı. Bunu daha önce yapmadığım için evren beni enayi yerine koymuş gibi hissettim. Belki Bill'in ele geçirilmesini engelleyebilirdim.

Belki de muhtemelen bir suçlu olan beleşçi bir pislik yerine Sydney'in babası olabilirdim.

Robyn son barın üzerinde kayboldu. Saçları yüzüne düşmüş halde yeniden ortaya çıktı, kızıl kumral saçları kulenin tabelasından gelen sarı projektör ışığında ateş gibi parlıyordu. Elini uzattı. "Haydi, ezik."

"Kaybedenin sen olduğunu sanıyordum." Elini tuttum. "Başka bir bakışmayı kaldıramayacağımızı söylememiş miydik?"

Yolun geri kalanında bana yardım ederken dilini dışarı çıkardı. "Yaptık."

"Ah, o zaman anlaştık."

"Aramızda hiçbir şey çözülmedi, Cliff. Şimdiye kadar bunu bilmiyor muydun?"

Bir an için spagetti bacaklarımla onun yanında durdum. Dünyadaki yeni yüksekliğime alışmıştım. Etrafımda Bangor vardı, ışıltılı ışıkları ve hayranlık uyandıran küçük bir kasaba. cömert insanlardan oluşan bir nüfus. İnsan kasabalarını tanımayı alışkanlık haline getirmemiştim ama Bangor farklıydı. Buradaki insanlar çok iyiydi.

"Biliyor musun, burası insan merkezli olduğu için hiç de fena değil," diye yorumladım.

"Kasabadaki erkekler mallarını paylaşmayı seviyor."

Güldüm. "Tanrıça, bu kulağa çok iğrenç geliyor."

"Eh, pis olabilir. Sadece sigara da olabilir."

"*Mallarını* sunan bazı pis herifler yerine sana odaklanmayı tercih ederim."

Bana baktı, yanaklarını hafifçe öptü ve Gülümsemesini güçlendiriyor. "Beni buraya bırakıp gittiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Kalbim sıkıştı. "Korkarım bilmiyorum, hayır."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş şehre bakarken gözlerinde uzaklara dalmış bir ifade vardı. Flanel pamuk dalgalandı saçları yüzüne sıçrarken ceplerini karıştırdı. Saçlarını yolundan itti. "Bütün gece seni bekledim."

"Birinin bunu yapabileceğine inanamıyorum."

"O zamanlar bunu yapmaya değerdin."

Garip bir şekilde kıs kıs güldüm. "Buna inanmak da zor."

Elimi tuttu. "Neden? Senin için zor olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aşk mı?"

Kalbim küt küt atarken düşünceler beynimde hızla ilerliyordu. Raylardan hızla çıkan bir tren gibiydim. Robyn'e böyle kederli bir yüz ifadesiyle bakmaya devam edersem kaza yapacağımdan emindim. "Hayır, sorun o değil."

"O zaman neden beni bu kadar uzun süre bıraktın?"

"Tek bir kişiyle birlikte olamadım."

Elimi bırakırken homurdandı. "Evet, bu izler sen."

"Dinle Robyn," dedim elini tutarken. Mücadele etti ama onu yanımda kilitli tutarak tutuşumu iki katına çıkardım. "Beni itmeyi bırak. Benimle kavgaya etmeyi bırak. *Ben Bu sefer seni bırakıyorum.*"

Gözlerinde yaşlarla durdu, elmas gibi damlacıklar ışığın yüzünü aydınlatmasıyla göz kapaklarını süslüyordu. l Yanaklarını avuçladım ve ona şefkatle sarıldım, kafamın arkasında beni ondan kaçmaya ikna etmeye çalışan sesi görmezden geldim. Bunu daha önce de yapmıştım. Kolaylıkla tekrar yapabilirdim. Bu sefer dört ya da beş yıl uzak kalabilirdim. Peki beni ne geri getirecekti? Hastalandığı haberi mi? Kafasını çarpması mı? Hastaneye kaldırılması mı?

Alnımı onunkine yaslarırken gözlerimi kapattım. "Hayır, yapamam. Gitmeyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum Robyn. Beni uzaklaştıramazsın."

"Seni kendimden uzaklaştırmıyorum." Burnunu çekerken ellerini göğsüme bastırdı. "Yapamam... Yapamam..."

Ona sarıldım. "Özür dilerim. Seni bu kadar uzun süre bıraktığım için tam bir aptalım. Tanrıça, Robyn, bunu yaptığım için beni affet. Bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Bu sefer ciddi olduğunu nereden bileceğim?"

"Çünkü Alfa'nıza meydan okuyacağım," dedim gururla, "ve kazanacağım. Bir sonraki Alfa'nız ben olacağım. Ben olacağım. eşim olmaktan gurur duymanı sağlayacağım."

Bir sonraki titreyen nefesi beni neredeyse paramparça ediyordu. Onu ısırarak esintiye karşı sıkıca tutarken, şehri, Batı Virginia'daki yerimden vazgeçersem evim diyebileceğim yeri gözlemledim. Niyetimden şüphe ettiği için onu suçlamadım. Üç yıl geçmişti. tek kelime etmeden, onun iyiliğini önemsemiğime dair hiçbir işaret vermeden.

"Aramalıyım," dedim ona, "ve Bill'e defolup gitmesini söylemeliydim."

Güldü. "Sana yumruk atardı." "Senin için yumruk yemeye değer."

"Neden şimdi?"

Kalbim göğsümde tekledi. "Evren bana diyor ki yap."

"Bunu neden zorunluluktan yapıyorsun?" Geriye doğru eğilerek Ben. "Neden bunu aşk için yapıyorsun?"

Bakışlarına bir kadeh kırmızı şarabı yudumlayan bir yemyeşil gibi bir yumuşaklık girdi. İfadesindeki bu merak, dudaklarımın dudaklarını sıyrmasına, parmaklarımın kollarında gezinmesine, elimle başını tutarak onu arkaya yatırmama neden oldu.

Ve sonra onu öptüm.

Şüphe her zamanki gibi içimi kemiriyordu ama içimde yüzeye doğru tırmanan başka bir şey daha vardı, bana şöyle yapmamı söyleyen bir şey
Devam et.

Umut.

Alfa planını kabul ettiğimde yüzündeydi. Şimdi dokunuşundaydı, istekli öpücüğünde o kadar belirgindi ki, onu göğsümün hizasında kavramama neden oldu. Onun her santimi benim her santimime dokunuyordu. Olması gereken buydu. Sonsuzluk böyle bir şeydi.

Kalıcı olduğundan nasıl emin oldum?

Bir anda köpek dişlerim keskinleşti. Vücudum iznim olmadan yer değiştirmeye başladığında diş etlerim ağrıyordu. Tökezleyerek geri çekildim ve ağzımı kapattım, kurdumdan uzak dururken gergin bir şekilde kıkırdadım. "Özür dilerim, sadece
_."

"Sanırım dudağımı ısırdın."

Başka hiçbir cümle hislerimi keskinleştiremezdi. I
Daha sonra bakır kokusunu aldı, o tanıdık aroma

Kulaklarım diken diken olurken dilimde tükürük vardı. Ayağa fırladım ve alt dudağındaki koyu kırmızı sıvı sızan noktaya baktım.

Dudaklarımı yaladım. "*Hayır*, öyle demek istemedim..."

Mmm, neden bu lezzetli kırmızı şerit beni çağırıyordu? Hipnotize olmuş gözlerle ona doğru ilerledim, ağzımı usulca selamlayan dudaklarının sıcaklığıyla kendime çektim. Ben dudaklarını büzerken o da etindeki küçük açıklığı yaladı. Onu tekrar kollarıma alıp çenesine, boğazına ve sonra omzuna özensiz öpücükler kondurduğumda içimde bir sıcaklık patlaması oldu. Sıcacık etine erişmek için kazağını ittim, bir şekilde ağzımın içinde olmasına açtım.

Bana doğru eğildi ve omuzlarıma sarıldı. "Cliff, bekle."

Bir nefesle başımı geriye attım. "Ne oldu? Çok mu şey yaptım?"

Ağır göz kapakları bana aksini söylüyordu. Ama dudaklarından farklı bir hikaye. "Hayır. Evet. Ben sadece-" Sinirle ofladı. "Bir dakika burada oturabilir miyiz?"

"Tabii, sorun değil."

Onu yere indirdim ve bir kolumu omuzlarına doladım. Bir saniye sonra yüksek sesle nefes vererek bana doğru yığıldı, su kulesinin kenarından buharlı bir hava çağlayanı gönderiyordu. Sis gibi süzülüşü sonbaharın erken geldiğini hissettiriyordu.

Onu sıktım. "Kendimi kaptırdım. Özür dilerim."

"Sorun değil. Sadece sakın olacağımızdan emin olmak istiyorum. Ve sonra istemiyorum-" Aniden öksürdü. "Hata yapmak istemiyorum. Prezervatifimiz yok."

"Yani Sydney'nin bir kardeşi olmasını istemiyorsun."

Kazağının içine çömeldi. "Şey... henüz değil."

Göğsüm heyecanla inlerken yüzüm yanıyordu. "Daha fazla çocuk mu istiyorsun?"

"Evet, sanırım biliyorum."

"Ben de çocuk istiyorum."

Başını kaldırdı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Elbette. Neden öyle demek istemeyeyim ki? Yani, Sierra'ya tamamen aşık oldum. O harika bir bebek. Çok yumuşak başlı ve neredeyse hiç ağlamıyor. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. O benim küçük dostum gibi."

Robyn doğrulup kucağındaki elimle gevşekçe oynamaya başladı. "Evet, kulağa hoş geliyor."

"Büyümesi için sabırsızlanıyorum. Çok akıllı olacak. Muhtemelen onu bölgedeki her müzeye götüreceğim." "İnanılmaz."

Başımı salladım. "Bilim, doğa tarihi, uzay. bilmediği hiçbir şey yok. O çocuğun bilgiyle dolu olmasını sağlayacağım. Bu onun daha iyi seçimler yapmasını sağlayacaktır."

"Senin olmayan bir çocuk için böyle hissetmene çok sevindim." "O benim yeğenim ama bu bir şey ifade etmiyor."

Ona bakmayı seviyorum onun için." Bir şeylerle meşgul görünen Robyn'i dürttüm. Şehirde bir şey. "Eğer iyi bir amca olabilirsem, belki harika bir baba da olabilirim, değil mi?"

Kaşlarını fazla duygusallaşmadan kaldırdı. "Elbette." "Hey, iyi misin?"

Benimle yüzleştirdi. "Evet, neden?"

"Şu anda binlerce kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Göz temasını keserken sertçe yutkundu. Şaka yapmak istedim ama şaka yapacak gibi görünmüyordu. "Sanırım sadece yorgunum. Bill'in annemin benim için yeterince iyi bir eş olduğunu düşündüğü kişiyi sorgulamasıyla geçen uzun bir gündü."

"Oh, bir randevun mu vardı?" Bacaklarımı büktüm ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bilseydim, yapardım."

"Kaza mı yaptın?" Dizlerimiz birbirine değecek şekilde döndü. "Lütfen, beni o sıkıcı çay partisinden kurtaracağını söyle."

Yarı sıırıttım. "Olabilir. Sadece senin izninle."

"Yarın beni bir sürü gelecekte kurtarır mısın?"

"Bu bir rica mı?"

Yavaşça başını salladı ve sonra utangaç bir şekilde gülümsedi.
"Lütfen?"

Sırıttım ve titrek bir elimle yüzünü kavradım. Üzerimdeki kat kat giysilere rağmen rüzgâr beni etkilemeye başlamıştı. Ben ise Gözlerinin içine baktığımda, bedeninden benimkine akan sıcak şefkati fark ettim.

Sözlerinde ciddi olduğunu bildiğim için, "Evet, Prenses. Elbette..."

Bölüm 10 - Robyn

Annem ne zaman susacağını bilmezdi.

"Bu bir skandal," dedi üst üste dördüncü kez, "Cliff'in geri dönmesi falan. Dedikoduları duydun, canım. Yapabilir misin seni ve Sydney'i kaçırmayı planladığına inanıyor musun? Hayal edebiliyor musun?"

Hapşırarak üzere olan bir köpek yavrusu gibi oflama sesi çıkardı ve ardından çayını yüksek sesle höpürdetti.

"Sana evlenme bile teklif etmedi. Ne şaka ama!"

Gözlerimi devirdim ve çay fincanıma uzandım. Alıyordum bu küçük çay partilerine ev sahipliği yapmaktan bıktım. "Bugünkü randevuyla ilgili bir şey mi söyledin?"

"Hayır, sevgilim. Sadece arayı kapatmamızın önemli olduğunu düşündüm." Omzunun üzerinden, bir bebek eviyle sessizce oynayan Sydney'e kibarca sırtıttı. "Duydun mu canım? Bugün aile günü!"

Sydney gülümsedi, esnedi ve dikkatini tekrar işine verdi. bebekler. Tüm o rengarenk elbiseler, parlak mermer gözler ve krom boyalı tırnaklar kızımın yüzüne fazla canlı görünüyordu. Kasabadan aldığım pastel, sarı ve pembeden yapılmış plastik bir model olan bir bebeği cansız bir şekilde bebek evinin kenarında zıplattı. Onu gördüğünde kanlı bir çığlık atmıştı. Şimdi ise bundan sıkılmış gibi görünüyordu.

Endişeyle iç çektim. "Biliyor musun, sanırım bu bekârlık işi Sydney'i rahatsız ediyor. Bir süreliğine ara veremez miyiz?"

Sluurp. "Neyi dinlendireyim?"

Dudaklarım düz bir çizgi halinde gerildi. "Anne, anlayışsız olmak zorunda değilsin."

"Keşke Alfa senin için bir eş onaylasa." Abartılı bir şekilde kaşlarını çatarak dudaklarını buruşturdu. "Çok yüksek standartları var. Muhtemelen en iyisi de bu."

"Anne, bu kadar yüksek sesle konuşmana gerek yok. Hemen yanında oturuyorum."

Gösterişli bir şekilde sırtıttı. "Neden, ne demek istediğini anlamıyorum sevgilim."

"Sarhoş gibisin. Eski kocanı aramama gerek var mı?"

"Eğer kötü vakit geçirmek isteseydim, Donnie'yi arardım. kendi

"Bilmiş sırtışıma gizlemeye çalıştım. "Babam bu lakattan nefret eder." "Ağzımdan çıkan her şeyden nefret eder."

"Böyle olmamı mı istiyorsun?"

Şok olmuş bir bakışla bana döndü. "Ne diyorsun sen? Robyn Wade?"

"Babamla eşleştiğinizi ve sonunda boşandığınızı söylüyorum."

"Etrafımızdaki yüce Tanrılara şükürler olsun ki boşandık Beni eş ısırtığıyla işaretlemeye karar vermeden önce."

Kızıma endişeli bir gülümseme gönderdim. Burada sıkıntılı bir tartışma yaşadığımızı fark edecek kadar bebekleriyle meşguldü. Bu en iyisiydi. Onu korkutan yeterince şey vardı.

En hafif dokunuşla alt dudağıma uzandım. "Hey, bana bundan bahsedebilir misin? Isırığın ne kadar büyük olması gerekiyor?"

Annem göğüs cebinden gümüş bir şişe çıkardı ve çayına likör damlattı. Şu anda bunu yaptığına göre saat beşe yaklaşmış olmalı. "Bilmiyorum. Bazı insanlar hickeys gibi görünen dev izler bırakıyor. İğrenç." Şişeyi yere bıraktı ve çay fincanını kaldırdı. "Diğerleri küçük çentikler falan yapıyor. Bilmiyorum."

Çayını höpürdeterek içti ve ben Cliff'in bana bir mate ısırığı mı verdiğini yoksa dudağımdaki deriyi kazayla kırdım. Bölgeye tekrar dokundum ve acıyla hafifçe irkildim. En ufak bir dokunuş yarığıma bir sızı gönderdi ve dudağıma tekrar dokunmayı düşünmememe neden oldu.

Fincanıma bir kez daha uzanırken içimi çektim. "Siz ikiniz neden boşandınız?"

"Sürekli kavga ediyorduk." Kadeh kaldırmaya hazırlanıyormuş gibi çay fincanını kaldırırken göz temasından kaçındı.

"Bu konuda şikayet ediyordun. Boşandık. Sorun çözüldü." *Slurrrrp*. "Ama bu Alfa'mızın senin için en iyi eşi seçerek çözemeyeceği bir şey değil, değil mi?"

Onun bu aşırı dikkatli yorumundan rahatsız olarak Sydney'e döndüm; Sydney şu anda oyuncak bebeklerini göğsüne bastırmış, gözlerini dikmiş bakıyordu kayıtsızca pencereden dışarı bakıyordu. Onu kucağıma almak ve bacaklarımın izin verdiği ölçüde koşmak istedim. Zavallı, tatlı kızım arafta her şeyin düzelmesini bekliyordu. O komik adamın bir an önce gelmesini umduğunu söyleyebilirim. Yakında tekrar gel.

Ona Cliff'in babası olduğunu söylemeliyim diye düşündüm. *Ben de Cliff'e Sydney'nin onun kızı olduğunu söylemeliyim*.

Annem çenesini çırpıp duruyordu ama ben tek kelime bile duyamıyordum. Olacaklardan daha çok endişelendiğim için bunu önemsemiyordum. Eğer saat beşse, bu Cliff'in burada olacağı anlamına geliyordu.

kısa bir süre için. Akşam Bill'e meydan okumak için geleceğini söyledi. Telefonumu birkaç kez kontrol ettim. Mesaj yoktu.

İçimi çektim.

"Robyn Wade, beni yine mi dışlıyorsun?"

Anneme uykulu bir şekilde gülümsedim. "Hayır, sadece uyanık kalmaya çalışıyorum. Uykum kaçıyor."

"Burada iyi bir adama ihtiyacın var. Bu yüzden uykuların kaçıyor.

Sydney senin için çok fazla."

Mükemmel derecede uslu kızımı işaret ederken güldüm.

"Torununu bir çocukla karıştırıyor olmalısın.

Dönüşen."

"Saf olma Robyn. Artık gençleşmiyorsun. Neden bir eş konusunda bu kadar seçici olmak zorundasın?"

"Eğer istediğın buysa Cliff'le evlenirim."

Kıkırdadı. "Eğer seninle ilgilenseydi, *yıllar* önce evlenme teklif ederdi."

"Biliyor musunuz? Senin yarım yamalak fikirlerinden ve sahte gülümsemelerinden bıktım. Bu iğrenç." Ayağa kalktım ve annemin kolunu çektim. "Kalk. Çık dışarı. Bunu yapmayacağım."

"Özür dilerim."

Sertçe gülümsedim. "İstediğin kadar yalvar o zaman. *Dışarı*."

Annem cüzdanını toplayıp öfkeyle kapıya yönelmeden önce birkaç saniye bana baktı. Sydney kolunun altında Bay Charles ile ayağa kalktı ve büyükannesinin verandaya çıkışını izledi.

Bana boş boş baktı. "Anne, sorun ne?" "Hiçbir şey, Prenses." Annemin peşinden giderken gülümsedim. Anne. "Büyükannenin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Cevabımı olduğu gibi kabul ederek, kararsızca yere çöktü ve Bay Charles'ı bronz-kahverengi bebeklerinden birine oturttu yeşil ekoseli bir elbise giyiyordu. Kapıyı kapatmadan önce anneme son bir zihinsel tekme atmak için ekoseyi görmezden geldim. I hemen kilitledim ve nefes almak için tahtaya yaslandım.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Anneme hiç böyle karşı çıkmamıştım. Arada sırada, ona mantıklı bir şeyler söyleme isteği duyuyordum ama asla ona bu şekilde *defolup gitmesini* söylemedim. Her şeyiyle sinirime dokunuyordu. Babam olmadan mutsuz olması umurumda değildi. Önüme attığı ilk adamlarla evlenerek çözmem gereken bir sorun değildi bu.

Elmalar ağaçlarına yakın düşme eğilimindeydi. Ben de kendiminkine çok yakın düşmek ve birkaç yıllık mutsuz bir evliliğin ardından eşimden boşanmak istemiyordum. Ne kabus ama. Ben de riske girmek istemedim. Eğer ondan boşanırsam vücudumda bir eş ısırığı izi olacak.

Kızımınla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Evlilik hakkında kim bir şey söyledi?"

Sydney Bay Charles'ı kaldırdı ve göğsüne yasladı. "Ne var anne?"

"Yok bir şey tatlım. Özür dilerim." Yerde ona katılırken özür dilercesine sııttım. "Seninle oynayabilir miyim?"

"O komik adam geri mi geliyor?"

Kıkırdadım. "Evet, öyle

umuyorum." "Anne?"

"Evet, bebeğim?"

Özlemle iç çekti. "Hiç babam olacak mı?"

Elimi sırtına koydum. "Aslında Sydney, senin zaten bir baban var."

Bana kocaman gözlerle baktı. "Nerede o?"

Gururumu bir kenara bıraktım. Kızıma gerçeği söylemekten çekinmenin zamanı değildi. Bunu bilmeyi hak ediyordu. Kayıtları düzeltmezsem büyükannesi hikâyeler uydurmaya devam edecekti. Cesur olma zamanıydı, hem onun için hem de kendim için.

"Onun adı-"

Crash!

Yenilgi duygusuyla gözlerimi kapattım. "Eğer o kadın bir daha şakayık saksımı devirirse, ben-"

"Anne, dışarıda bir kalabalık var."

Gözlerimi açtığımda kızımın burnunu soktuğunu gördüm. burnunu pencereye dayamıştı. Pervazın üzerinden görebilecek kadar uzundu ve işaret parmağının ucunu cama vuruyordu.

Yerden kalkıp pencerenin önünde ona katıldım ve ağzım açık kaldığında neredeyse çenemi kaybediyordum. "Onun orada ne işi var?"

Sydney parmak uçlarında durdu. "Komik adam!" Pencereye vurdu. "Komik adam, bak!"

Elini tuttum ve onu pencereden uzaklaştırdım. "Cama vurma tatlım. Kırılabilir." Onu kucağıma aldım ve kalçama yasladım. "Büyükannenin dışarıda aptalca bir şey yapmadığından emin olalım."

Verandanın kenarına geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Cliff'in etrafında toplanan kalabalığı fark ederek sokağı ve bahçeyi aradım. Evime ifadesiz bir yüzle bakıyordu, gözleri bana ve Sydney'e takılınca tanıma hissiyle parladı. Kızım nefes nefese kaldı ve heyecanla ellerini çırptı. "Komik adam!"

Cliff en gösterişli gülümsemesini takındı, bana bakma şekliyle tehlikeli bir kombinasyondur bu. Açgözlülükle. *Sahiplenici* bir şekilde.

Yanında toplanan üyelere elini kaldırdı. "Benim adım Clifton Spears ve Alfa'nız Bill ile görüşmek istiyorum. Parklar."

Komşum Sonya, mor bir elbise giyen kurt bir kadındı. başörtüsü ve bol siyah cübbesiyle kalabalığı Bill'in merkeze doğru ilerlemesi için ayrılmaya teşvik etti. Sydney'i kalçamda zıplatırken nefesimi tutarak onu izledim. Sürekli kıpırdanıyor ve elimden kaymaya çalışıyordu ama bu kızı ben doğurmuştum ve onu nasıl tutacağımı çok iyi biliyordum. onu incitmeden sıkıca. Birkaç saniye mücadele ettikten sonra sertleşti ve sızlandı.

"Anne, aşağı inmek istiyorum," diye yakındı. Cliff'i işaret etti. "Komik adamı görmek istiyorum."

"Tatlım, buradan izleyebilirsin."

İnledi. "Ama anne-"

Derin bir nefes aldım ve Sydney'i önümde tuttum, böylece kalabalığı göremiyordu. "Tatlım, bugün benim için iyi olmanı istiyorum, tamam mı? Bu çok önemli. Şu anda Cliff'e gitmene izin veremem."

Kararsızca nefes aldı ve ardından gözlerini kuvvetlice ovuşturdu.

Ona tekrar sarıldım ve başını kalbime yasladım. "Biliyorum tatlım. Bu kadar küçük bir beden için çok büyük duyguların var."

Dikkatimi kalabalığa verdim ve bir yandan da Sydney'i nazikçe zıplat. Huzursuz olduğu için onu suçlamıyordum. Hassas bir çocuktı ve Cliff yanında olmadan çok fazla baskı altındaydı. O buraya geldiğinden beri, her şey daha da zorlaşmıştı. karmaşık. Tedirgin kalabalığın sanki onu korumaya hazırlanıyormuş gibi Alfa'larına doğru yaklaştığını hissedebildiğinden emindim.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ya Bill meydan okumayı reddettiye? O zaman ne olacaktı? Bu kalabalığın görünüşüne bakılırsa, kontrolden çıkmalarından endişe ediyordum. İblisler isyan çıkarmayı severdi ve bu koşullar bir tür ayaklanma için gayet uygundu. Sydney'in yüzünü göğsümde tutmak için başının arkasını ovuşturdum, belki başparmağını emip uyumayı seçer diye umuyordum çok meraklı olmak yerine.

Bill, Cliff'in birkaç adım ötesinde durdu. Her iki adam da seyircilerin etraflarında oluşturduğu bir dairenin içinde duruyordu. Sonya'nın bana ürkek bir köpek yavrusu gibi bakması, işlerin daha da karışmak üzere olduğunu gösteriyordu Daha da kötüsü. Nefesimi tuttum ve her şeyin medeni bir şekilde devam etmesini umdum.

Bu işe yaramalı, diye düşündüm. Lütfen, çalışmasına izin ver.

Akşamın erken saatlerinde ağaçlarda kuşlar ötüyordu. Rüzgar etrafı kırbaçladı yaprakları ve döküntüleri sokağın etrafına savuruyordu. Bir an için her şey hareketsizdi, neredeyse bir tıp ofisinin bekleme odasında kendi tablosu olacak kadar hareketsizdi. Sydney'in omzuma salyası akıyordu ama hareket etmeyi bırakmaya korkuyordum.

Cliff göğsü hafifçe kabarmış ve çenesi deriye doğru eğilmiş bir şekilde duruyordu. Uzun boylu. *Gururlu*. Koruyucu bir eş gibi.

"Clifton Spears," diye resmi bir şekilde selamladı Bill, "dönmeni yasakladığım halde seni geri getiren nedir?"

"Bill Parks, Alfa unvanı için sana meydan okuyorum."

Nefes sesleri komşu evlerin arasında yankılandı. Zıplamam durduğunda ağzımı kapattım. Cliff'in bana

ama o açıklayana kadar kararının ağırlığını fark etmemiştim.

Çünkü Cliff mücadeleyi kaybederse, Sydney babasını ğrendiğı anda onu da kaybedecekti. Bu hiç adil değıldi. Bunların hiçbiri adil değıldi.

Dişlerimi sıktım. *Bunu yapmasına izin veremem.*

Bill o kadar sert gülümsedi ki dişlerinin kırılabileceğini düşündüm. Ama sonra kendime hatırlatmak zorunda kaldım ki gülümseyen Bill değıldi.

İçindeki şey. "Tanrılarım ve Tanrıçam, halüsinasyon görüyor olmalıyım. Az önce bana meydan mı okudun, evlat?"

"Eminim öyledir, Bill."

"Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

Cliff bana baktı. Boğazım düğümlenirken gözlerim yaşardı. gerginleşti. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken kaşlarım birbirine çatıldı.

Ama Cliff bana gülümsediğinde, bir şey söylememe gerek olmadığını hissettim. O bunu halletmişti. Bana kalan tek şey izlemektir.

Tekrar Bill'e döndü. "Yakında yapacağım."

"Haklısın, evlat."

Sonra Bill'in üç uşağının Cliff'in üzerine çullanmasını çaresizce izledim.

Bölüm 11 - Cliff

Anonsumdan birkaç dakika sonra, güneş uzun turuncu ışın ağlarını mahalleye yaydı, sokağın karşısındaki evin pencerelerine çarptı ve onları alev alev yaktı. Bill'le Robyn'e bir raunt kazandıracak tutkulu bir bakışla yüz yüze geldim. Onun düşüncesi dikkatimi sol tarafa çekti ve görüşüm uzun süre orada kaldı. Midesinden rahatsız görünüyordu.

Ve her nasılsa, bu bakış beni dünyanın en şanslı adamı gibi hissettirdi.

Çok az ya da hiç duygu göstermeyebilirdi. Soğukkanlı davranabilirdi. Hatta ben bu meydan okuma şovunu yaparken içeride kalmayı bile seçebilirdi.

Ama yapmamıştı.

Sydney'i onları korumaya yönelik cesur vasiyetime tanıklık etmesi için dışarı çıkardı. Şu anda hiçbir şey yaptığımdan daha doğru gelmiyordu. Kalabalığın onaylayan bakışlarını görmek hoş bir sürpriz oldu. Kadınların çoğu birbirlerine yaklaşan etkinlik hakkında fısıldaşırken rahatlama bakışları atıyorlardı. Kimsenin ne dediğini anlayamasam da, bunun hoş karşılanan bir etkinlik olduğu izlenimini edindim.

Güzel. Bu insanlar, kendi halkını kirletmemiş, ele geçirilmemiş bir kurt tarafından yönetilmeyi hak ediyordu. Çaresiz kurt aileleri eskiden ticaret ya da satış için bazı kürkleri kestikleri bilinirdi. Ama Bill'in yaptığı şey istilacı ve iğrençti. Cezalandırılmayı hak ediyordu. bunun için cezalandırıldı.

Belki de bu yüzden şu anda ele geçirilmiş durumdaydı.

Bill ellerini kaldırdığında etrafımda alkışlar patladı. Korku uyandıran bir adama göre, kalabalığın dikkatini çekmeyi çok iyi beceriyordu. Yeterince ilgi topladıktan sonra ellerini indirdi ve kalabalığın çoğunu dağıttı. Üç kişiyle konuştu Beni işaret ederken uşakları.

Yumuşak parmaklar boynuma dokundu. Başımı sola çevirdiğimde Robyn'in tam yanımda durduğunu gördüm. Limon rengi gözleri dökülmemiş yaşlarla parıltıyordu. "Bunun bu kadar güçlü olacağını tahmin etmemiştim."

"Hey, iyi misin?"

"Evet, şimdi fark ettim-" Odak noktası, adamlarıyla birlikte bize doğru yaklaşan Bill'e kaydı. "Bırak ben halledeyim."

Elini tuttum. "Sorun yok. Bu bende."

"Eğer onunla konuşursam, o zaman-
"

Bill ellerini yüksek sesle çırdı. "Ne inanılmaz bir güç gösterisi. Bunu Robyn'in adına yapmanı bekliyordum ama..." Robyn'e odaklanırken alkışlamayı bıraktı. "Sanırım yerleştiğinizde, elde edeceğiniz şey bu."

Robyn gözle görülür bir şekilde öfkeyle alevlendi. "Mevcut Alfa'dan, meydan okuyan Alfa'ya izin vermesini rica ediyorum-"

Bill kıkırdadı. "O bir Alfa değil, ahmak. O ateşle ilk kez oynayan bir çocuk." Gözlerini kısarak bana baktı, dudak büktü ve sonra gülümsedi. "Henüz kendini yakmamış olması onun kazandığı anlamına gelmez. herhangi bir şey."

"Mevcut Alfa'dan," diye tekrarladı Robyn sertçe, "meydan okuyan Alfa'nın benimle kalmasına izin vermesini rica ediyorum. Ne diyorsunuz?"

"Reddedildi," diye hırladı Bill. "Güvenli bir yere gir. Seni daha sonra ziyaret edeceğim-"

Robyn hırladı. "Alfa'dan bu akşam meydan okuyan kişiyi görmesini rica ediyorum!"

Bill sinirli bir şekilde oflayıp puflarken son bir bakış fırlattı Robyn. "Moe, meydan okuyanı bodruma götür ve güvenliğini sağla."

Robyn kolumu tutarken dişlerini gösterdi, Moe kollarımı arkamdan kavrayıp beni sokakta oyalanan düzensiz kalabalığın arasından geçirdiğinde hiddetli bir yenilgiyle homurdandı. Robyn'in boğuk sesini duyduğumda sırtım diken diken oldu. Bill'i yakalamaya çalışıyordu ve meyan kökü ve biber kokusu

Hala burun deliklerimi gıdıklıyordu. O dumanlı tatlılık ağzımın suyunu akıttı ve ona bir kez daha bakabilmek için arkamı dönmeye cesaret ettim.

Tanrıça.

Ne manzara ama.

Solan güneş ışığı kumral saçlarını ısıltılı turuncu tellerle aydınlatıyordu. Altın rengi gözleri öfkeli olsa da aynı zamanda güçlüydü; kendini, komşularını ve beni savunmaya adanmıştı.

Ve ben.

Teni, bej rengi teninin üzerinde altın yaldızlarla parlıyordu, yanakları öfkeden kıpkırmızı, gözleri kararlılıktan kocaman olmuştu. Sydney başını annesinin omzundan kaldırdı ve onu inceledi

Sarkık göz kapakları olan bir çevre. Zavallı kız sadece biraz uyumaya çalışıyordu. Bana daha iyi bir tutsak olma isteği verdi. daha iyi bir meydan okuyucu. Robyn ve Sydney'e bundan sonra ne olacağını kesinlikle benim davranışlarım belirleyecekti.

En iyisi ortalığı karıştırmamaktı.

Robyn beni onu izlerken yakaladı ve durakladı, yüz hatları tutkulu bir savunmadan sevecen bir saldırıya hızla geçiyordu. Gözlerinden hayranlık fışkırıyordu. Ondan böyle bir bakış almak Zihnimde manevi bir ödül. Sadece bu bile bana gülümseme ve geri dönme gücü verdi.

Başım dik, Moe'yla birlikte evine doğru yürüdüm, beni seyrek bir şekilde dekore edilmiş oturma odasından geçirerek sıkışık bir koridor. Oradan geniş bir kapıdan geçerek serin ve kuru bir bodruma girdik. Odanın sol tarafında sandıklar, sağ arka köşesinde de bir kafes vardı. Antika elektrik lambaları duvarlar boyunca dizilmişti ve ortama yumuşak bir renk katıyordu. Kafes, Moe'nun beni tuğla duvara dik oturmam için yeterince uzun olan demir kafesin içine zincirlediği yerd.

Bodrumda bir yerde bir boru damlıyordu. Botlarımın altında uçurum kayasına çok benzeyen parlak gri çimento vardı. Uzun

Kilidi kontrol etmek için eğildiğinde kızıl kahverengi saç örgüleri Moe'nun yüzünde asılı kaldı. Boncuk gibi siyah gözleri şüpheyile bana bakıyordu.

Hırladım.

İri yarı adam boğuk bir kahkaha attı ve gürültüyle tekrar yüzeye çıktığı merdivenlere doğru geri çekildi. Kafesin içinde tek başıma kalmıştım ve beynim farklı sonuçlar arasında dönüp duruyordu. İyi haber, planın ilk aşamasının artık işe yarıyor olmasıydı; bu bodrumda her ne varsa ona erişimim vardı. Ve eğer kartlarımı doğru oynarsam, tüm bu eve.

Tek yapmam gereken kafesin kilidini açmaktı. Kilit açma kitimi bulmak için ceplerimi yokladım ve açma seçeneklerimi sıralamak için rahatça çıkardım. Çoğu sürü geleneğini bildiğimden, Alfa

Steril dövüş koşullarını sağlamak için muhtemelen beni bir gece bu kafeste tutacaklardı. Beklemedikleri şey ise, arşivlerine erişebilmek için beni bu evlerden birine kilitlemelerini istememdi.

Burada her şey arşiv olarak kabul edilebilir. Günlükler, Satış kayıtları, mali tablolar - eğer bir şeyin kaydını tutuyorsa, o zaman bir hikaye anlattığı kesindi. En sevdiğim maymuncuğu elime aldığımda kulaklarım karıncalandı; üst kattaki kapının menteşeleri uzun ve alçak sesle gıcırdayıyordu.

Sessizce, kilit açma setini cebime geri soktum ve bodrumun diğer tarafındaki merdivenleri izledim. Işık, soluk haki renkli ahşap basamakların üzerine yayılıyordu. Işık karesinde bir gölge belirdi, sonra kapı kapanırken kayboldu. Ziyaretçim yaklaşırken ayak sesleri bodrumun sessizliğini yırttı.

Başımı öne eğdim. "Eğer bu yüzden buradaysanız aç değilim. Sadece programı öğrenmek istiyorum."

Kukuletalı figür merdivenlerin dibinde durmuş, duvarlardaki meşalelerden gelen azıcık loş ışığı içine çekiyordu. Narin parmakları zengin yeşil kukuletayı çıkardı. "Benimle konuşmanın yolu gerçekten bu mu?"

Kalbim sertçe çarpıyordu. "*Robyn!*"

Koşarak odayı geçti ve dizlerinin üzerine çöktü, cübbesi etrafında dalgalanıyordu. Parmaklarının uçları demir parmaklıkların arasından geçerken sanki kafesin kapısını pençeleyecek gibiydi. İçgüdüsel olarak verdiğim tepki, parmaklıkların arasından ellerine dokunabildiğim kadarını kavramak ve alnımı kalın demire dayamak oldu.

"Hey," diye fısıldadı, "daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Bill'e bir randevu sözü vermek zorunda kaldım-"

"Randevu mu?" Burun deliklerim alevlendi. "Robyn, hayır."

Zayıfça gülümsedi. "Bu kavgayı kaybedersen, o şeytani hıyarın beni randevuya götürmesinden daha büyük sorunlarımız olacak, tamam mı? Varsayımsal bir durumda kıskançlığın kazanmasına izin verme."

Sıcak tedirginlik göğsümde alevlendi ve her uzvuma yayıldı. "Şu kilidi açmama yardım et."

"Senden çok öndeyim."

Ah, işte oradaydı - o sevimli asi kız. yaklaşık dokuz yıl önce asma kilidi açmak için kot pantolonunun cebinden bir toka çıkarırken tanıştım. Yüzünde huzurlu bir ifadeyle ustalıkla çalışırken hipnotize olmuş bir huşu ve hayranlıkla onu izledim. Kilidi açar açmaz bir kenara fırlattı ve kapıyı çekerek açtı, Ben kafesten çıkamadan kendini kucağıma attı.

Güldüm. Bu coşkulu neşe hissi beni geçici bir süreliğine tüketti ve bana hayatımda pek çok parlak nokta olduğunu hatırlattı.

Karanlığın sonsuz gibi görüldüğü bir hayat. Gece ne kadar geç ya da ne kadar karanlık olursa olsun beni her zaman bulan tatlı kızıma sarıldım.

"Yeterince uzun sürdü," diye takıldım. "Beni kaçırmaya mı geldin?"

Zayıfça inledi. "Korkarım seni üst kattaki o mankafadan kurtaramayacağım. Sydney'i Jillian'la birlikte evde bırakmak zorunda kaldım çünkü sokaklar şu anda çılgınca."

"Evet, bu adam tek koluyla koca bir kamyonu kaldırabilecek gibi görünüyor."

"En azından onunla ölümüne dövüşmüyorsun."

Sırtının küçük kısmını kavrarken yutkundum. "Eh, böyle söyleyince biraz korkutucu oluyor."

"Keşke yapmasaydın. Seni kaybetmek istemiyorum."

Gülümsemem, beni ele geçirmekle tehdit eden hüznü yarıp geçti. "Benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

"Sydney'nin sana ne kadar taptığını görmeden önceydi o."

"Komik göründüğümü düşünüyor."

Hafifçe kıkırdadı. "Evet, ama o iyi bir karakter yargıcıdır."

"Öyle mi? Ben kendimi omurgasız bir sikik sanıyordum." "Ben sana *hiç* öyle demedim."

Onu arkaya doğru yönlendirirken kahkahalar attım. Bu açıdan, yumuşak ışık onu melek gibi gösteriyordu. Gözlerinin içine baktım, itaatkâr bir memnuniyetle sık sık gözlerini kapatmasının tadını çıkardım. Ben yarım-Şekerleme yapan memnun bir kediye ne kadar benzediğini görünce mırıldanmaya başlamasını bekledim.

Yüzünü avuçladım. "Bunu ima ettin."

"Tamam, ima ettim."

Sırıttım. "Eğer dövüşmüyorsan bir sorun olmalı. Ben."

"Cliff," diye fısıldadı nefes nefese. "Seninle asla kavga etmek istemiyorum. tekrar..."

Sonra beni öptü, midemin ters takla, ön takla ve yan takla attığını hissettiren muhteşem bir his bana bulaştı. Heyecanımı bastırmaya çalışmadım. Robyn muhteşem bir öpücüydü. Parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek tenimi arzudan karıncalandırmayı biliyordu. Dilimi ağzına soktuğumda onu nasıl kabul edeceğini biliyordu ve beni çılgına çeviren gür bir iniltiyle onu yakaladı. Kollarımı beline doladığımda eğildi ve sonra boğazımı ona göstermek için geriye doğru eğildi.

Evet, şu anda ikimizin de ihtiyaçı olan şey buydu, değil mi? Bir ısırık, aramızdaki bağı ve korunmamızı sağlayacaktı. Sadece bir ısırık bile eşimin Bill Parks gibi, ağgözlölük uğruna kendi halkına ihanet etmekte sakınca görmeyen, ele geçirilmiş bir ucube tarafından taciz edilmesini engelleyebilirdi.

Robyn alt dudağımı ısırđı. Onu kucağıma çekerken öpücüğü derinleştirirken homurdandım, ellerimi onu yerinde tutmak için kalçalarının üzerinde sıkıca yumuşattım. Kalçalarını cömertçe yuvarlayarak kucağıma oturdu, üç yıl önce yaptığı gibi yerine katlandı. Tıpkı yıllar önce yaptığı gibi.

Başımı arkaya yatırdım, sikim sertleşirken yeni açığı kolaylıkla kabul ettim. Bununla ilgili her şey tehlikeli hissettiriyordu ve Yasaktı. Artan uyarılmışlığımı, onun hızla atan kalbini ve etrafımızdaki havanın arzuyla yoğunlaştığını hissettim. Daha şimdiden aklımda ona yapmak istediğim şeyler vardı. geldi.

Öpücüğe, keskin bir nefes alıp "Uzun zaman oldu" diyecek kadar ara verdi.

"Uzun zaman oldu."

"Seni istiyorum, Cliff."

Sırtını dikleştirip göğsüne sokulduğumda inledim. İpek gibi teni bornozunun altında beni bekliyordu. Yakalanmamız umurumda değildi. Burada geleneklerin nasıl işlediğinin canı cehenneme. Kazanmayı hedefliyordum ve bu zaferle birlikte büyük bir değişim olacaktı. Ama önce ne için savaştığımı hatırlamam gerekiyordu.

Ve her şey bir başka kalp durduran öpücükle başladı...

Bölüm 12 - Robyn

Clifton Spears'ın dünyasına daldığımda zaman durdu. Her zamanki şapşal tavrı gitmiş, yerine artan arzusundan bahseden şiddetli bir alev gelmişti. Oturduğum yerden Yerde, onun önünde dizlerimin üzerinde, sağ eliyle çenemi sıkıca kavradığında havadaki moleküllerin hareketsiz kaldığını hissettim.

Burada, avucuna tünemiş, arzuyla parlayan karnımdan gelen sıcaklıkla, onu tanıdığım adam olarak gördüm - bir savaşçı, bir lider, *bir Alfa*.

Başka bir hareket olmadan sadece bir saniye geçti ve sonra ateşli bir örnekleme oldu, diliyle gözlerimi yuvarlatan bir dalış yaptı ve uzuvlarım eridi. Beni sadece çenemden tutarak öne doğru çekti, dudakları sanki son nefesim olacakmış gibi, sanki birlikte son nefesimiz olacakmış gibi dudaklarımın üzerine sıkıca yapıştı.

Onun iradesine boyun eğip taş gibi karın kaslarının sıcaklığıyla buluştuğumda erimiş sıcaklık içimde parladı. Kıvrıkcık saçları burnumu gıdıkladı.

Bunca yıldır özlediğim etime sokuldu. Bu benim zayıflığımdı; hem o hem de onun tarlaları sürerek inşa ettiği ve şimdi bizi bu tuğla duvarların dışındaki gerçeklerden koruyan bir kalkana dönüşen olağanüstü vücudu.

Dudaklarımı bıraktı ve hemen meraklı dilini başparmağıyla değiştirdi, dilimi tutmak için parmağıyla bastırdı.

"Beni öperken başka bir şey düşünme. Anladın mı?"

Uyarıda bulunmadan gelen iniltiyle çenem düştü. Bu ses onu memnun etmişe benziyordu, geniş bir gülümsemeye ve övgü dolu bir kıkırdamaya yol açtı. Soğuk bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

Eğer beni çenemden tutmasaydı parçalanacaktım.

Dizlerini ayırırken, ela-kahverengi gözleri güneşe, tam önünde sert bir zonklamayla titreşen silindirik dış hatlara kaydı

Ben. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken tükürük dudağımın iç kenarına bulaştı.

Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Evet, efendim."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bana anladığını göster."

İçgüdü devreye girdi, kaslarımın içinde yaşayan bir anı Kan ve et kadar, bedenimin tüm hücreleri kadar. Her şey, kendinden emin parmaklarım aracılığıyla, uyluklarının iç kısmından başlayan ve uzun süre içeriye doğru dolaşan samimi bir dokunuşla aktarıldı, tatlı vuruşlar. Her biri bakışlarını keskinleştirdi ve ben sikine yaklaştıkça ağzının köşesinin hafifçe seğirmesine neden oldu.

Parmaklarını gelişigüzel başının arkasına geçirirken, göz kırpmaya isteğime direndim. Onu tehdit edecek hiçbir şey yapamazdım.

Gözlerimizin bağlantısı. Birbirimizi inceltecek, çok daha az yetenekli bir şekil değiştiricinin olası gururunu kıracak kadar sıkı bağlanmıştık. Bu sağlam bakış, yıllar süren deneyler, deneme yanılma ve güven sonucunda ortaya çıkmıştı.

Boxerının kenarından pozisyonunu değiştirerek sandalyeye yaslandı. Tırnağımın bir darbesi yarım saniye içinde bariyeri kaldırdı ve göbeğine doğru mantar gibi kıvrılan iri sikini ortaya çıkardı. Başının karnının alt kısmına çarpma şekli, sikinin yarığı ile karnı arasında bir uyarılma ağı bıraktı. Odağımı çaldı, çenemi düşürdü ve ağzımı sulandırdı.

Eli enseme doğru kaydı. "Sen kaybettin."

Gözlerimi kaldırdım. *Kahretsin*, göz temasını kestim. "Kaybeden en son gelir."

Yanağımı okşamak için öne doğru eğilirken gözlerinde muziplik parlıyordu. "Bu eski oyunla başa çıkabilir misin?"

"Her şeyle başa çıkabilirim."

Alt dudağını dişlerinin arasından geçirirken sikinin uzunluğunu okşadı. Çevresel görüşümün dışında, uzunluğunu yavaş ve kasıtlı olarak pompalamasını izledim, bu his yarığımı ağrıttı.

tören elbisesini yukarı kaldırdı. Göğüslerim serbest kaldığı anda onları nazikçe avuçladı, meme uçlarımın etrafında daireler çizirken sikini göğüs dekoltemin içine soktu.

"İşte bu," diye homurdandı, "nasıl sevdiğimi hatırlıyorsun... İşte iyi bir kız..."

Başımı eğdim, dilimi dışarı çıkarırken onu görüş alanımda tuttum. Her hamlesi göğüslerimi omuzlarımla birlikte bastırmam için bana ilham verdi. Onun uyarılması ve benim tükürüğümle etimi kapladık,

Bu kombinasyon onun hızını ikiye katlamaya teşvik etti. Pozisyonun tadını çıkardım, dudaklarım sıvıyla ıslanmıştı ve göz kırpmada dürtüsüyle savaşıırken gözlerim sulanıyordu.

Mola yok. Cesur bakışlar yok. Sadece o. *Sadece o.*

Sanki yollarımız hiç ayrılmamış gibiydi. Sanki son sevişmemizin üzerinden üç saat geçmiş gibi, her zamanki ritmine -üç hızlı pompa ve bir dinlenme ritmi- hemen kapıldı. Onu kavradım

Dizlerimi, tırnaklarımı altındaki sert tendonlara batırırken bir yandan da göz teması konusunda aşırı dikkatli davranıyordum. Onunla yıllar önce oynadığımız oyun buydu.

Çenemi bir kez daha yakaladığında hamleleri aniden durdu. Başparmaklarını ağzımın köşelerine geçirerek ağzımı genişletti, Aletini sokarken derimi ciyaklamama neden olacak kadar gerdi. Uzunluğunun yarısı battığında, vücutlarımız arasında kalan boşluğa bakarak gülümsedi.

Başını salladı ve dilini üç kez şaklattı. "Neden ellerin arkanda değil?"

Tırnaklarımı dizlerine daha sert geçiriyorum.

Tısladı ve sikini boğazıma soktu, ellerimi yeniden ayarlamaya çalışırken beni başımın arkasından tuttu. Bir anda sıcak gözyaşları ve yıllarca sürecekmış gibi görünen bir öğürme nöbetiyle

Bileklerimi sırtımın arkasına bağladı ve ağzımı kendi avantajına kullanırken onları omurgamın tabanına sabitledi.

Şimdi, göz temasını kesmek zorundaydım. Gözbebeklerinin şişmesini engellemek için kendimi doğru şekle

sokmamın imkânı yoktu.

benden kaçtı. Ama birçok açıdan bu daha iyiydi. Bu beni boğuk homurtularla uğraşan türden bir duyusal mutluluk bloğuna indirgedi, Nefes nefese tıkanmalar ve umutsuzca tepinmeler. Onun acısından Saçlarımdan bir tutam tutarak, dilimin üzerinde yarışan horozunun sertliğine, arzularının hizmetkârından başka bir şey olmadım.

Tam nemin beni ele geçireceğini hissettiğimde, çenemi tekrar tutmak için başımı geri çekti, bileklerimi serbest bıraktı ve onları soğuk, gevşek ve işe yaramaz bıraktı. Şimdi nereye gitmeleri gerekiyordu? Beni çenemden tutarak yönlendirdi, donuk yüz ifadesindeki ışığın ürkütücü görünümü hem korkutucu hem de harikaydı. Gözleri parlıyordu, içlerindeki ela rengi soluk parıltılarla gerçekten canlanıyordu.

Bir ampulün içindeki metal.

Beni ayağa kaldırdı, ani yükseklik değişimi bir baş dönmesi dalgasına neden oldu. Ama kısa bir süre sonra beni kucağına aldı ve sert aletini yarığımın kıvrımlarına yerleştirdi. Nefes nefese kaldım.

Cüppeyi omuzlarımdan çekip aldı, ağzıyla, parmaklarıyla, avuç içleriyle oymaya hazır esnek etimi ortaya çıkardı...

Her umutsuz kamburda, uyarılmam onun şaftını ıslattı, Ben onu göğsüme bastırırken, onun sınır tanımadan ilerlemesine izin verdim. O da

Dolgun göğüslerimi, şişmiş meme uçlarımı yaladı ve göğüs dekoltemin hassas etini ısırdı. Popomu avuçladı ve beni kaydırmadan önce ona sıkıca sarıldı, birleşmemizi hesaplanmış dalgalanmalarla şarj etti.

"Lütfen," diye yalvardım nefes nefese, parmaklarımı kalın saçlarının arasında gezdirirken, "sik beni artık. Becer beni, Cliff. Seni hissetmek için resmen ölüyorum-"

Kalçalarımı kaldırdı ve merkezime basınçlı bir şok göndererek beni deldi. Başımı arkaya attım ve başının arkasına tutunarak omurgamı saran şefkatli avuçlara doğru kıvrıldım. Bir eli kürek kemiklerimin arasını yumuşatırken, diğeri omurlarımın üzerine yerleşti ve güneğe, popomun yarığına doğru kaydı. O Parmaklarını cebime soktu, orta parmağını arka girişime doğru kıvrırdı.

Kollarında titriyordum, orgazm olmaya açtım. Dudaklarım "Bana kaybettirdiğin için siktir git" derken titriyordum.

Sert kıkırdaması sol meme ucumu titretti. "Beni becermek mi istiyorsun-?" Başparmaklarını kalçalarımın gevşekçe geçirerek yaslandı. "Devam et, sevgilim. *Becer beni.*"

Yanaklarımda ve göğüslerimde utangaç bir sıcaklık belirdi. Ona doğru eğilirken omuzlarımı hafifçe kavradım, kalçalarımı önce bir kez, sonra bir kez daha, sonra bir kez daha yuvarladım. Kısa süre sonra ellerim omuzlarımda geziniyor ve saçlarımı kaldırarak kıvrımlı formumu benim olduğunu bildiğim adama gösteriyordu.

Parmakları gövdem boyunca şekilsiz şekiller çizdi. O Göğüslerimin kıvrımını kalçalarımın üzerindeki içbükey boşluğa kadar takip etti ve sonra kalça kemiklerimi kavrayarak beni zıplayan ritim. Kontrolün her santimini ona verirken kontrol edilemeyen inilti benden kaçtı. Dünya dışı sesler etrafımızda yankılanıyordu.

-Tokatlamalar, şapırdatmalar, emmeler ve iç çekmeler, bunların doruk noktası zevkimi bin kat artırdı.

Hızlı hamleleri beni iradesine boyun eğdirdi. Her kambur hareketine kendimi kaptırıyor, geçici bir yüksekliğin peşinde koşan terli bir uzuv yığınının başka bir şey olmayana kadar ona sürtünüyordum. O anda hiçbir şey konsantrasyonumu bozamazdı.

Hiçbir şey beni kıramazdı, belki o hariç. Kesinlikle o.

Çünkü eşim olmayan hiç kimse beni bu şekilde kontrol edemezdi.

Başka hiçbir ruh bunu yapamazdı.

Omuzlarımı kavrayıp beni mızraklarken Cliff'in üzerine yığıldım. Beni vücuduna sımsıkı sararken puslu ışık küreleri görüşümü doldurdu. Ter tenimizi kapladı, uzuvlarımızı kayganlaştırdı ve

Kucağından kaydım ve ayakta durmaya çalıştım. Dirseklerimden yakaladı ve beni sabit tuttu.

"Dikkatli ol bebeğim," diye uyardı nefes nefese kalırken. "Şu anda geyik bacakların var."

Ona sarıldığımda merkezimden kıkırdamalar fışkırdı. "Ugh, buna değer."

Beni yere yatırırken kıkırdadı ve sonra kollarıyla beni simit gibi sararak yanıma geldi. "Ne kadar zamanın var?"

"Bana bir saat verdiler."

"Peki ne kadar oldu?"

Derin bir nefes aldım. "İzimi

kaybettirdim." "Siktir."

"Yine mi?"

Başını arkaya eğdi ve güldü. Bu harika ses, ürkütücü bodrum katını daha az korkunç hissettirdi. Gerçeklik çoktan geri döndüm. Uyanık dünyaya dönmek istemedim.

Ama bu bekleme modunda sıkışıp kalmak istemediğimden de emindim.

Birkaç sakinleştirici nefesten sonra Cliff beni kafesten çıkarıp bodrumun ana bölümüne götürdü. Giyinmeme yardım etti ve sonra kendi kıyafetlerini de düzeltti, gömleğini çıkarmadı. Bu konuda hiçbir şikayetimin yoktu.

Bir dizi sandığı işaret etti. "Buradaki eşyalar hakkında herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için bunları kontrol etmeliyiz."

"Sence Moe günlük tutuyor mudur?"

"Siz benden daha iyi bilirsiniz."

Başımı sağa doğru eğdim. "Bu adil." "Adil olmayan ne biliyor musun?"

"Ne?"

Hayal meyal sırtıttı. "O tatlı kış örtülüyor." "Cliff, şimdi zamanı değil."

"Beş dakika önce bu tartışmayı yapmıyordun."

Eğlenen sırıtişımı gizlemek için dudaklarımı birbirine kenetledim. "Pekâlâ, araştırmaya başlayalım."

"Önden buyurun, Prenses."

"Bu lakap hoşuma gitti mi bilmiyorum."

Kendisine en yakın kasalardan birinin etrafındaki ipi çözerken omuz silkti. "Bebek mi? Şekerim? Sevgilim?"

"Hayır. Orijinal
değil." "*İneğe* ne
dersin?"

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Ne kadar kabasın, Clifton Spears."

Sandığın kapağını kaldırırken kıkırdadı. İçinde bir
Birkaç dev kitabı kucaklayan saman ve ambalaj karışımı. Keşfimizle
meşgul olmaya başladığımızda kahkahalarımız kesildi.

Kitaplardan birini kaldırdım ve açtım. "Eh, satış kütükleri."

"Kürkler," diye belirtti Cliff, "...ve eskiden
postlar."

Önümdeki kitaba lanetli bir hisle baktım.
"Cliff, bu kitap çok
büyük."

"Biliyorum,
kedicik."

"*Kesinlikle*
hayır."

Kitabı elimden aldı ve yavaşça sandığa geri koydu. "Şu anda
bu kitaplara bakma Robyn. Seni onurlandıracağız.
Bu isimler her şey söylendiğinde ve yapıldığında."

"Gerçek bir Alfa gibi konuştun."

Bakışlarıma karşılık vermeden bir an durakladı, elleri
en kalın kitabın üzerinde duruyordu. "Sadece bütün bir sürüyü yok
etmeden mutlu olmanı istiyorum."

"Cliff, Bill'in ele geçirilmiş olması senin suçun
değil." "Hayır, ama belki daha erken dönseydim-"

Pazusunu tuttum. "Eğer daha erken dönseydin, o zaman bu

daha hızlı gerçekleşirdi ama sonucu değiştirmezdi."

"Seni yalnız bıraktım. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Tırnaklarımı kaslarına geçirirken kaşlarım birbirine düğümlendi. "O zaman sakın benim için ölmeye kalkma, Clifton Spears. *Sakın* o dövüşü yapmaya cüret etme."

Yüzümü okşadı. "Sana ne oldu böyle? Bunun tek yol olduğunu sanıyordum."

"Ben sadece... Sanırım... *İstiyorum*..." Hayatımı kurtarmak için bir cümle bile kuramıyordum. "Cliff, sana söylemem gereken bir şey var."

"Neler oluyor, balkabağım?"

Bu yeni lakap girişimine gülmek istedim ama bir türlü cesaretimi toplayamadım. Bu doğru değildi. Bu hiç *adil* değildi.

"Ben çok
Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim."

Elimi tuttu. "Ne oldu Robyn?" "Sydney, o-"

"Sydney'in nesi var?"

Dehşete düşmüş gözlerine baktım, ela kahverengisine boyanmış voleybol toplarıyla karıştırılabilecek kadar yuvarlak olan gözlerine. Dirseklerini tuttum, cesur olmaya çalışırken hayatım pahasına ona tutundum.

"Bir şey yok," dedim sertçe. "O sadece... O senin kızın, Cliff."

Tutuşu hafifledi. "Ben... Ben..."

"Bir kızım var, evet. Bir kızınız var." Geriye doğru eğildiğini hissettim ve kasalardan birinin üzerine düşmeden önce onu yakaladım. "Bana bak- Nefes al-"

"Benim bir kızım var."

Başımı salladım. "Buraya son gelişinde oldu. Seni aramalıydım ama bir grup kızla takıldığınızı duydum. D.C.'de o söylenti yüzünden seni hiç affetmedim, sonra çok kızdım ve sonra-"

Yüzümü sıkıca kavradı. "Benim bir *kızım* var."

"Bir kızın var."

Yere yığıldı ve beni de yanına aldı, sanki beni bir bebek gibi sallamaya başlayacakmış gibi kucağına aldı. Uzun bir süre sessiz kaldı, bana sarılmaktan kaskatı kesilmişti. Hareket etmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Konuşmak için başını birkaç kez kaldırdı ama tek kelime etmeden, yüz ifadesi bir an için değişti ve sonra devam etti
Yine boş.

Sonunda geri çekildi ve beni omuzlarımdan tutarak kol mesafesine getirdi. "Babası olduğuma emin misin?"

"Cliff, ziyaret ettiğin yıllar boyunca bir kez bile kimseyi görmedim.

başk
a."

"Bir kere bile mi?"

Başımı salladım. "Bir kere bile. Yattığım tek erkek sensin

ile." "Bunu öğrendiğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Ben sadece bunun için hemen özür dileyeceğim."

Güldüm. "Bu senin suçun değil. Bilmiyordun."

"Hiç sormadım."

"Sana hiç söylemedim."

Omuzlarımı sıktı. "Robyn, beni aramadığın için seni suçlamıyorum. Ben sadece sorumluluk nedir bilmeyen aptal bir çocuktum."

"Biliyorum."

"Benimle aynı fikirde olmak zorunda değildin."

Zayıfça gülümsedim. "Kalıp Alfa'ya meydan okumak zorunda değildin."

"Oh, farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"O zaman yalvarmaya başlasan iyi olur."

Tanıdığım şakacı bir sertlikle çenemi tuttu. "Hayır, affedilmem için yalvarmaya başlamalısın. Gerçeği benden sakladın Robyn. Beni dışarıda bıraktın."

Göz kapaklarımı sıkarak kapattım ve bir süredir dökülmeyi bekleyen birkaç damla gözyaşını dışarı akıttım. Yüzümü onun göğsüne bastırdım ve nefes almaya, düşünmeye ve kendime gelmeye çalıştım.

Duygular. Yıllar önce yapmamız gereken her şey mümkün olan en kısa süreye sıkıştırılmıştı. Bu yutulması zor bir şeydi ve aynı zamanda çok gecikmişti.

Belki de artık sonucu kontrol etmeye çalışmama gerek yoktu.

Ona gevşekçe sarıldım. "Özür dilerim, Cliff. Çok özür dilerim. Sabah o kavgayı yapmasan iyi olur, yoksa Sydney'in bir babası olmayacak."

"Gözyaşlarını Bill'e saklasan iyi edersin. Artık burada bir ailem olduğunu bildiğim için bu mücadeleden geri adım atmayacağım."

Başımı kaldırdım.

"Bu doğru. Gitmiyorum," diye güvence verdi, "ve gitmiyorum sizi ortada bırakmayacağız. Burada kimse geride kalmayacak." Ayağa kalktı, yüzünü sildi ve beni ayağa kaldırdı. "Şimdi, git Kazıyorum, Robyn. Kurtarmamız gereken bir paketimiz ve bir kızımız var."

Enerjimizi tazeleyerek sandıklara geri daldık ve diğer şeylerin yanı sıra çanak çömlek, cam eşyalar ve haritalar çıkardık. On dakika içinde, üzerine rünler karalanmış deri ciltli bir kitap bulduk. kapağın üzerinde. Telefonum olmadığı için fotoğraf çekemedim ve sembollere internetten bakamadım.

Gözlerimi kısarak kabartmalara baktım. "Benim tahminim koruma."

"Çok iyi yapılmamışlar. Çocuk sihri gibi bir şey." "Nereden biliyorsun?"

Sırıttı. "Çünkü kız kardeşim bir cadı." Kafasını kaşıdı. "Aslında o bunu herkesten daha iyi bilir. Ona bir resim göndereyim."

Telefonunu çıkardığında ekrana homurdandı. "Çekmiyor."

Telefonunu kaldırdı. "Sanırım ne olduğunu göreceğiz içeride."

Ciltteki deri ipi çözdü ve kapağı açarak siyah mürekkeple yazılmış okunaksız karalamaları ortaya çıkardı. Bu yüzden

kelimelerin çoğu mürekkepten daha hızlı karalanmıştı. kurumaya bırakılmış, yazıların çoğu lekelenmiş. Zar zor bir şeyler okuyabiliyordum. Cliff bile bu bulgu karşısında şaşkına dönmüştü.

Birkaç sayfa sonra bazı eskizlere ulaştık ve bunları ayırt etmek çok daha kolaydı. Çünkü Moe'ya çok benziyorlardı, Larry, ve Curly. Bill'in de vücudunun çeşitli yerlerini işaret eden çok sayıda sembol içeren bir çizimi vardı. Harfler okunaklı bir şekilde basılmış olsa da başka bir dildeydi.

Sağ alt köşedeki kalın bir kelime gözüme çarptı.

Kaşlarımı çattım. "*Sostreth*."

Soğuk bir esinti ensemden aşağı süzüldü. Bölgeyi tokatlarken irkildim ve bodrumu kontrol etmek için etrafımda döndüm. Başımızın üstünde ayak sesleri duyuldu. Bodrum kapısına doğru gidiyorlardı.

Cliff'e döndüm. "Fazla zamanımız yok. Ver bana kitap."

"Birkaç sayfa daha okuyayım."

Ellerine vurdum ve kitabı elinden kaptım. "Geri dön kafese, çabuk!"

Kalbim hızla çarpıyor, cildim kızarıyor, Moe gürleyerek merdivenlerden inerken kilidi yerine koymaya çalışıyordum. Bir şekilde kilidi yerine oturtmayı ve günlüğü bomzumun altına sokmayı başardım. Ellerim kucağımda kafesin yanına diz çöktüm ve yanıma gelen Moe'ya ters ters baktım.

Başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. "Zaman doldu, Prenses."

Gerçek bir isteksizlikle yerden kalktım ve Cliff'e belli belirsiz el salladım. Planlarından bahseden belli belirsiz bir sırıtış takındı.

Umarım ne yaptığını biliyordur.

Bölüm 13 - Cliff

Arkamda Moe ve önümde Larry ile bodrum merdivenlerini çıkarken bir mide bulantısı dalgası içimdeki güçle çarpıştı. Curly üçümüzü oturma odasında bekliyordu ve biz gelir gelmez hemen ön kapıya gitti. Rüzgârlı Bangor sabahında, dışarıdan gelen ilginin sisini hissettim. komşu pencereler.

Kimsenin izlemediğini görmem, kimsenin izlemediği anlamına gelmiyordu.

Komşular bir Alfa için evlerinden çıkmaya korkuyorlarsa, buralarda işler düşündüğümünden de kötüymüş meydan okuma. Sokağa adım attığımda hava değişti. İleride, toplanan küçük kalabalığı, ön sıralarda yer almak isteyen ilk katılımcıları ve Bill'in sadık destekçilerini gördüm. Hepsinin ele geçirilip geçirilmediği henüz belli değildi. Ama gerçek zamanla ortaya çıkacaktı.

Bill önce gelirdi. Ondan sonra her şey ve herkes yerli yerine oturacaktı.

Düşüncelerim bir kasırga gibi birbirine karıştı ve sonra dün gece keşfettiğimiz gerçekleri tararken duruldu. Robyn ve ben şeytani bir günlük bulduk. Hepsini anlayamamak da çizimleri ayırt edebiliyorduk ve bu çizimler bize savaştan sonra düzgün bir şekilde telaffuz edebileceğimi umduğum kalın kelimeler vermişti. iyi bir durma noktasına geldim.

Moe omzumu itti. "Hadi, kahraman. *Yürü.*"

Bir adım öne çıkarken Moe'ya ters ters baktım. "Dikkatli ol dostum. Kötü tarafıma denk gelmek istemezsin."

"Yeterince sert hapşırsan bir sineği bile öldüremezsin."

"Ve bunu öğrenmek için o konakta çok uzun süre kalmayacaksın, Tally Oğlum."

Gözleri iki beden büyüdü. "Az önce ne dedin sen?

Ben
mi?"

Larry bir elin önünü kesti. "Hadi *gidelim*."

"Ama o-" Moe beni işaret ederek, ilk kez gördüğü bir şeyi gösterdi.

Buraya geldiğimden beri kendisinde insanlık belirtileri var.

"O *biliyor*." Kaşlarım ilgiyle seğirdi. "Neyi biliyor?"

Larry beni sokak boyunca itip kakıyor, dövüş için aklımda ne olduğunu göstermem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Yumruklarını dikkate almamaya çalıştım. Bazıları sertti ama çoğu sadece sinir bozucuydu. Kavgaya ön sevişmesi yaparak egosunu okşamak istemedim. İstedğim Bill'le yüzleşecek, onu zayıflatacak kadar yaralayacak ve sonra her birinin adını haykıracaktı.

Bu sırada Robyn de kenardan yardım ediyor olacaktı.

Larry'nin son yumruğunu da savuşturdum ve Bill'in önünde dimdik durdum, gözlerim Bill'in *üzerindeydi* ama tam olarak *onu* görmüyordum. Aslında etrafta o tanıdık kızıl saçlı altın bakışları arıyordum.

Bill gururla sırtı ve ürkütücü derecede normal olan şapkasını düzeltti. Beyaz tişörtü, yeşil letterman ceket ve kalın mavi kot pantolonuyla herhangi bir adam gibi görünüyordu. Kar botları muhtemelen aşırıya kaçıyor ama İblisler ve sıcaklık tercihleri hakkında ne biliyordum ki? Tek bildiğim, bu Sostreth denen adamın orada kışının donuyor olduğunu.

Siyah gözleri berraklaştı. Yüz hatları gevşedi, çizgileri Üç yıl öncesine, gözlerinin çok daha az rahatsız edici olduğu zamanlara dönüyordu. Gözlerini kırıştırdı, sertçe yutkundu ve sonra bana bakarken nefesi kesildi. "Baby Boy Spears."

Kalbim sanki yerin dibine girmiş gibi hissettim. "Ah, sen bir pisliksin." "Bunu hatırlıyor musun?" Bill bir adım öne çıktı,

titredi ve

sonra bir adım daha attı. "Sana Baby Boy Spears dediler lanet olası Neredeyse dört gündür sana Clifford mu yoksa Clifton mu

diyeceklerine karar veremediler." Alaycı bir tavırla bir kez güldü.
"Sana kendini kurtarmanı söylediğimi sanıyordum, Boy
Spears."

Bu iblisin yaptığı düpedüz edepsizlikti. Etrafımdaki kalabalık huzursuzlaşırken yumruklarımı iki yanımda sıktım. Onlar Kavga etmek için gelmişlerdi ve ben öfkemi doğru yerlere yönlendirir yönlendirmez kavga etmek üzereydiler.

Gülümsemeye başladığında Bill'in sağ gözü seğirdi. Delici yeşil gözleri tekrar siyaha döndü. "Adrian merhaba demeyeli uzun zaman oldu. Ona selamlarımı iletmelisin."

Yüzünün ortasındaki deri yırtıldı. Boğazından deprem etkisi yaratan bir hırıltı yankılanırken, etler sümüksü fişkırımlarla geri sıyrıldı. Etrafımdaki kalabalık şaşkın bir bekleyişle çalkalanıyordu. Bill'in kendi bedenine geçmesi muhtemelen fazladan bir on saniye sürecekti.

şeytani kurt formu. Bu bana Robyn'i tekrar aramam için küçük bir fırsat verdi.

Gözlerim endişeyle kalabalığın üzerinde geziniyor, alışılmadık bir telaşla yüzlerden yüzlere atlıyordu. Çok fazla siyah göz doğan güneşle parlıyordu. Çok fazla gülümseme öldürücü bir şekilde parıldıyordu.

Neşe. Her seferinde beni korkutacağını bildiğim bir sonraki yüze dönmek daha da zorlaşıyordu.

Ve tüm bunlar baş döndürücüydü.

Gökyüzünün neden bakır bir filtre takmış gibi göründüğünü anlamaya çalışarak garip bir pus içinde bir an döndüm. Gözlerimi ovuşturduktan sonra kalabalığı tekrar kontrol ettim, havada meyan kökü ve biber aradım...

İşte!

Gözlerim Robyn'in kalçasında Sydney ile durduğu noktaya kaydı. Elini havaya kaldırdı ve bir tutam kıvılcımı bana havai fişekleri hatırlatan bir kemer şekline gönderdi. Çatırdayan enerji sokağın onun tarafından benim tarafıma doğru dans ediyordu. zemin ayaklarımın altında katılaştı.

Omurgam çatırdarken sırtarak Bill'e odaklandım. I Tökezleyerek ilerledim ve yumruklarımın üzerine düştüm, bu da asfalt yolun çatlamasına neden oldu. Çok geçmeden pençeler onların yerine filizlendi. Boğazım

Ağzım genişledikçe genişledi, diş etlerim yeni bilenmiş dişlerimle acıyla sızladı.

Dilim uzadıkça konuşmaya çalıştım, "Sostr-"

Gag.

İnsan sözcüklerinin tadı çürümüş heceler gibiydi. Sesi tekrarlamaya çalışırken homurdandım ve inledim. Robyn ilahi söylemeye başlamadan önce, dün gece yakaladığımız şeyi kimse yakalamadan önce söylemeliydim.

Önümde uzun boylu ve yapışkan gri-mavi bir yaratık duruyordu.

Kurt suratlı ve uzun burunlu bir sırtlan gibi duruyordu. İki büyük ön ayağını yere vurdukça her yerden kömür rengi kürk tutamları fışkırıyordu. Vardiyam sona ererken seyirciler avlularına ve verandalarına doğru kaçıştılar ve bize daha geniş bir alan bıraktılar.

Zayıf noktalarını gözlemlerken tüylü, kirli sarı kürkü vücudumun tamamını kapladı; sağ bacağı aksıyordu ve üşümüş görünüyordu. Gülmeye hazırlanır gibi başını salladı. Pozisyonumu sabitlediğimde, üç adamının etrafımızda üçgen bir şekilde yerleştiğini fark ettim.

Bill, paslı sarı kurt dişlerinden oluşan korkunç ağzı ve tembelce bir tarafa sarkan ince, düz diliyle bana hırladı. Çenesini kırdığında yüzündeki eklemler tıkırdıyordu. Sanki parçalanmak üzereymiş gibi ses çıkarıyordu. Öne atıldım ve sağ pençesini ısırdım.

zayıf bir pençe attım ve uluyarak bana vurduğunda geri çekildim. Bundan birkaç saniye sonra karnına doğru hamle yaptım ama pençesinin geri dönüşüyle karşılaştım.

Bu benden, diye düşündüm. Bu sefer çok ukalalık ettim.

Sol tarafımda bir hareket patlak verdi. Robyn bağırdı, "Başına dikkat et!"

Başka bir pençe darbesinden kaçınmak için tam zamanında eğildim. Robyn'in yanından dörtnala geçerken Bill'in yüksek tarafını tırmaladım ve

Tekrar tokat yemeden idare edebileceğim kadar hasar verdim. Robyn'e baktığımda onun Moe'nun suratına bir yumruk indirdiğini ve "*Talvarok*, seni bu gemiden sürgün ediyorum!" diye bağırdığını

gördüm. *Talvarok, git!"*

Bill agresif bir şekilde kükreerken beyaz ışık mahalleyi aydınlatıyordu. Yüzümü ışıktan korudum ve neler olup bittiğini görmek için patilerimin arasından baktım ve gördüğüm manzara karşısında hayrete düştüm.

Gelmiş geçmiş en tatlı diva olan dostum, Moe'yu göğsünden yaralarken bir katana kullanıyordu. Işık Yaradan binlerce yanan güneşin rengine erimiş lav gibi fışkırdı. Çok fazla turuncu ve sarı dilim beyaz görünüyordu.

Moe dizlerinin üzerine çökerken Bill'den bir kükreme daha geldi ve yavaşça öne doğru eğildi. Serbest bırakılan bir şelale gibi, ışık döküldü, yolun ziftini ve ötesindeki toprağı cızırdattı. Serçe parmağından bir parça dışında ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. orta parmak eklemi kısmı. Ve o bile sabah güneşini geçemedi.

Çok geçmeden toz oldu.

Bill pençelerini birbirine vuruyor, her vuruşta gürültülü bir kükreme çıkıyordu. Robyn Latince ilahi söylerken dikkatimi ona verdim, sesi her kelimedede güç ve kesinlik kazanıyordu, ben de pozisyonumu sabitledim. Başımı eğdim ve fırlatılmaya hazır bir ok gibi Bill'e odaklandım.

Tek ihtiyacım olan yaralanmaktı.

"*Bigath*," diye duyurdu Robyn büyük bir otoriteyle, "Tanrıça ve Tanrı olarak geri çekilmeni emrediyorum ve bu tanrıların birleşimi seni temizliyor."

Bill'in topuklarına vurdum. Bir santim bile kıpırdamadı, yavaşça sağa doğru adım atarak beni çevreledi. Yarım saniye kadar döndükten sonra aynı anda ilerledik ve çene çeneye kenetlendik.

Gözlerim büyüdü.

Ağzı kafamı yutabilir diye düşündüm.

Ensemde ürkek bir ter filizlendi ve çoktan kürkümü ıslatmış olan adrenalinle karışık tere katıldı. Yüzümün etrafındaki farkındalık çemberinin ötesinde Robyn'in bağırdığını duydum

Sonra bir iblisin bu varoluş düzlemini terk ettiğine dair bariz işaretler.

Umarım sonsuza kadar.

Bill hırlayarak çenesini burnumun etrafına daha da sıktı. Çürümüş nefesinin kokusu duyularımı örtüyor, duruşuma odaklanmamı zorlaştırıyordu. Bacaklarım güçsüzdü. Kemiklerimin her biri direncimin gücüyle yandı. Dişlerimi göstermeye cesaret ettim ve dilini ısırırken dudağından bir parça kopardım. Uluyarak başını geriye doğru salladı ve beni havada bir gezintiye çıkardı.

Bill'in beni bir bez bebek gibi savurmasıyla yönümü şaşırmıştım. Bir keresinde Yere indiğimde bacaklarımı kıvırdım ve yuvarlanmaya devam ettim. Sabit bir şeye çarpana kadar. Birkaç kişi ayağa kalkmam için bağırırken kalabalık mırıldandı. Bir kişi alkışladı. Başka bir üye slogan atmaya başladı ve kalkmam için bağırırken kalabalığı etrafımda bir çılgınlığa ikna etti.

Bu iş *şimdi* bitti.

Ayağa fırladım, üzerimdeki kiri silkeledim ve Robyn'e saldıran Bill'e doğru koştum. Ağzını kapatmaya çalışan birkaç kişiyle mücadele ediyordu. Altın rengi gözleri öfkeyle parlıyor, ağzı öfkeyle çarpılıyordu. Biri ağzını bantla kapattı. içimde var olduğunu bilmediğim bir düğmeyi çevirdi.

Bill Robyn'in önünde yavaşlayarak tırısı kalktı. Son bir sıçrayış yaptım, Havanın ortasında yer değiştirirken sırtını hedefliyordum. İnsan dudaklarına sahip olur olmaz, "*Sostreth*, seni sürgün ediyorum!" diye bağırdım.

Bölüm 14 - Robyn

Cliff, Bill'in gri uyuz ve ıslak kürkten oluşan uzun ve dağınık boynunun arkasına indi. Bill'in yaptığı şey ancak bir oyuncak olarak kullanıldığını fark eden kızgın bir boğanın yakında yere serileceği şeklinde tanımlanabilirdi. Fazla zamanı yoktu ve bunu biliyordu.

Pisliğin biri ağzımı bantlamıştı, bu yüzden adını haykıramadım. Latince'nin doğuştan geldiği için ritüelin bu turunu uyguluyordu. Sydney, Jilly Teyzesi ile birlikte kulaklık takarak evin içinde güvendeydi.

Şu anda burada olanların dehşetiyle başa çıkmak zorundaydılar.

Yumruğumu sıktım ve en yakın etli yüze indirdim. *Güm.* Ben bacağımı altımdan fırlatırken kan ve tükürük diğer yöne doğru yağmaya başladı. *Hırıltı.* Bana el kaldırdığı için boğazına vurulan bir adamın sesi gibisi yoktur. İki adamı silkeleyip kurtardıktan sonra ayağa kalktım ve sokağa doğru koştum.

Bill şimdi karnının üzerindeydi, ağzı açıktı ve tek gözü gökyüzündeydi. Beyazımsı bir jel, yaklaştığımda balık pulları gibi parıldayan mermer göz küresini kaplamıştı. Elimi uzatarak yanında durdum, suları test ediyordum. "Bill?"

Dişlerini gösterdiğinde gözbebekleri noktalara dönüştü. Ama boğazından çıkan hırıltı hiç de tehditkâr değildi. Aslında oldukça üzücüydü.

Ona yaklaşmaya cesaret ederken elimi göğsüme götürdüm.

"Robyn, bekle!" Cliff Bill'in sırtından kaydı. "Bekle, ona dokunma.

O-"

Bill şeytani kurt formundan insan formuna büzülürken yanımda uzun bir *tıslama* duyuldu. Gözleri bulanık olsa da sarsak hareketleri açıktı; onunla birlikte oturmamızı istiyordu.

Bacaklarımı altıma katlayıp yatağın yanına uzanırken sertçe yutkundum.

Çocukluğumdan beri benim Alfa'm olan adam. Elimi omzuna koydum. "Sadece nefes al."

"Sen... beni... kurtarabilirdin..." Bill çatlamış dudaklarını yaladı ve şiş gözlerle bana baktı. "Sen... benim... eşim... olabilirdin..."

Kaşlarımı çattım. "Biz eş değiliz, Bill. Ayini yapmış ve birbirimizi ısırmış olsaydık bile, sen yine de ele geçirilmiş olurdun. Kurtarılmayı geçmiştin."

Yüzü kızardı, sonra boynuna doğru soldu, sonra da vücudundan tamamen kayboldu. Solgunlaşıyor, zayıflıyor ve kırılmanlaşıyordu. Soluyordu. "Özür dilerim."

Öfkeden nasıl da yanmıştım. "Bu adil değil. Sana bir şans bile verilmedi." Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. ona doğru eğildi. "Bu hiç adil

değil." "Bağışlayın beni."

Solmakta olan gözlerine baktım, gerçekten ona ait olan gözlere, herkesin dikkatini çekecek yoğun yeşile. O gözler, eridikçe daha canlı görünüyordu. Onun bazı parçaları ve başının arkası çökmeye başlamıştı. O da diğerleri gibi yakında o tuhaf lav ışığını sızdıracaktı.

Elini tuttum. Yumuşak ve yumuşacıktı, kavrayışımın altında üç beden küçüldü. "Seni affediyorum."

Acı dolu bakışlarını Cliff'e çevirdi. "Sen kazandın. Adil..." Nefesi kesildi. "Benden daha iyi ol..."

Başı öne eğildi. Ve

işte bu kadar.

Etrafımdaki dünya sessiz bir hayatla dolup taşarken ben uzun süre onun hareketsiz yüzüne baktım. İnsanlar suratları a s ı k bir şekilde yanımdan geçip gittiler. Birkaç kadın ayağa kalkmama yardım etti ve beni elimi tutan kişiyle birlikte süzülen ağırlıksız bir hayalete dönüştürdü. İlk başta Sonya vardı. Bir süre sonra Cliff devrildi. Bill'i götürmelerini izledim. Onların sokakta kayıtsızca ilerleyişini izledim, bir cenaze geçit töreni gibi acele etmeden ilerliyorlardı.

Gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Buna inanamadım.

Ve sonra, tüm dünya bembeyaz oldu.

Alkol kokusu burun deliklerimi sıkıştırdı. Derin bir nefes aldım, yataktan doğruldum ve gözlerimi kırıştıtırıp görüşümü netleştirene kadar önüme baktım. Cliff, Sydney'le birlikte önümde belirdi. Kızım soluk soluğa Cliff'in elinden yapışkan bir böcek gibi kurtuldu, yatağa fırladı ve kucağıma atladı. Beni yıllardır görmemişti.

Kalbim küt küt atıyordu. *Tanrım, sakın bana komada olduğumu söyleme.*

Kızıma sarıldım. "Tatlım, iyi misin? Ne oldu? ne oldu?" Onu hala kucağımda tutarken kaşlarımı çattım. "Hey, ben neden buradayım?"

Cliff elinde bir tabakla yatağın yanında dururken, "Bayılmışsın," diye açıkladı. "Sonya çok fazla zikir yaptığını söyledi."

"Elimden geleni yaptım." Alnımı ovuşturdum. *Bill.* "O...?"

Alt dudağıımı ısırdım. Gerginlik boğazımda başladı ve sırtıma, bacaklarıma, ayaklarıma yayıldı. Çığlık atmak ve ağlamak istedim. Kaçmak istedim. Alfa'm *öldü*, çok *yaşa Alfa* diye gökyüzüne haykırmak istedim.

Bill ölmüştü. Onu bir daha asla göremeyecektim. "Robby?" Cliff tabağı uzattı.

İşte o zaman Cliff'in bana uzattığı tabağa yığılmış kreplerin kokusunu aldım. O kadar hızlı kaptım ki, eğer o kreplerden birini almaya odaklanmamış olsaydım düşürebilirdim. lezzetli, kabarık, şuruba batırılmış şeyleri ağızıma attım. Sonra Birkaç tanesini mideye indirdikten sonra elimin tersiyle ağızımı sildim.

Cliff bana bakıyordu.

Ben de öfkeyle

baktım. "*Ne?*"

Sırttı. "Biraz süt ister misin?"

Sydney gıcırdadı ve sonra o meşhur yataktan düşme hareketini yaparak odanın diğer tarafına geçti. Uyanma heyecanı sona erdiğinden odanın geri kalanını inceledim, koyu mavi çizgili grimsi yeşil duvar kağıdını ve bej perdeleri fark ettim.

Daha iyi günler görmüş aşınmış fayanslar, bozulmamış bir beyazı çevreliyordu.

hastane yatağında yatıyordum. Bileğimde bir serum ve sol kolumda bir tansiyon manşonu vardı. Beni bir yılan gibi sıkıştırmadan önce o pisliği çekip çıkardım.

Hazır olduğumda Cliff'e döndüm. "Ben iyi miyim? Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyisin. Sanırım sadece büyük bir şok geçirdim."

"Evet, bir şok." Sydney yatağa sürünerek uzandı ve başını kalçalarımın üzerine yasladı. Başparmağını ağzına soktu ve gözlerini kapattı. Zavallı kız bitkin görünüyordu. "Bu konuda karmaşık duygularım var."

"Bana onlardan bahsetmek ister misin?"

Öyle mi?

Dünya birden korkutucu gelmeye başladı. Nefes alış veriş uykuya daldığını gösterirken kızımın saçlarıyla oynadım. "Bill... sen araya girmeseydin beni onunla evlenmeye zorlayacaktı."

Cliff sahiplenici bir şekilde hırladı.

Başımı salladım. "Sanırım bunun onu kurtaracağını falan düşündü."

"Dün de söylediğin gibi, kurtarılamayacak durumdaydı." "Dün mü?" Sırf eğlence olsun diye bir kez ofladım. "Vay be, O kadar uzun süre uyudum mu?"

Cliff yatağın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. "Yorgundun."

"Peki ya sen?"

"Her zamankinden daha iyi hissediyorum. Birlikte vakit geçiriyorum..." Göz kapakları kısa süreliğine titredi. "Sydney-Kızım-Sydney'im."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Senin ve benim." "Ona söyledin mi?"

"Henüz değil."

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Bunu birlikte yapabilir miyiz?"

Sydney kırırdandı ve başını kaldırarak yanağındaki battaniyenin şişmiş kırmızı çizgisi boyunca uzanan bir salya çizgisini ortaya çıkardı. I onu oturtup saçlarını yüzünden çekerken kıkırdadı. "İyi misin, tatlım?"

"Evet!" Esnedikten sonra gülümsedi ve hülyalı bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Cliff'e döndü. "Komik Adam krep yapmış."

"İkimiz de krep yaptık," diye düzeltti Cliff, "ve ikimiz de, uh..." Yardım için bana baktı.

"Oh, şimdi demek istiyorsun." Ona bakakaldım. "Şu an gibi." "Evet, hemen şimdi."

Tartışma konusu hakkında hiçbir fikri olmayan kızıma baktım. Bu, milyonlarca kez hayal ettiğim bir şeydi ama *çok daha* farklı koşullar altında. Sydney'i harika bir stil anlayışına sahip, son derece zeki bir genç olarak hayal etmişim. Baş omuzlarının üzerinde, babasının kişiliği, sağlığı, geçmişi ve her doktorun bilmesi gereken önemli şeyler hakkında sorular soruyordu. Ben de Sydney'e büyümeyi bilmeyen erkeklerin sıkıntılarını anlattığımı hayal ettim.

Öyle bir durum söz konusu değildi. Bunun için Tanrılara şükürler olsun.

"Sydney, sana bir şey söylemek istiyorum," diye dikkatle başladım, "babam hakkında."

Canlandı. "Babam mı?"

Cliff'e gülümsedim. "Evet, babam..." Elini tuttum. "Babam Cliff. Komik Adam. O senin babam."

Şaşkın bir ifadeyle nefesini tuttu. "Oh, vay canına." Sonra bacaklarımın üzerinden atladı ve onun kucağına zıpladı.

O zaman üçümüz bir araya geldik, birbirimize sımsıkı sarıldık, hamile kaldığımdan beri olmamız gerektiği gibi birbirimize kenetlendik ve sevgi dolu olduk. Hayatımın önemli ölçüde değişmek üzere olduğunu fark ettiğimde gözlerim yaşardı. Bill gitmişti. Karmaşık duygularım devam etse de, şeytani tehdidin de onunla birlikte gittiğini biliyordum.

Onu o sloganla yakaladım. Hepsini hakladım.

Artık ailemi bir arada tutmaya odaklanmalıydım.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, güneş oturma odasındaki perdelerin arasından süzülürken, bir tabak üzüm ve peyniri bir tabağın üzerinde dengeledim

Sydney'e tezgâhtan kâğıt bardakları almasını söylerken. Sonya, Cliff ve Larry'nin sehpanın etrafında oturduğu oturma odasına doğru ilerliyorduk.

Larry, "Bence o cadıyı geri çağırıp bir arazi temizliği yapmalıyız," diye önerdi, "çünkü başka bir maruz kalma riskini göze alamayız. Bundan sağ çıkamayız."

Sonya Larry'ye dirsek attı. "Gerçekten bu kararı verecek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Larry'nin yanakları kırmızı manolyalar gibi çiçek açtı. "Oh, özür dilerim, Alfa. İsteyerek yapmadım..."

Cliff gülümsedi. "Bunun için endişelenmeyin. Bu senaryoya yönelik paket odaklı, çözüm temelli yaklaşımınızı takdir ediyorum. Katılıyorum; biz temizlik yapması için iki cadı tutmalı."

Sydney tökezleyerek odaya girdi ve bardakları havaya kaldırdı. "Komik Adam benim babam!"

Kahkahalar oturma odasını, evimi, kalbimi doldurdu. Mutfağın kapısında durdum ve küçük kızımın elinde açılmamış fincan torbasıyla sallana sallana gelmesini izledim. Cliff'in üzerine koydu.

Bu sabah ona Cliff'in babası olduğunu söylediğimizden beri bunu yapıyordu. Bir şeyleri onun kucağına oturtmayı severdi,

Cliff'in sağ dizinde kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen Bay Charles da buna dahildi.

Bu ikisi anında bir çift oldular.

Cliff elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. "Robyn, bana bir not defteri ve kalem getirebilir misin? Not almak istiyorum." Parmaklarını tekrar şıklattı. "Aslında, notları alabilir misin? Şurada bir masa görüyorum..."

Larry ile ne tür bir cadı kiralınması gerektiği hakkında konuşmaya dalınca iç geçirdim. Onlar hakkında çok şey biliyordu. biri olmak. Atıştırmalık tabağını sehpanın üzerine koyduktan sonra masaya yöneldim. Kelimeler arasında yürüyormuş gibi hissettim ve bir şeyler yazabileceğim masaya yöneldim.

Kıçımı sandalyeye koyduğum anda yine terslendiğimi fark ettim. Odanın diğer ucundan Cliff'e ters ters baktım. *Neden bunu yapmaya devam ediyor?* İhtiyacı olanı söylemek için bana bakmak yerine Larry ile konuştu. Bir dakika öylece oturup ne yapacağımı düşündüm.

"Adı neydi?" Cliff Larry'ye sordu. Sonya elini kaldırdı. "Sanırım Angora'ydı."

Cliff başıyla onayladı. "Robby, bunu yazabilir misin?"

"Evet, hemen başlayayım," diye tersledim bir kalem kaparken. Alaycı olma dürtümle savaştım. Alaycı olmayı pek sevmezdim. sekreteri gibi davranıyor.

Annem gibi davranıyordu.

"Limonatayı getirebilir misin?" Cliff sordu.

Sydney onun kucağından kaydı. "Ben getiririm."

Ayağa fırladım. "Bekle Sydney, bu senin için çok ağır!"

Sonya ayağa fırladı ve Sydney'i taşımama yardım etmek için peşimden koştu. Gülümsemem rahatladığımı göstermiş olmalı çünkü Sonya Kızının kötü bir zaman geçirdiğini fark eden her anne gibi omzuma dokundu.

Elini tuttum. "Sadece yorgunum."

"Seni rahatsız eden bir şey var." Başını sallayarak oturma odasına döndü. "Bir şeyler söylemelisin."

"Hayır, bir şey yok."

Beni yırtıcı bir kuş gibi süzdü, bilge gözleri yarıklara dönüştü. "Sen nasıl istersen, *Robby*."

Yenilgi duygusuyla dudaklarımı büzdüm ve sonra yüksek sesle nefes verdim. "Tamam, peki, *evet*. Beni rahatsız eden bir şey var. Söyleyeceğim bir şey."

Sonya öyle bir onaylayarak gülümsedi ki, bunu ondan duymak kalbimi bir kez daha acıttı. "Lütfen, beklemeyin. Bir dile getirilmeyen acı, bir kırgınlığa dönüşür."

Bu kelimeleri çok uzun süre çiğnememeye çalıştım. Cliff'in Alfa olarak ilk günüydü. Belki de onu biraz rahat bırakmalıydım. Herkes onun yeni liderliğiyle stres altındaydı ve biz de özgürlüğümüze yeniden alışıyorduk. Her seferinde bir şeyi halletmem gerekiyordu.

Önce bir kırgınlığa dönüşmediği sürece.

Bölüm 15 - Cliff

Wildtooth Tails'e musallat olan kötülüğü yendikten sonraki bir hafta içinde, kağıt sistem yapılarını ve her şeyi dijital dosyalara dönüştürmek için Larry ve Sonya ile yakın bir şekilde çalıştı. Bu devasa iş bir süre daha bitmeyecekti, ancak Robyn'in ben yokken Sonya ve Larry'yi görevlendirmesinin faydası oldu. Genellikle yaşlılardan biri, işlerin nasıl değiştiğini takdir etmedikleri konusunda Robyn'in kulağını çınlatıyordu.

İnsanlar değişimden her zaman hoşlanmazlar, bu değişim iyi bir şey olsa bile.

Onlar.

Bu sürünün üyelerinin ne kadar Onların şu anki mücadelesini anlayabiliyordum. Eve döndüğümüzde, Hector tarafından başlatılan bazı aşamalı güncellemelerden geçiyorduk. Bu güncellemeler Aynı şey benim rehberliğim altında burada da olacaktı. Bu tür değişikliklerin faydaları daha belirgin hale gelene kadar işler çalkantılı olacaktı.

Sadece bunun daha erken olmasını diledim, böylece biri kulağına benim hakkımda fısıldadığında eşimin kaşlarını çattığını görmek zorunda kalmayacaktım.

Kızımla birlikte oturma odasındaki halının üzerinde rahatça otururken düşünebildiğim tek şey buydu. Larry'nin bana e-posta ile gönderdiği diğer güncellemeleri okudum. İki sayfayı komşularının endişelerini madde madde sıralayarak doldurdu. Sonya'nın da uzun bir listesi vardı.

İyi. Eğer bir şeyler yapmak istiyorsak, tüm grupla görüşmem gerekiyordu.

Bugün.

"Sadece meşguldüm."

Sydney süslü bebeklerinden birini havaya kaldırdı. "Baba, bu o değil." "Ah, pardon." Bana verdiği bebeğe uzandım. ve onu Sydney'in bebeğinin yanındaki bebek sandalyesine oturttu. "Yani, biraz daha çay içmek isterim Prenses Sydney."

Beyaz üzerine lila rengi kiraz çiçekleriyle boyanmış plastik çaydanlığa uzanırken ciyakladı ve küçük bacaklarını tekmeledi. Arka planda. "Tamam, babaya çay."

Kendini adanmış hareketlerine gülümsedim ve onun yaşındaki bir çocuk için ne kadar istikrarlı olduklarını fark ettim. "Ne kadar güzel bir çay partisi ev sahipliği yaptı, Prenses Sydney."

"Teşekkür ederim, baba!"

Onun coşkusuna kıs kıs güldüm ve çay fincanıma uzandım. Kaldırdığımda kızımın küçümseyici bakışını fark ettim.

İsteksizce serçe parmağımı kaldırırken iç çektim. "Üzgünüm, Prenses Sydney."

"Özür dilerim, doğru." Keskin bir baş hareketiyle kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve dikkatini diğer çay fincanlarına verdi.

"Annene çok benziyorsun," diye iltifat ettim. "Sen de ona çok benziyorsun."

Saçları hariç tabii ki. Kumral ve sarının hoş bir karışımı ve başını her çevirdiğinde parıltıyan bir tutam kırmızı vardı. Yaşına göre kısa boyluydu ama inatçı ve gururluydu. Teni bej rengindeydi ve altın sarısı bir bronzluğa sahipti. Küçük yüzünü yumuşatan karmaşık zeytin tonları. Bal damlası gibi parlak sarı-kahverengi gözleri merakla parlayarak bana bakıyordu.

"Baba?"

Yanıt olarak memnuniyetle mırıldandım.

"Neden şimdi babamsın da bebekken babam değilsin?"

Kahretsin, Robyn'le henüz tartışmadığım bir konu için zor bir soruydu bu. Tüm sürünün aynı anda bir krizi önlerken bir zaferi kutlamasıyla fazla zamanımız olmadı. Yetişkin problemler en karmaşık kimyasal denklemlerden çok daha karmaşıktı.

Ağzım kurudu. Dudaklarımı yaladım, gururumu yuttum ve iç çektim. "Dinleyin Prenses Sydney, üzülerək söylüyorum ki dünyadaki en iyi baba ben değilim."

Bana göz kırptı. "Ha?"

"Görüyorsunuz, bazen babaların..." Başımın üstünden gelen ayak sesleriyle sustum. "Görünüşe göre annem uykusundan uyanmış."

"Ben anneme çay getireyim," diye duyurdu Sydney. Ben bir dizi panik atak geçirip nefes alırken o yeni bir çay fincanı ve tabağı hazırlamaya başladı.

Sydney'e bu konuda ne söylemem gerekiyordu? Söylemedim. Robyn'in ben yanında olmadan onunla konuştuğunu düşünüyorum, zaten ne zaman vakti olacaktı ki? İkimiz de boğazımıza kadar acil durumlar, çılgın e-postalar ve yığınla şükran sepeti.

Ayak sesleri merdivenlerin başında durakladı. Sabırla bana bakan Sydney'e odaklandım.

Burnumdan hava üfledim. "Sana yalan söyleyemem. Sadece o sırada yapacak başka işlerim vardı. Henüz burada olduğunu bilmiyordum."

"Annem yolda olduğunu söyledi."

"Evet, yoldaydım." Muzaffer bir edayla parmaklarımı şıklattım. "İşte bu Sydney. Yoldaydım."

Derin bir dudak büküşle bana baktı. "Ben bir *Prenses Sydney*'im, bayım."

Başımı eğerken kıkırdadım. "Özür dilerim, Majesteleri."

"Bu daha iyi."

Bir tur daha "çay" içmek için eğildiğimde kaslarım gevşedi. kızım tarafından servis edildi. Sydney ile zor şeyler hakkında konuşmak bu kadar kolay olsaydı, bu babalık işi düşündüğüm kadar zor olmazdı.

Ayrıca, o zor şeyler artık geçmişte kalmıştı. Daha fazla endişelenmeme gerek yoktu.

"Yapacak başka şeyler var, ha?" Robyn elinde bir kupayla odaya girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Oldukça meşgulumüşsün gibi görünüyor."

Acı bir iğneleme gibi geldi. Buna kızmak istedim ama burada hatalı olduğumu biliyordum. Az önce kızıma da söylediğim gibi, şimdiye kadarki en iyi baba olamamıştım.

Bu da şimdiye kadarki en iyi arkadaş olmadığım anlamına geliyordu. "Kestirmen nasıldı, sevgilim?"

Burnunu kırıştırdı. "Tekrar dene." "Tatlı turtam? Prenses mi?"

Sydney sevinçle başını salladı. "Evet! Annem bir prenses!"

Dünyadaki tüm kızgınlık, ağzını bardağının arkasına gizleyen Robyn'in yanaklarındaki pembe tonu gizleyemedi. "Evet, sanırım bu teknik olarak doğru."

"Doğru, sen bir prensessin," diye kabul ettim ayağa kalkarken, "ve bu da kraliyet muamelesini hak ettiğin anlamına geliyor." Kızımla birlikte çömelmiş olduğum oyun masasının etrafından dolaştım ve eşime yaklaştım. Ona en derin selamımı verdim. "Lütfen Majesteleri, yokluğumu bağışlayın. Artık hizmetinizdeyim."

Kızımın ellerini çırpıtığını duydum. "Anne, bir kılıç almalısın!"

Heyecanlı ayaklar halının üzerinden odanın diğer tarafına geçti ve orada oyuncak sandığının açıldığını duydum. Bazı hışırtılar Ardından kızımın coşkuyla bize doğru koşuşunu dinledim.

İki eliyle plastik bir kısa kılıcı kaldırırken göz ucuyla onu izledim. "Anne, şövalyeyi affetmelisin. Lütfen?"

"Lütfen, üç yıl boyunca hayalet olmak bunu telafi etmez."

Sydney iç çekti. "Babam şimdi burada. Lütfen?"

Robyn'in yüzünde beş dakika önce takındığım tedirgin ifadeyi fark ederek gökyüzüne bakmaya cesaret ettim. Ebeveyn olmak zor bir şeydi. Bunu uzun bir süre boyunca tek başıma yapmayı hayal bile edemezdim.

Robyn kızından kılıcı alırken bana tereddütlü bir bakış attı. Duruşunu düzeltti, sert ve asil bir sırtış takındı ve kılıcın keskin ucunu sol omzuma yerleştirdi.

"Sör Clifton," dedi sanki bir oditoryumun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyormuş gibi, "yaptıklarınızdan dolayı yargılanmak üzere bu iki prensesin huzuruna çıkarıldınız. Son bir sözünüz var mı?"

"Bu bir infaz mı?"

Sydney dramatik bir şekilde güldü. "Kellenizi korumak istiyorsanız Anne Prensese'ye üzgün olduğunuzu söylemelisiniz, Sör Şövalye!"

Sinirli bir şekilde güldüm. "Bekle, annemin beni affetmesini istediğini sanıyordum ve-"

Robyn kılıcını kaldırdı. "Son sözlerin?"

Ellerimi dua eder gibi kavuşturarak ona baktım. "Sadece seni seviyorum Prensese ve elimden gelen her şeyi yapacağım. öbür dünyada bunu telafi etmek için."

Kılıcı tekrar omzuma indirdi ve iç çekti. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

Sırıttım. "Öyle mi dedim? Bunu tam olarak söyledimden emin değilim." "Mm, sanırım söyledin."

"Ah, o zaman siz öyle düşünüyorsanız öyle olmalı Prensese." Göz kırptım.

"Senin merhametine kaldım."

Tatlı dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı, kalbimi uçuran bir gülümseme. "Sanırım şimdilik seni affedebilirim," diye alay etti, "eğer beni gerçekten seviyorsan."

Sydney ellerini havaya kaldırdı. "Yaşasın! Aşk kazandı! Anne, aşk kazanır!"

Robyn Sydney'i kaldırmak için döndü. "Sonunda her zaman sevgi kazanır."

Ayağa kalktım ve Robyn'den plastik kılıcı aldım. Onu kotumun kemer halkalarına geçirdikten sonra ellerimi Sydney'e uzattım. "Şövalyeyle dışarıda bir gezintiye çıkmak ister misin?"

Nefes nefese kaldı ve kollarıma ulaşmak için yeraltından çıkarılmış bir solucan gibi kıpırdandı. Kendini omzuma yaslayıp "Anne!" diye bağırdığında onu güvenli bir şekilde kavramıştım. Sir Charles!"

Ürperdim. "Kızım, kulağım."

"Senin iki kulağın var."

"Bu sol kulağıma ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez, Prenses Sydney."

Onu dışarı taşıırken çılgınca kıkırdadı. Bangor bugün pırıl pırıl güneşliydi ve Sydney'i alıp götürecek kadar rüzgar vardı. Eğer ona yeterince sıkı tutunmazsam kuşlar beni öldürecekti. Verandayı geçer geçmez onu omuzlarıma oturttum ve asil atı gibi koşturmamı istediği sokağa doğru itaatkâr bir şekilde ilerledi.

Başımı okşadı. "Giddy-up, Horsey Dad!" "Bana öyle deme, Prenses Sydney." "Tamam, Pretty Horsey'e ne dersin baba?"

Kıs kıs güldüm. "Madem bu konuda bu kadar nazik davranıyorsun..."

"Prenses Sydney, Sör Charles'ın kendisiyle gelmesini ister mi?"

Robyn uzun kulaklı yırtık pırtık tavşanı Sydney'e uzattı, o da enseme zıplayarak Karnım ağrıyordu. Onu sabit tutarken güldüm. "Pekala, dikkatli ol. *Kulağımı* tekmeleyeceksin Sydney, *yine benim kulağım.*"

Kendini sakinleştirdi. "Üzgünüm, baba."

Robyn Sydney'in bacağını okşarken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sorun yok. Babanı çok fazla hırpalama. Ona sonra ihtiyacım olacak."

"Ah oh, başım belada mı?" diye sordum ama Sydney beni dörtnala koşturmak için minik ayaklarıyla göğsümü tekmeliyordu.

Robyn beni el sallayarak uğurlarken muzaffer bir edayla sırttı. "Sonra görüşürüz, Sir Pretty Horsey, baba."

Yol boyunca tırıs giderken alay ettim. "Biliyor musun, bunu bilerek yaptı."

"Whoa! Whoa!" Sydney dudaklarını birbirine çarparak çıkardığı ahududu sesleriyle başımın üzerinde bir tükürük sisi oluşturdu. "Deh, hadi!" diye devam ederken yenilgiyi bilerek gözlerimi kapattım.

"Bu hayvan istismarı," diye yakındım, "Avukat istiyorum."

Sydney başıma tutunurken kıkırdadı. Artık Bay Charles için iyi bir yeri vardı ve sert ayaklarının toplarıyla göğüs kafesime vurmuyordu, onu bloğun etrafında taşımak idare edilebilirdi. Sonya'nın ve onun basınçla yıkadığı sert panjurlarının yanından geçtik. Larry'nin çimenlik alanını ve Jacob'ın sürekli renklerini değiştirdiği çiçekli posta kutusunu dörtlüğe geçtik. her ay.

Robyn'in evine döndüğümüzde, yürüyüş yolunun önünde durakladım, Robyn bize bir selam verirken yerimde tırıs gitmeye devam ettim.

hoş bir gülümseme. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Evet, Prenses'in üzülmesini istemedim." "Ne için?"

Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Geride bırakılmak hakkında."

Kaşları usulca çatıldı ve sonra bakışlarını yere. "Anlıyorum. Şövalyenin bu konuda fazla endişelenmesine gerek yok. Prenses ve ben sadece işle ilgileniyoruz."

"Prenses ve benim bir randevuya çıkmamıza ne dersin?" Bakışlarımla karşılaştı. "Randevu mu?"

Sydney onu havaya kaldırıp uçak sesleri çıkararak etrafta koşturduğumda nefesi kesildi ve gevezelik etmeye başladı. Onu verandaya bıraktım, hemen hamağa doğru koştu ve içine tırmandı

takla atmadan. Hamağın içinde kıpırdayan vahşi bir hayvan gibiydi, konuşurken ateş ve patlama sesleri çıkarıyordu. Güzel Atlı Baba'nın günü kurtarması hakkında.

Robyn yanımda belirdi.

Gülümsedim. "Evet, bir randevu. Çıkma vaktimiz gelmedi mi?" "Belki."

"Harika, Hector ve Faye'i ziyarete gelmeleri için arayacağım. randevumuzu alabiliriz."

Kaşlarını çattı. "Kız kardeşin ve kocası mı?"

"Evet, artık aileyiz. Ailemle tanışmalısın, değil mi?" "Biz artık bir aileyiz." Onun düz tonuyla ilgili bir şey beni bir suçluluk duygusu hissetti. "Sanırım buna itiraz edemem. Şövalye misafir alanını hazırladığı sürece."

"Şövalye prenses ne isterse onu yapacak." Sırıttı.

"Her şeyi mi?"

"Ne istersen." Göz kırptım. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Bölüm 16 - Robyn

"Yardıma ihtiyacım yok," dedim üst üste üçüncü kez. Faye, ela kahverengi gözleriyle ağabeyinin kıvrımlı bir yorumuydu. Endişelendiğinde mücevher gibi parlıyordu. "Söz veriyorum, ben iyiyim."

Bir elini yuvarlak kalçasına dayayarak iç çekti. "Sen Emin misin? "Faye, lütfen."

Yüz ifadesinden yankılanan nezaket, bir parça kaygı. "Demek bir mirasçısın. Bu nasıl oluyor?"

"Genellikle kazara," diye mırıldandı Hector, mavi-mor gözleri akik rengi saçları ve kaslı kollarıyla yumuşak bir kontrast oluşturuyordu. "Şununla geçin Times, Cherry Pie."

Faye, Hector'a eleştirel bir bakış fırlattığında homurdandım. "Ben son derece modern bir kadınam, teşekkür ederim."

Ellerim havada asılı, garip hissediyordum. Neden onları böyle tutuyordum? Evde fazladan üç kişi varken her şey garip ve sıkışık hissediliyordu. İçlerinden biri, evdeki Bir sürahi büyüklüğünde, enerjisini küçümsemedim, özellikle de süper güçlere sahip olası bir cadı-kurt melezi olarak.

Bu arada, kız aynı anda hem Cliff'i hem de Sydney'i büyülüyordu. Masada sımsıkı oturuyorlardı ve sanki gezegendeki en değerli şeymiş gibi bebeğin üzerine üşüşmüşlerdi.

Cliff ona mırıldandı. Sydney onun minik ellerine dokundu. Ne zaman çok sıkısa Sydney gülüyordu.

Bu mükemmel bir fotoğraftı, değil mi? Eşim kızımızla birlikte, sanki hayatları boyunca hiç ayrılmamışlar gibi tatlı bir bebeğe miyavlıyorlardı. Acı, bana o anki durumu hatırlatmak için hızla geldi. Sydney ile bu evde tek başıma geçirdiğim yalnız geceler herhangi bir yardım. Annem bile torununun bakımına katılmaktan pek heyecan duymuyordu. Babam birkaç kez ziyaret etti. Çoğunlukla kendi hayatıyla meşguldü.

Herkes nerede duracağını ve ne yapacağını biliyor gibiydi. Birbirlerine ne söyleyeceklerini biliyorlardı. Ama ben? Bulaşıkları kurutmaya çalışan bir T-rex gibi ellerim havada mutfağın ortasında sıkışıp kalmıştım.

Cliff Sierra'yı kollarında nazikçe salladı. "En güzel bebek kim?"

Sydney Sierra'nın kollarına hafifçe dokundu. "Evet, en güzel bebek prenses bebek."

"İki kere bebek dedin Sydney."

"Çünkü o bir bebek!"

Hector ve Faye takdire şayan bir şekilde kıkırdadılar. Geri çekildim ve Mutfağın köşesine büzülüp kahkahamı paylaşmaya çalıştım. Paylaşamadım.

Ben istemedim.

Kendimi tezgâha yasladım ve Sydney ile oturma odasında kollarımda geçirdiğim günleri düşünmemeye çalıştım ağlamayı kesmediğinde. Onu bir şeyle -ninniyle, çizgi filmle- sakinleştirmeyi başarana kadar boş boş duvara bakardım, ve sonra ben de bir tur ağlardım.

Baban geldi.

Evet, artık buradaydı. Ama nedense bu daha acı verici geliyordu. "Robyn, iyi misin?"

Faye'e kaşlarımı kaldırdım. Çok güzeldi, çok anaçtı, eşine çok sadıktı. Kendini güvenle taşıma şekli, bir Alfa ile çiftleşme olayını çözmüş gibi görünmesini sağlıyordu.

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Evet, ben iyiyim."

Faye bilmiş bir sırıtışla başını salladı ve sonra Hector'a döndü. "Neden Sydney ve Sierra'yı Cliff'le birlikte dışarı çıkarmıyorsun?"

"Ben de hamburgerleri hazırlayacaktım." Ocağı işaret etti. "Acıktığında nasıl olduğunu bilirim ve-"

Faye boğazını temizledi ve başıyla oturma odasını işaret etti. "İ Bence kızlar dışarı çıkmayı ve amcalarıyla bağ kurmayı çok isterler."

Hector gözlerini kısarak eşine baktı, hafifçe kıkırdadı ve sonra onu alnından öptü. "Evet, canım."

Herkes gittikten sonra uzun süre Faye'e baktım. "Pekâlâ, bunu hangi büyü yaptıysa bana öğretmek zorundasın."

"Ne oldu?"

"Seni dinlemesini sağladım."

Faye masaya yerleşirken güldü. Kendisine en yakın sandalyeyi itti. "Gel bakalım. Otur. Biliyorum, sen tükendi."

"Ben iyiyim."

"Saygısızlık etmek istemem ama Robyn, eğer bunu bir kez daha söylersen seni kafandan tutup saunaya kadar güreştirerek rahatlamanı sağlayacağım. *Otur yerine.*"

Görünüşe göre sihri diğer insanlar üzerinde de işe yarıyordu. Tartışmadan yerime oturdum. Cliff'ten dinlediğim hikâyeler *Carrie*'yi çocuk oyuncağı gibi gösterecek şeylerdi. Parmaklarımı masaya vurdum. "Ee, ne var ne yok?"

"Benimleyken maske takmak zorunda değilsin. Anladım."

"Maske takmıyorum." Zorla gülümsedim. "Ben sadece yumruklarla yuvarlanıyorum."

Başını salladı. "O yumrukların ne kadar sert olabileceğini bilirim." "Sen onun kız kardeşisin. Bunu anlayamazsın. Çok yakınsın."

"Cliff'e nasıl hayır diyeceğini bilmediğini görecektim kadar uzaktayım."

Dikkatimin pencereye kaymasına izin verdim. "Bir şeyler yapmam için bana parmaklarını şıklatırken hayır demek zor."

"Dik kafalı olabiliyor. Onu geri püskürtmelisin."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?"

Başını salladı. "Bence denemekten korkuyorsun."

"Ve bence siz sandığınızdan daha fazlasını bildiğinizi sanıyorsunuz-" Gözlerimi kapatırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kafamı karıştırdım."

"Kardeşimi seviyorum." Bir süre durakladı, cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdi. "Bu seni de sevdiğim anlamına geliyor."

Bulanık bir görüşle ona odaklandım. Ağlak bebeğin ortaya çıkma vakti gelmişti. Eskiden sürekli nasıl ağladığımı düşünmüyordum mu?

Burnumu çektim. "Seni tanımıyorum bile."

"Sorun değil. Beni tanıyabilirsin. Sen de kızını çok önemseyen yeni Cliff'i tanıyabilirsin."

"O..." Bir keder dalgası yan tarafıma çarptığında yüzüm kontrolsüzce buruştu. "Nasıl?"

Faye elimi kendi elinin içine aldı. "Hector ona yardım edecek. Hiç eğitim almadan Alfa olmaya alışacaksın, tamam mı? Söz veriyorum. Siz ikiniz işleri yoluna koyana kadar buradan ayrılmayacağız - birlikte."

"Anlamıyorum." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak boğuldum. Bende öyle bir şans yok. "Sadece kafam

karıştı." "Ne hakkında?"

Yüzümü sildim ve sonra düşmemek için yanaklarımı tuttum. "Neden ben?"

"Dürüst olmak gerekirse Robyn, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Çünkü ben de neden ben olduğumu henüz tam olarak çözebilmiş değilim."

Acı acı güldüm. "Harika."

"Ama size kesin olarak bir şey söyleyebilirim - Alfa'nın eşi olmak çok fazla güç gerektirir. Sabır, nezaket ve şefkat gerektirir. Sen bunların hepsine sahipsin."

Ellerini sıkarken sessiz kalarak burnumu çektim.

"Sen sert birisin Robyn. Eşinizle birlikte iblislerle yüzleştiniz. Senin ölümüne sebep olan kişiyi yenmek için birlikte çalıştınız. Halkınız için acı çekiyorsunuz. Bu büyük bir

mesele." "Sanırım öyle."

Kıkırdadı. "Şimdi bir şeylerden şüphe etmeye başlarsan, olacaklardan asla sağ çıkamazsın."

Tüm vücudum titredi. "Bekle, ne geliyor?" "Ne?"

"Bir şey geliyor demiştin."

Sessizleşirken gözleri sertleşti. "Ne demek istediğini anlamıyorum Robyn."

Ellerini bıraktım ve hemen masadan uzaklaştım. "Biliyor musunuz? Sanırım yürüyüşe çıkmam gerekiyor."

Ve sonra koştum.

Koşabildiğim

kadar.

Korkak.

Parkın ve annemin evinin önünden geçerken bu kelime zihnimde dönüp duruyordu. Bill'in evinin bulunduğu çıkmaz sokağa doğru güneye yöneldim.

Evin bulunduğu yer, neredeyse iki haftadır terk edilmiş olan aynı evdi. Açık kapının önünden atlayarak eve doğru yürüdüm ve ikişer ikişer çıktığım merdivenlere yöneldim.

Kapıya.

Düğme dönmüyordu.

Drat.

En azından artık kendime korkak demiyordum. Orada durmuş, topuza bakıyor, neden kaçtığımı anlamaya çalışıyordum. bana öyle baktığında Faye'den uzaklaştım. Bakışları sert ve istilacıydı. Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Kalbim küt küt atmaya başladı. *O bir cadı. Psişik mi?*

Kolumu şiddetle ovuşturduktan sonra verandayı incelemek için arkamı döndüm ve rüzgâr estiğinde salıncağın hafifçe sallandığını fark ettim.

İçine daldım. "Burada ne yapıyorum ben?"

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve çaresiz bir inilti çıkardım. Bu hafta, iyileşmeyi reddeden vahşi ve telaşlı bir yolculuktu. Her seferinde başka bir keder, öfke ve kafa karışıklığı dalgasıyla savaşıyormuşum gibi hissediyordum. Yorulmuştum. Yalnızdım.

Bir taş verandaya çarptı. Yüzümü ellerimden kaldırdım ve tüm sorunlarıyla birlikte hayatıma geri dönen adamın verandaya doğru yürüdüğünü gördüm. Çizmeleri beton kaldırımında ve bir çocuk gibi taşları tekmeliyordu. Botları önüme gelene kadar verandanın her basamağını *çıkarken* gözleri merakla parlıyordu.

"Kız kardeşim sana hakaret mi etti?"

Ofladım ve sonra başımı salladım. "Hayır, sorun değil." "Garip bir şey söyledi, değil mi?"

"Hayır. Evet. Yani-" Gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum."

Yüzümü öylesine sevgi dolu bir hafiflikle kavradı ki, üzerimdeki korku tabakası sanki bir cübbeden kurtuluyormuşum gibi dağıldı.

"Sadece nefes al,
Prenses. Nefes almaya devam edin."

Elleri çok sıcaktı. Parmak uçları onun Şefkat ve ilgi, mutfakta yeğenini teselli edişini kıskançlıkla izlerken hissetmek istediğim şeylerin ta kendisiydi.

"Kıskandım," dedim nefes nefese, neredeyse şok olmuş bir halde. "Ben sadece... kıskandım."

Çenemi eğdi, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. "Neyin, Prenses?"

"Seni Sierra'yı tutarken gördüm
ve..." Kaşlarını çattı. "Ve?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Sydney'e böyle sarıldığını hiç görmemiştim."

Gözleri kederle yuvarlaklaştı. "Ah."

Tekrar kaçmak istedim ama saklanmak istemiyordum. Sadece adrenalini vücudumdan atmak istiyordum.

Tam gökyüzü yağmur bulutlarıyla kararırken ayağa kalktım. Gök gürültüsü tepemde gümbürdüyor, beraberinde taş kokusuyla dolu serin bir rüzgâr getiriyordu.

"Hadi, ezik."

"Ne?"

Kazağımı çıkardım. "Hadi koşuya çıkalım."

"Hemen şimdi mi?"

"Bana bir randevu borçlusun, değil mi?"

Kot pantolonumu indirdiğimde sııttı. "Yani, buna itiraz edemem."

"Bu benim kazandığım anlamına geliyor, *ezik*."

"Tamirhaneye son giden kaybeder." Sırıttım.

"Bunu göreceğiz."

Kıyafetlerimi verandanın ilk basamağına düzgünce yığıdıktan sonra, kollarımı gökyüzüne doğru açarak çimento yürüyüş yolunda durdum. Başımı arkaya eğdim, yüzüme düşen ilk birkaç yağmur damlasını memnuniyetle karşıladım. bir buruna dönüşmeye başladı.

Evet, lütfen, temizle beni.

Bulutlar yarıldı, ben öne doğru eğilip kendimi tamamen yer değiştirmiş patilerimin üzerinde tutarken yağmur sert postlar halinde yağmaya başladı. Yanımda, Cliff kükreyerek görkemli kurt formuna büründü, kirli sarı postu beyazdan çikolata kahverengisine kadar değişen renklerde çizgili tonları olan sırtını kaplıyordu. Baharatlı tütün kokuyordu hava. Elimi burnunu kaldırdı, yağmur sağanak halinde yağarken güçlü bir uluma çıkardı.

Beni temizle ve bırakmayı öğrenmeme izin ver.

Kapıya doğru havalanmadan önce ulumam alçak bir vıraklamaya dönüştü.

Cliff peşimden koşuyor, arada bir yakalayıp burnuyla yan tarafımı dürtüyordu.

Bu konuda yardımcı olabilirim, dedi zihnimde, daha iyi bir Alfa olmama yardım ettiğin sürece.

İçimden gülümsedim. *Bunu randevumuz bittikten sonra konuşuruz. Anlaştık,* dedi ve sonra muzaffer bir edayla önümden hızla geçti.

Yelp.

Onun öne geçmesine izin vermedim, zaferin tadını çıkardım.

hareketlerine baktı. Kendinden çok emin. Çok güçlü. İyi bir Alfa'ya çok benziyordu.

Ben de böyle güçlü olmak istiyordum. Sadece öğrenmem gerekiyordu.

Nasıl?

Bölüm 17 - Cliff

Dünden kalan yağmur bulutları Pazar sabahını korudu. Robyn ve ben ormanda koştuğuktan sonra, nefes almak için paket bölgesinin içindeki tamirci dükkanında durduk.

Onu terli ve çalışmış görmek, doğru nedenlerle burada olduğumu ona hissettirme arzumu yenilemişti.

Bu ona olan bağlılığımı kanıtlamak demekti.

Kız kardeşime bir bakış attım, o da sırıtarak başını salladı. Robyn'i dürttü ve "Cliff sana güneyde yaptığımız geleneksel çiftleşme ritüelimizden bahsetti mi?" dedi.

Robyn mutfak masasında tabağını düzeltti. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bu harika bir etkinlik," diye açıklıyor Faye, "tüm sürü buna katılıyor."

"Öyle mi?"

Faye Sydney'in ağzını silmek için bir peçete alırken gülümsedi. Robyn minnetle gülümsedi. Sydney çatalını sallayarak iki kadının da durana kadar sertçe bakmasına neden oldu.

Çok fazla gülümsememeye çalıştım. En iyi arkadaşım bulaşıkları bitirmeme yardım ederken Robyn'in kız kardeşimle iyi anlaştığını görmek güzeldi. Masaya gittim, boş tabakları topladım ve

Robyn'in kafası. Başında onu öptüğüm bölgeyi silerken yüzü kırmızı lekelerle doldu.

"Evet, bu harika bir şey," diye devam etti Faye, "ve bence buradaki sürünüze tanıtabileceğiniz güzel bir şey olabilir."

Ben kirli bulaşıkları lavaboya koyarken Hector bana bir belirsiz bir bakış. Sanki o da benim düşündüğümü düşünüyor gibiydi-
Yapacak mı?

"Hector'la çiftleşme ritüelini yaptığım zamanı hatırlıyorum," diye anımsadı kız kardeşim. "Büyülü bir şeydi. O zamandan beri böyle bir şey yaşadığımı sanmıyorum."

Hector gülümsedi. "Bunu kastetmiyorsun." Faye sevgiyle içini çekti. "Ama istiyorum."

Hector başını kaşıdı. "Bekle, yani o zamandan beri seks o kadar iyi değil mi? Çünkü geçen hafta hiç şikâyet etmedin-"

En iyi arkadaşımın koluna vurdum. "Hey, belki de öndeyken durmalısın, dostum."

Faye o kadar solgunlaştı ki yüzünü dolunayla bile değiştirebilirdim. Robyn öksürdü ve sonra ağzını kapattı. Gözlerinin yarıklara dönüşme şekli bana sesli gülmek için kendimi zor tuttum.

Sydney kalan krepini dürtükledi. "Seks nedir?"

Robyn sandalyesinden fırladı. "Hey, yeğeninle çizgi film izlemeye ne dersin?"

Faye endişeyle güldü. "Sanırım Hector Amcanızın *çekler* ve bu *çeklerin* geçen hafta nasıl karşılıksız çıktığı, çünkü nakde çevrilemediği ve-"

Hector ellerinin arasında bir mutfak havlusu çevirdi. "Bekle, kötü müydü? Faye, bebeğim, hadi ama..."

Robyn, yeğenine katılmak üzere Sydney'i odadan dışarı çıkardı.

Oturma odasında, televizyonun önünde zıp zıp zıplıyordu. Faye garip bir şekilde kıkırdarken ben alnımı ovuşturdum. Yüzü olgun bir domatesten daha kırmızıydı. Hector Havluyu o kadar sert büküyordu ki, işi bittiğinde havluyu değiştirmek zorunda kalacağımı biliyordum.

"Bebeğim," diye fısıldadı Faye, "seks harikaydı. Ben de tam Robyn'e *bu* deneyimin muhtemelen hayatta bir kez yaşanacak bir şey olduğunu söylüyordum."

Hector Faye'i belinden tuttu. "Ama iyi, değil mi?"

"Evet, iyi."

Avucumla alnıma bir kez vurdum. "Tamam, bunu sizden duymama gerek yok."

Robyn tam olarak okuyamadığım karışık bir ifadeyle geri döndü. Sanki aynı anda hem kaşlarını çatıyor hem de gülümsüyor gibiydi ya da belki de bu ifadelerden biri kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyordu. Emin değildim.

"Belki de bu konuyu çocukların önünde konuşmamalıyız?" Robyn nefes nefese bir kıkırdamayla sordu. "Özür dilerim. Onun bunu yapmasını istemiyorum, bu kelimeleri tekrarla ve-" İç çekti. "Özür dilerim. Saçma olduğunu biliyorum."

"Değil," dedi Faye onun yanına koşarken. "Hey, hiç de saçma değil. Bunun için özür dilerim. Değil mi, Hector?"

Hector başını salladı. "Doğru. Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Bir an için biraz güvensiz davrandım. Benim hatam."

Güldüm. "Seni hiç bu kadar endişeli görmemiştim."

Faye kıkırdadı. "Yani, biraz komikti."

Gelen kahkahalarımı kontrol etmeye çalışırken karnımı tuttum. "*Çok komikti*. Hadi ama, yüzüne baksana. Hâlâ korkuyor!"

Robyn şakacı bir şekilde kolumu itti. "Buradaki tek arkadaşınla dalga geçmeyi bırak."

"Hey, sen benim arkadaşımsın." Kolumu beline doladım, bana doğru eğildiğinde rahatladım. "Ne diyorsun?"

"Ne hakkında?"

Onu nazikçe sıktım. "Çiftleşme ritüeli hakkında mı? İstersen ben seni ısırabilirim ya da sen beni ısırabilirsin."

Boş boş alt dudağına dokundu. "Dost ısırıklarının insanları koruyabildiği doğru mu?"

Faye kolunu arkadaşının beline dolayarak başını salladı. "Isırığımı aldığımdan beri kesinlikle bir güvenlik hissi fark ettim."

Robyn elimi tutarken, "Bu bizim işimize yarayabilir," dedi. "Bilirsiniz, Sydney ve diğerleri yüzünden."

"Doğru, Sydney yüzünden," diye kesin bir ifadeyle kabul ettim. "Ayrıca seni ısırmaq istiyorum çünkü sana değer veriyorum."

Bana zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bunu duymak güzel." "Bunu daha sık söyleyebilirim."

"Olabilir. Evet."

Onu kucağıma çekerken kıkırdadım. "En son ne zaman birbirimize böyle sarılmıştık?"

"Dün sarılmamış mıydık?"

"Tamirciye doğru koşarken değil."

Kıkırdadı. "Evet, kaybettin. Anlıyorum. Ben de sarılmak istemezdim."

Faye ve Hector güldüler.

Geri adım attım ve omuzlarını gevşekçe tuttum. "Hey, kaybettiğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Hayır. Biz yapmadık." O kadar geniş sırttı ki kıkırdamaya başladılar. Kendinden çok memnun görünüyordu. "Sonra o çamur birikintisine düştün ve sıkıştın."

"Ben düşmedim," diye mırıldandım. "Kaygan olduğu için kaydım."

Robyn ellerime uzandı ve onları gevşekçe tuttu. "Doğru. Kaygandı. Sen ne dersin de."

"Ben de öyle diyorum."

"Ve *ben* de diyorum ki..." Faye ve Hector'a baktı, sonra tekrar bana odaklandı. "Seninle çiftleşme ritüelini yapmak istediğimi söylüyorum." Atlamaya hazırlanıyormuş gibi dizlerimi büktüm. "Öyle mi?"

"Evet."

"İnanılmaz." Onu kucağıma aldım ve havadan daha hafif hissederek etrafında döndürdüm. "Fantastik. *Muhteşem*."

Kıkırdarken omzumu okşadı. "Aşağı. *Aşağı, oğlum*."

"Yapamam. Yapmayacağım."

"Ugh, kurtar beni."

İki kız da oturma odasından yüksek sesle kıkırdadı. Bu bana Dünyaya geri döndüm, bu dünyada en çok değer verdiğim iki kızın yaşadığı eve geri döndüm -şu anda bebek olduğu için aradaki farkı anlamayacak olan Sierra'yı saymazsak.

Bir başka değerli küçük kızın babasıydım. Sierra'ya davrandığım gibi ona da davranmak istiyordum. Yapacak işlerim olduğu için Robyn'in elinden tutup onu da yanıma alarak oturma odasına geçtim ve misafirlerimizi kendi aralarında huzur içinde oturmaya bıraktım.
Mutfağın sessizliği.

Sydney'in gözleri, kalın bloklar halinde tuhaf bir çizgi film gösteren televizyona takılmıştı. Sierra zıplama koltuğundan mırıldandı ve guruldadı. Bana geniş gözlerle ifadesini takındı, kıkırdadı ve sonra tombul ellerini kuzenine doğru salladı. Sydney akılsızca bir çingiraklı oyuncağa uzandı ve onu salladı.

Robyn dirseğimi yakaladı. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece bunu kaçırmak istemiyorum."

Televizyonda tuhaf bir müzik çalıyordu. Sydney güldü, bu da Sierra'nın kıkırdamasına neden oldu ve oturma odasını saran aptalca seslerin sevimli karışımına katkıda bulundu. Hector'un kız kardeşime tatlı şeyler fısıldadığını duyduğum mutfaktan boş konuşmalar geliyordu.

"*Timmy ve Amy'nin Eğlence Zamanı Gösterisi mi?*" Robyn sordu. "Bunu kaçırmak istemezsin değil mi?"

"Hayır, *bu*." Kızları işaret ettim. "Onları izlemek... sadece var."

Robyn sıcak bir şekilde sırıttı. "Evet, çok şirin, değil mi? Taklit ediyorlar birbirimize."

"İyi geçiniyor olmalarına sevindim."

"Ben de öyle."

Yanağını okşadım, yanağımın altında nasıl titrediğini hissettim. Dokun. "Faye bana dünden bahsetti." "Ne olmuş düne?"

Özür dilercesine kaşlarımı çattım. "Sana emir vermek istememiştim, Prenses. Desteğiniz ve yardımınızla kendimi daha iyi hissediyorum. Bu insanları tanıyorsun. Onlarla herkesten daha iyi ilişki kuruyorsun. İyi bir Alfa olmamın anahtarı sensin."

Ağzını açtı, hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra hemen ağzını kapattı. Bir saniye sonra başını eğdi ve iç çekti. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"Bana söyleyecek kadar güvenilir olmadığım için özür dilerim." "Ondan değil. Ben sadece-"

Bir parmağımı dudaklarına götürdüm. "*Robby-Prenses*, ihtiyacınız olan eş gibi davranmıyordum. İyi bir Alfa gibi davranmaya çalışıyordum."

"Ama senin iyi bir Alfa gibi davranman gerekiyor." "Benim de iyi bir eş gibi davranmam gerekiyor."

Yanağını avucumun içine sokarken gülümsedi. Bunu tekrar hissetmek gerçek dışıydı. Bunu berbat etmediğimden emin olmalıydım. Bu sefer, iyiden daha iyi olmalıydım.

Olağanüstü olmalıydım.

"Ee," diye iç geçirdi kollarını ensemde dolaştırırken, "bana şu çiftleşme ritüelinden bahsetsene."

"Kulağa biraz modası geçmiş gibi gelebilir ama..." Sağ kaşını kaldırdı. "*Modası geçmiş mi?*" "Tamam, belki de başka bir kelime kullanmalıyım."

"Eğer bu yirmili yıllardan kalma cinsiyetçi bir saçmalık içeriyorsa..."

Güldüm. "Hayır, hiç de öyle değil!" Kararsızca kaşlarımı çattım. "Yani, cinsiyetçi olduğunu düşünmüyorum. Ya da yirmili yıllardan kalma."

"Tamam, dinliyorum."

Onu masaya doğru çektim ve oturttum, eğildim.

Kızları görüş alanımda tutmak için masaya yaslandım. Hector ve Faye'in mutfaktan izlediklerinden emin olsam da, ben sormadan kızımı izleyeceklerini düşünmek istemiyordum.

Kızların yeterince eğlendiğinden emin olduğumda Robyn'e odaklandım. "Bu tüm sürüyü bir araya getiren muhteşem bir ritüel. Ormana gitmeden önce arkadaşlarımızla gece için ayrı ayrı hazırlık yaparız."

"Kulağa fıçı bira gibi geliyor."

Kıkırdadım. "Elbette, eğer öyle olmasını istiyorsan." Omuz silktim. "Eminim birileri bunu yapmıştır."

"Yani, ormanda toplanıyoruz. Sonra ne olacak?" "Sonra ben seni kovalayacağım."

Gülümsedi, alt dudağını yaladı ve sonra yanakları kızarıırken sağ tarafını ısırıldı. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Sen geyik maskesi takarken."

"Peki yakalanmak istiyor muyum?"

Sırıttım. "Bilmiyorum Robyn. Yakalamamı ister misin Sen?"

"Bu yakalandığımda ne olacağına bağlı." "Sanırım bunu her zaman öğrenebiliriz."

Elimi tutarken gülümsemesinde heyecanlı bir merak vardı. "Tamam, hadi yapalım."

Bölüm 18 - Robyn

Mahalleyi Bill'in eski evinden ayıran ormanın kenarına vardığımda hava keskin ve düz altmış dereceydi. Soğuk toprak çıplak ayaklarımla buluşurken, yaprak dökmeyen kumaştan yapılmış kalın cüppem ayak bileklerimin etrafında dalgalanıyordu. Sola baktığımda Jillian'ın da benim gibi giyindiğini ve kafasında plastik bir geyik maskesi olduğunu gördüm.

Yüzündeki maskeyi çekiştirirken kıs kıs güldü. "İyi ki onu kurtarmak için o yaşlı adamla evlenmek zorunda kalmadın."

"Ne ihtiyarı?"

"Bill." Sol elini havaya kaldırarak tırnaklarını gelişigüzel inceledi. "Muhtemelen kurtaracak pek bir şey kalmamıştır."

Ona bakakaldım. "Jillian, sana ne oldu böyle?"

"Senin içine işlememiş bir şey yok." Bana göz kırptı. "Siz iki aşk kuşunun bu geceki amacı bu değil mi?"

Gözlerini kırptığında, bal-kahverengi gözlerindeki bir şey opalden yapılmış siyah bir pul gibi parlıyordu. Aradığımda kaybolmuştu. Az önce gözlerinde ne görmüştüm? Fesatlık mı?

Alnını kontrol etmek için maskesini kenara çekerken iç çektim. "Çok fazla şarap mı içtin?"

"Çok fazla şarap içmişsin."

Bilmiş bir sırıtıyla gözlerimi devirdim. "Görüşürüz. kampı."

Parmak eklemlerimi öptü ve diğer kadınlara el salladı. Yaklaşın. Bunun ayının en heyecanlı kısmı olması gerekiyordu. -Ama ayak parmaklarım donmuştu, dişlerim şiddetle takırdıyordu ve kalbim dakikada en çok atma rekorunu kırıyordu. Jillian alkışlamaya başladı. Sonya da katıldı. Etrafımızı saran diğer dört kadın da aynı şeyi yaptı ve gözlerimi gökyüzüne kaldıran kaotik bir tezahürat kreşendosu yarattı.

Gırtlaktan bir kükreme çıkarırken yumruklarımı başımın üzerine kaldırdım. Kükreyen çığlığım yumuşak toprakta yankılandı ve beni

kalın gövdeler, sessizce onlara katılmamı bekliyorlardı. Karanlık, dallar arasındaki noktaları yamalıyor, ağaçlar yükseldikçe daha da kalınlaşıyordu.

ulaştım. Birkaç dakika sonra, ayak parmaklarımı dürtecek kadar yumuşak iğnelerden oluşan bir yatağın üzerinde duruyordum. İpeksi yapraklar alnımı okşadı. Neredeyse zaman. Sadece sinyali beklemek

zorundaydım. "*Ah-oo!*"

Elimi havaya kaldırdım ve "*Hanımlar, hadi eşimi kandıralım!*" diye bağırdım.

Maskemi yüzüme sabitleyerek ileri atıldığımda etrafımda müzikal kahkahalar patladı. Cliff'in beni bulmak için eşsiz saç rengime odaklanacak kadar zeki olduğunu bildiğimden, başımın arkasını örtmek için kapüşonumu kaldırdım. Kadınların çoğu çoktan gitmişti; Jillian, şarabın etkisinin yakın zamanda geçmeyeceği izlenimi veren bir kıkırdama nöbetinde Sonya'yı geride bırakmıştı.

Bir enerji patlamasıyla sağa doğru koştum ve annemin arka bahçesini, minyatür çardağı ve çıkmaz sokağın girişini geçip Bill'in evinin sağ tarafındaki ormana doğru ilerledim. Burası çok daha sessizdi.

kampı ve beni bulmaya çalışabilecek herkesi.

Bulunmak istiyor muydum?

Beni bulduklarında ne olacağına bağlı.

Evin yan tarafına göz atarken içimdeki ısı balon gibi şişti. Heyecan içimde fokurduyor, uyluklarımı titreyen ikiz dörtlülere dönüştürüyordu. Onları tuttum ve sıktım, durmalarını sağlamaya çalıştım. Ama sallanma şeklim çok sevimliydi. Bu benim Meşaleyi aramak için gölgelerin arasından parmak uçlarımla geçerken adrenalinim yükselmişti.

İleride bir dal kırıldı. Gölgelerin arasına daldım ve Bill hâlâ hayattayken bile kesilmesi gereken bir dizi çalının arkasına gizlendim. Çıkmaz sokağı kontrol ettikten sonra Açık olduğunu görünce sağa doğru daldım ve başladığım mahalleye geri dönmek için büyümüş arka bahçedeki yolculuğuma başladım.

Gök gürültüsü tepemde gümbürdüyordu. Hızlanırken başımı eğdim.

Alçak bir dal kümesinin altına girdim ve hızlandım. Gök gürültüsü beni takip ediyor gibiydi, merkezimi hedef alarak beni elektriksel tutkunun nabız atışlarıyla titreşiyordu. Üzerime atlamasını istedim. Beni yolumda durdurmasını, bana ne yapacağımı göstermesini istedim. eğer kazanmasına izin vermezsem.

Bornozum bir şeye takıldı ve beni yoldan çekip yere yatırdı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama hemen omzuma bastıran kocaman bir pençe buldum. Dişler boynuma dolanırken bir başka pençe diğer omzumu sıkıştırdı ve beni boğazım yırtıcı bir hayvana açık bir pozisyonda kısırdı.

Diğer yarıma.

Arkadaşıma.

Yutkunduğumda, sert dişlerine karşı çok hassas ve duyarlı olan etimde köpek dişlerinin baskısını hissettim. Bir hırıltı boğazını gümbürdetti.

Gök gürültüsü gibi.

Bunca zamandır sessizce beni takip ediyor, her hareketimi izliyordu. Bekleyişten sıırıslıkam olmuşum ve izlendiğimden bile haberim yoktu. Şimdi beni yakalamıştı, arzuyla sıırıslıkam olmuşum, ona karşı emin olmadığım şekillerde özlem duyuyordum. fiziksel olarak mümkün.

Bir anda insan formuna büründü, beni yerden kaldırdı ve en yakındaki ağaca çiviledi. Böyle bir heyecan başka türlü doğamazdı. Cliff yetenekli bir kurttu, yeraltı pazarını avucunun içi gibi bilen o kurtarılmış kötü çocuklardan biriydi. Ondan daha hızlı koşabileceğimi düşünmek gerçekten aptalcaydı ama bu hiç aklıma gelmemişti. Şimdi o kendi Sıcak, çıplak vücudu kıcıma yaslanmış insan formundayken pek bir şey düşünmüyordum.

Morartıcı kavrayışına karşı kıpırdandım ve sahipleniciliği, benimle aynı fikirde olduğunda iki katına çıkması

kaçabilirdi. Sırtışım oyun vaadiyle patladı: "Şimdi ne olacak Clifton?"

Parmakları çenemin etrafında dolandı ve ağzımı dürttü, itaatkâr bir öğürmeye ilham verdi. "Şimdi, kurt seni yiyip bitirecek."

Saat gibi işleyen ellerim arkamda, onun ağır kısılcacını bekliyordu. Parmakları bileklerimi birbirine kilitlediği anda yarığım titredi, talimatını beklerken acı keskin ve ezici hale geldi.

Zonklayan sertliğini çıplak popomun yarığına bastırarak beni ağaca sıkıca sabitledi. Çıkış yolu yoktu. En azından ben istemiyordum.

Kalçalarından gelen en ufak bir itiş beni sıırılsıklam etmişti. Bileklerimden çekiştirmek için ağzımı bıraktı, kollarımı birkaç santim daha geriye çekerek omurgamın ortasında katlanmalarını sağladı. Sonra Ellerimi dirseklerimin üzerinde durmaya teşvik ederek elini kürek kemiklerimin arasına koydu.

Sert bir itiş beni miyavlattı. Aletini ıslak kıvrımlarımın arasından geçirirken boğuk bir kıkırdamayla enseme kavradı, sonra sağ elini karnımda ve memelerimde gezdirdi, sağ eliyle sert bir çimdikle meme ucunu. "Bacaklarını aç. Daha geniş..."

Cliff'e itaat etmek benim göbek adımdı. Bacaklarım yeterince açıldıktan sonra sikini girişime doğru kaydırды ve yavaşça yerine oturttu. Saçlar yüzümü gıdıklıyor ve ağzımın kenarında dalgalanıyordu ama buna aldırmadım. Yanağımı öpen serin yosunlara ya da göğsümü ısırان ağaç kabuklarına aldırmadım. Sert esintiye ya da açık havada olmamıza aldırmadım.

Aslında, görülme ihtimalimiz arzumu yoğunlaştırdı ve o çekilirken usulca bayılmama neden oldu. Onu tekrar kılıfına sokmak için geri çekildim. "Çekme. Henüz değil."

Saçlarımdan bir tutam tuttu, acı vermeden baskı oluşturacak kadar gergin bir şekilde çekti. "Lütfen söyle."

"*Lütfen*, henüz çekilme."

Saçlarımı bıraktı ve ben onun hızına yetişmeye çalışırken görüşümü bulanıklaştıran pervasız bir vazgeçişe ilham verdi.

Bacaklarım

Ağrıyordu ve başarısız olmakla tehdit ediyordu, sinirlerim yere çarpmamak için pozisyonumu değiştirmem için çılgılık atıyordu.

Ama ona itaatsizlik edemezdim.

Talimat. Şimdi bana istediğimi verdiğine göre, ellerimi hareket ettirmek istemiyordum.

Yerimde kalacağımı görmesini istedim.

Beni yerinde tutmadığı zamanlarda bile.

Her ateşli dakika boyunca, kalçalarını kapatmasına odaklandım.

Kıçıma vurdu, yankılanan şaplaklar kulaklarımı zıplamamızın telaşıyla doldurdu. Popomu şefkatle avuçladı, şaplak attı ve sonra salladı, hareketi diğer yanağıyla tekrarlarlarken inledi. Bunu birkaç kez yaptı, ara sıra kalçalarımı tuttu ve bazen ağaçtan çok uzağa eğildiğimde üst sırtıma bastırdı.

Ne olursa olsun, beni yerime geri koydu. Hareketsiz kalmamı sağladı. Bunu bana asla zarar vermeyen sert ve sevgi dolu bir elle yaptı. Her an parçalanacakmışım gibi hissediyordum. Ama umursama zamanı çoktan geçmişti. Onu memnun etmek tek amacımdı. Onunla bir bağ kurmak benim tek görevimdi.

Sağ eliyle sağ bacağımı yukarı kaldırdı ve dizimi ağacın kabuğuna dayadı. Ani değişimle nefesim kesildi, geriye savruldu, ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. Kolunu gövdemin üzerinden geçirerek sol omzuma sarıldı ve beni yerimde sabit tuttu. Başımın oynayarak boynumun sol tarafını ortaya çıkardı. Sıcak nefesi tenimin üzerinde gezinirken görüşüm karardı.

Gözlerim
kapandı.

Başım döndü.

"Benim," diye fısıldadı Cliff, "*sonsuz* dek."

Köpek dişlerini boynuma gömerken sahiplenici bir şekilde hırladı. Ona doğru eğilirken sıcak sıvı göğsümden aşağı döküldü, omurgam doğal eğrisinin ötesinde garip ve şehvetli bir dönüşüme doğru bükülüyormuş gibi hissediyordu. Her santimim ona uyuyordu.

Onun baskın pençesine yakalanmış, kısmen yer değiştirmiş ağzı tarafından kısıtılmıştı.

Boynumu serbest bıraktığında mutluluk içimi parçaladı. Kalçalarımın arasına çarparken şiddetle hırladı, eklemlerimin her birini gevşetirken aynı anda geri kalan kaslarımı da sıktı. Saniyeler içinde, onun sürekli dalışı tarafından çözüldüm, bir tsunami içime boşaldığını hissettiğimde memnuniyet omuzlarıma çöktü. Birkaç seğirmeli itiş ve bir insana yapılsa kemikleri kırabilecek türden bir kavrama eşliğinde sıcak boşalma şeritleri patlamalar halinde fışkırdı.

Aletini çıkardı, bacaklarımın arasından sıvı damlıyordu ve Kalçalarımı yalıyordu. Beni çevirdi ve omuzlarımı ağaca bastırarak tek parmağıyla beni sabit tuttu. Parmaklarını ıslak kıvrımlarımda gezdirdi. Şişmiş klitorisimde gezinen parmaklarının verdiği hassas hisle tısladım. Dolgun yumrunun etrafında döndü, kıvrımlarıma daldı ve sonra karışımı benimkine getirmek için yüzeye çıktı. Dudaklar.

İkimiz de birbirimizi tüketme biçimimiz açısından sıradan değildik. Parmaklarını yalayarak temizlerken, bu gerçeğin tadını çıkardım ve bunun eşsiz doğasına yaslandım. Ve parmakları yarığıma geri döndüğünde Birlikte yarattığımız karmaşaya taparken gözlerinin içine baktım ve az önce beni yiyip bitiren kurdu gördüm.

Gülümsüyordu.

Cliff'in elini kendi elimle sıktım. "Bu kesinlikle uğruna mücadele etmeye değerdi."

Biz diğer katılımcıların arasına karışırken şamatayla güldü. "Artık iyice abartmaya başladın."

"Az önce bunu yapmadın mı?"

İşıltılı sırtışı beni şefkatle ürpertti. Başımı arkaya yatırdım ve öpücüğünün sıcaklığından zevk alarak öpücüğünü çağırdım.

Ağzıma ağzıma.

"Anne!"

Kalabalık çocuğumun geçmesine izin vermek için ayrıldı, annem de peşinden tökezledi. Kızımı havaya kaldırırken güldüm, Birlikte yaptığımız her harekette sıcaklık yankılanıyordu. Onu kendi etrafında döndürdükten sonra Cliff'e teslim ettim, o da aynısını yaptı.

şey, tekrar ayağa kalktığında sallanmasına neden oldu. Yeşil tül elbisesi ve prenses tacı etraftaki meşalelerin ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Bana yardım et."

Etrafımda döndüm. "Kim o?"

Cliff kolumu ovuşturdu. "Neden bahsediyorsun, Prenses?"

"Bunu duymadın mı?"

"Neyi duymak?"

Gülümsemeye devam etmek için kendimi zorlamaktan yanaklarım acıdı. "Sanki-"

"Robby, bana yardım et."

Göğsümü tutarken korku kalbime hücum etti. "Jillian."

Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler çok yanılttı. Bu Gökyüzü, üzerinde delikler açılmış, özensiz kara kalem mürekkebine bulanmış, sırlıklam ıslak bir tuval parçası gibi görünüyordu. Yolculuğuma başladığım ağaçlara geri dönmek için kalabalığın arasından hızla geçtim ve sanki yeni bir boyuta adım atıyormuşum gibi sessiz gölgelerin içine doğru kaydım.

Arkamda, sıcak turuncu ışıkla dolu bilinmeyen bir âlemde kahkahalar ve sohbetler uzaktan süzülüyordu. Yaprakları gıdıklayan, kenarlarına şarkılar söyleyen kırmızı ve mandalina parıltılarını fark ettim. Beyaz.

"Yardım edin, sıkıştım."

Dallar arasında dolaşırken ve çalıların üzerinden geçerken kalbim hızla çarpıyordu. Bir şekilde burada olmalıydı. Ayine bizimle başlamıştı,

Onu bir ara Şenlik ateŐinin yanında gördüğüme yemin edebilirdim.

Ellerimi ağzımın etrafında birleŐtirdim. "Jillian?"

Güneyden, Bill'in evinden tiz bir feryat yankılandı. Ama bu hiÇ mantıklı değildi.

En iyi arkadaşımın yardıma ihtiyaçı olmasıyla ilgili hiÇbir Şey mantıklı.

Kararımı vermiştim, c bbemi yukarı kaldırdım ve yönünü gösteriyor. Bir siren gibi tekrar yükseldi, ağağların tepesinde tepe yaptı ve sonra dalları ve yaprakları titreŐtirerek yere doğru gürledi. HiÇbir hayvan ya da insan sesi duymadım. daha önce böyle bir ses duymamıştım. Ve Jillian ayinden önce garip davranıyordu.

Biri onu zehirledi mi?

Nefes nefese kaldığımda hızlandım, yemek yemeye fırsat bulamadığım iÇin bu noktada saf adrenalinle koŐuyordum. Çıkmaz sokağa ulaştım ve ziftli yolun kenarında durup kara bir g l gibi yolu izlemeye başladım.

Jillian kollarını aĐmıŐ çimenlerin üzerinde duruyordu. Sırtı bana dönüktü. "*Yardım edin, yardım edin, yardım edin...*"

"Jilly?" Kısık bir sesle ciyakladım. BirkaÇ kez  ks rd m ve daha yüksek sesle, "Hey, seni Şenlik ateŐine geri götürelim. Pek iyi görünmüyorsun. iyi."

" ok fazla-" Sesi  Đ farklı yöne ayrılırken kafası olağanüstü bir hızla kırıldı, "*doe Şarabı mı?*"

Geri sığrayıp ağzımı kapatırken irkildim. Hayır.

Bu mümkün

değildi.

Olamazdı.

G r Ő m  netleŐtirmek iÇin gözlerimi ovuşturdum. "Jillian, sen misin?"

Vücudunun geri kalanı bana bakacak şekilde döndü. Kollarını yanlarına koyarak, taklit ettiğini tahmin ettiğim bir duruş sergiledi. diğer insanları izlemek. "Hayır."

Ama *ne zamandır* diğer insanları izliyordu?" "Jillian, nereye gittin?"

"Burada değil," diye yanıtladı en iyi arkadaşımın bedenine musallat olan şey, "sanırım burada. Ama uyuyor. Telefonuna cevap veremez. *Boohoo*."

"Sen bir canavarsın."

O kadar içten bir kötülükle gülümsedi ki, taze dostumun ısırtığını ovmaktan boğazım acımıştı.

Jillian dilini şaklattı. "Oh, bunun sana bir faydası olmaz. Bununla olmaz." Cebinden bir şişe çıkardı. "Yine de çok kötüyüm. Seçmene izin vereceğim."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Neyi seçeceksin?"

"Huzur içinde mi geleceksin yoksa nakavt mı

olacaksın?" "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Bir an hareketsiz durdu, sanki buzdan bir heykele dönüşmüş gibi sertleşmişti. Ona doğru uzanırken ileri doğru titrek bir adım attım. Elime vurdu, şeytani bir papağan gibi ciyakladı ve bana doğru uçtu.

Bayılmadan önce gördüğüm son şey en iyi arkadaşımın kararmış mermer gözleriydi.

Bölüm 19 - Cliff

Sydney kucağıma çıkmak için çırpındı. "Atı baba!"

Elbise ayakkabısını kasıklarına vurduğunda homurdandım.
Çünkü

Omuzlarıma ulaşır ulaşmaz bir bacağını ensemden geçirdi ve kendini yukarı çekti. Çocuğumun akrobatik doğasına hayret ettim.

İç çekerek onu sabit tuttum. "Yukarıda iyi bir şey görüyor musun?" "Annem kayıp."

Midem alt üst oldu. "Neden bahsediyorsun, tatlım?"

"Annem ormana gitti ve kayıp."

Ayağa kalktım ve etrafımızdaki kalabalığın içinde o tanıdık kızıl-kumral saç tutamını aradım. Şu anda bir kutlamanın tam ortasıındaydık ve şenlik ateşinde hâlâ şişte domuz kızartması yanıyordu.

Faye, kucağında ağlayan bir bebekle yemek istasyonlarından birinin yanında duruyordu ve Hector huysuz görünüyordu.

"Faye, yardım et," diye fısıldadım.

Başı avına odaklanmış bir şahin gibi dönüyordu. Gözlerimiz kilitlenir kilitlenmez Hector'u yakaladı ve kalabalığın içinden bana doğru çekti. Sierra'yı kalçasında zıplatırken gözlerimin içine baktı. "Neyin var?"

"Robyn bir şey duyduğunu ve uzaklaştığını söyledi." cevap verdi. Sydney'i işaret ettim. "Annesinin kayıp olduğunu bildiğini söyledi."

Faye Sydney'nin elini tuttu. "Annen gitmeden önce ne dedi?"

"Annem kayıp." Sydney yanağını başımın üstüne yasladı. "Baba, gidip onu bulmalıyız."

"Bu çok kötü. Bu çok, çok kötü," diye mırıldandım kayarken Sydney omuzlarımdan indi. Dinlenebilmesi için onu omzuma aldım. Geç oluyordu ve şimdiye kadar çok yorulmuş olmalıydı. "Faye, Hector, kimseyi telaşlandırmayın. "Faye, Hector, kimseyi telaşlandırmayın.

Sonya, Larry ve Adrian'ı arayın. Bakalım bir sonraki uçakla buraya gelebilecek mi?"

Faye dikkatini ormana yöneltti. "Cliff, kokusunun izini sürebilir misin?"

"Evet, bunu yapabilirim." Sydney'i yere yatırmaya çalıştım ama boynumu ne kadar sert sıkabildiğini ve kulağıma çığlık atabildiğini fark ettim. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun öfkesinin acısına katlanırken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Kahretsin, hey, Sydney-"

Ablam Sierra'yı Hector'a teslim ettikten sonra kollarını bana uzattı. "Onu sakinleştirmeye çalışayım. Sen vardiyaya geç ve annesini takip et."

"Emin misin? Ben sadece-"

"Cliff, sorun yok. Benimle güvende olacak."

Huzursuzca gülümsedim, şimdiye kadar sahip olduğum tek yumurtayı uzatarak yaratıldı. Annesi daha yeni ortadan kaybolmuşken onun başka birinin bakımında kalmasına izin vermeye gönülsüzdüm. İkisini de kaybedemezdim. Şimdi olmazdı.

Onları daha yeni geri almışken olmaz.

Faye elini omzuma koydu. "Sen önden git. Ben diğerlerini getireceğim."

"Senin sihrine ihtiyacımız olacak,

Faye." "Nereden biliyorsun?"

Midem bulandı. "İçimde bir his var, tamam mı?"

Dudakları bir çizgi halinde gerildi. "Benim şapşal, son derece normal kurt kardeşim ne zaman herhangi bir konuda bir şeyler hissetmeye başladı?"

"O kızı sevmeye başladığından beri."

Şaşkın bir sevinç ifadesiyle nefesi kesildi. "Umarım Bu."

"Ben de istiyorum."

Eliyle ormanı işaret etti. "Bu kadar konuşma yeter. Daha fazla kurtaralım."

Orada onunla tartışacak değildim ve hangi yöne gideceğimi bilmek için tonlarca araştırma yapmama gerek yoktu. Kalabalıktan ayrılır ayrılmaz siyah meyan kökü ve biber kokusu burun deliklerimi gıdıkladı. Ağaç sınırına geldiğimde kokunun birkaç farklı yöne doğru dağıldığını fark ettim; bunlar ayinden arta kalan izler olmalıydı.

En taze kokunun hangisi olduğunu ayırt etmeye çalışırken dişlerimi sıktım. Ritelimizin tamamlanmasından sonra benzer bir yol izleyen bir tanesinin kuyruk ucunu yakaladım. İleride, kalan koku heyecan verici şehvet havaya damgasını vurmuştu. Burası seviştiğimiz yerdı ve onu ısırıklarımıla işaretlemek için güçlü enelerimi açmıştım.

Devrilmiş bir ağaç gövdesinin yanından geçip, dostumun nefis kokusuyla i içe geçen daha yoğun bir kokunun peşine düştüğümde sinirim üç katına çıktı, baharatlı şeker. Tarifini kelimelere dkemesem de, kokuşmuş olduğunu biliyordum, bölgeyi işaretlemek için kullanılan hayvani bir misk gibi. Bulundukları yere yaklaşıyor olmalıyım.

Ormandan çıktıktan sonra kendimi çıkmaz sokakta buldum. Önümde Bill'in evinin içinde hiç işık olmayan, çıplak kemikler gibi görünen yapısı duruyordu. n kapı aralık duruyordu, menteşeleri üzerinde hırıldıyor ve rüzgâr yeterince sert estiğinde fuayenin duvarına çarpıyordu. Amacıma doğru yürürken tempolu hava vücudumu çevreliyordu.

Ceketimi omuzlarıma daha sıkı sararak verandaya ıktım. "Robyn?"

Sesim verandada boş geliyordu. "Prenses?"

Rüzgâr kesildi, çatlak bir inilti ve cılız bir hıçkırık ortaya ıktı.

Hiç düşünmeden içeri daldım ve henüz kimsenin skmediği mobilyalı oturma odasını kokladım.

Hector, bir nceki Alfa'nın eşyalarını izin vermeden elden çıkarmanın tekneyi çok fazla sallayabileceği için bir süre bekletmeyi tavsiye etmişti.

sürü yas tutacak.

Adam ele geçirilmiş ve çoktan gitmiş olsa bile.

Sessizce kanepenin etrafından dolaştım, protein bar

ambalajlarıyla dolu sehpanın yanından geçtim ve karanlık yemek odasına girdim.

oda. Köşelerde antika lambalar durur, göz kırparak ışık saçardı.

sokak lambalarından. Zincirlerden birini çektişirdim, ışık odayı kapladığında tısladı. Köşede, bir antika dolabı Toz. İçerisi boştu ama bir zamanlar tabakların sergilendiğı yerleri görebiliyordum.

Kitap raflarının çoğı boştu. Duvar kâğıdı bazı yerlerde yırtılmıştı. Bunun dışında, duvar boyunca uzanan altın varaklı bir çiçek desenine ev sahipliğı yapan zarif, zengin bir yeşildi. Ayaklarımın altında bej rengi, kabarık, taze, çökmekte olan bir halı vardı. Ayakkabı izlerini görebiliyordum, mutfığa giden fayansın üzerinde bazı çizikler vardı ve sonra arka kapı aralık bırakılarak küçük bir Çerçeveye kan sıçramış.

Havayı kokladım. Bu kadar küçük bir bakır için çok fazlaydı. Kan sıçraması. Keşfime öfkelenerek verandaya çıktım, merdivenlerden atladım ve kükreyerek bahçeye girdim. Düzinelerce gece yaratıkları avlunun kenarından dağıldılar- ve Eşimi yakında bulamazsam olacakları düşününce bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Nerede o?" Avluya doğru bağırdım. "Göster kendini, *şimdi!*"

"Çok alıngansın," diye alaycı bir ses geldi, "ama korkarım bunu yapmak zorundayım Halkınızın çoğunun adil olduğuna inandığı şey."

Karanlığın içinden Robyn'den biraz daha uzun, siyah deri saçlı, haki bej tenli ve bal rengi gözlü bir kadın çıktı. Robyn gibi yeşil bir cübbe giymişti ve yüzünde küçümseyen bir ifade vardı.

Uzun tırnaklarını Robyn'in boğazına, tam da onu işaretlediğim noktaya tutarken alay etti. "Göze göz."

"Senden ne aldım ben?"

"Ben değil," diye alay etti kaprisli bir kahkahayla. Gözlerini kırıştırdı, gözleri bir anda siyaha döndü. "*Ben.*"

Saldırı pozisyonuna geçerken homurdandım.

Bileğine bir fiske vurarak eşimden küçük bir kan çizgisi çekti. Robyn o an için duygusuzdu. Neler olduğundan emin değildim ama iyi görünmüyordu. Her zamanki altın sarısı

Esmer teni pirinç kağıdı beyazlığındaydı ve terden bir parıltı barındırıyordu. Pençelerini boynundan uzak tutmak için kadının bileklerini tutuş şekli sert ve kararlıydı.

Ama zayıf.

Bir elimi uzattım. "Ona zarar verme."

"Tırnağımın kaymayacağını garanti edemem." "Ne istiyorsun?"

Dişlerini gösterdi, hırladı ve sonra dudaklarını yaladı, bir manken gibi dimdik duruyordu. "Miras. *Sostreth*'i bizden aldınız. Onun hayır duası olmadan devam edemeyiz. Bizi mahvettin. *Bunu* mahvettin." Robyn'in boğazına bir çivi daha çaktı ve Ciyakla.

İki elimi de teslimiyetle kaldırarak öne atıldım. "Hadi ama, senin için alabileceğim bir şey olmalı, değil mi? Kendi boyutunda elde edemeyeceğin bir şey, değil mi? Senin de ihtiyaçların ve arzuların var. Sen eşsiz bir iblissin."

Tutuşu gevşedi. "Bana Biltmore'u bulabilir misin?"

"Bir mülk mü istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Anlamıyorum." "Hayır, seni aptal. Mülkte. Bir Bi-" Dili uzadı ve sarktı, sonra çekiliyormuş gibi gerildi görünmez bir el tarafından.

Kulağım karıncalandı. Bir yağmur damlası alnımı ıslatırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir tane daha düştü. Ve sonra bir tane daha. Gök gürültüsü doğudan geldi.

Gülümsedim. "Adını henüz bilmiyorum olabilirim, İblis. Ama öğreneceğim.

Kız kardeşim de bu konuda yardımcı olacaktır."

İblis kadın çığlık atarak başını geriye attı ve ağzı, çenesini açan bir yılan gibi genişledi. Dehşet çığlıkları Cennet beyazı gibi parlayan boğazından yankılanıyordu. Sol tarafımda, Faye ellerini kaldırarak yaklaştı, gözleri bembeyaz olurken Latince bağırıyordu.

Faye Kasırgası yeni inmişti.

Aynen öyle.

Faye ellerini birbirine vurdu. "*Bırakın* onu."

"Bana ne yapacağımı söyle!" Büyüyen fırtınaya karşı bağırdım.

tepede. Bahçeye düşen yıldırım, toprağı ve kayaları yukarı fırlatarak yerde bir krater oluşturdu. Gözlerimi suya ve enkaza karşı korudum. "*Faye!*"

"Robyn'i yakala!"

Kalbim beni hareketsiz durmaya zorladı. "Faye, yapma."

Bana bakmadı ama gözyaşlarının aktığını görebiliyordum. avuçlarını açık tutarken, duruşunu sabitledi ve eşimi tutan iblis kadına doğru öfkeyle eğildi rehine. "Sadece... yakala... Robyn..."

Gök gürültüsü başımızın üstünde çatırdadı. Bu ses beni iblis kadına saldırmaya ve Faye'in Robyn'i uzaklaştırmaya itti. sihrini konuşurmaya devam etti. Kağıt üzerinde ne kadar sağlam bir plan olsa da, pratikte bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Faye ellerini her zamanki gibi sabit tutuyordu. Fırtına çılgın bir kasırgaya dönüşüyordu.

Kız kardeşim kontrolünü kaybediyordu.

Robyn'i sağ kolumun altına sıkıştırarak İblis kadın kanguru benzeri bir tekmeyle onu büyümlü kasırganın içine geri yuvarladı. Pençelerini havaya kaldırarak çığlık attı ve ardından zayıf bir şekilde yere yığıldı. İblis başını örttüğünde rüzgâr dinmeye başladı. İnce, ipeksi bir İblisin etrafında limon yeşili bir perde dalgalanıyordu.

Faye titreyerek bir adım öne çıktı. "Onu şimdi yakaladım."

Ağır ayak sesleri arkamızdan yere çarptı. Saniyeler sonra, Larry ve Hector yanlarında destek olarak sürüden üç iri yarı adamla geldiler. Adamlardan ikisi bir set kullanarak ele geçirilmiş kadını emniyete aldı.

Faye kelepçeleri yerine oturtuktan sonra hafifçe vurdu.

"Bu onun herhangi bir numara yapmasını engelleyecektir," diye açıkladı Faye, "ve büyümlü bir yer belirleyici görevi görecektir. Bunları bir haritaya pingledim.

nereye gidebileceğini bana gösterebilir."

"Güzel. Onu kimseyi rahatsız edemeyeceği bir yere götürelim."

Faye arkamızdaki karanlık evi gözlemledi. "Peki ya içerisi?"

İçimi çektim. "Herhangi bir yer kadar iyi bir yer."

Larry kas gücünü devrederken, Faye de Robyn konusunda bana yardım etti. Arkadaşım dudaklarıyla ormana boş boş bakıyordu. titriyordu. Gözleri soluktu, çökmüştü ve kapakları şişmişti.

Yanağına dokundum. "Robby?"

Bana baktığında göz bebekleri patladı. "Beni Kurtboğan içmeye zorladı."

Ona bakakaldım. "Bebeğim, hayır."

Faye bizi eve doğru koşturdu. "Tepki verecek zaman yok. Onu içeri götürün. Yatay olarak. *Hemen*." Larry'yi yakaladı. "Senden bir tane almanı istiyorum bir kase sıcak su ve serum."

Robyn bana doğru yığıldı. Derisi gittikçe kötüleşiyor, inceliyordu. Damarlarını görebiliyordum ve yakında altındaki kemikleri ve organları görebileceğimden korkuyordum. Hırıltıyla nefes alırken parmakları göğsümü tırmalıyordu. Kuru dudaklar belirgin bir gerginlikle aralandı. "Ben... Ben..."

"Konuşma bebeğim. Kendine zarar vereceksin." Sesim kontrollü çıkarken içimde kasırga kopuyormuş gibi hissediyordum. "Buraya uzan." Dünya hareket etmeye devam ederken onu kanepeye yatırdım. etrafımızda.

Bana doğru uzandı. "Ben de seni seviyorum."

Elini tuttum, avucunu yanağıma doğru tutarken önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bunu söylemesinin tek bir nedeni vardı.

Ona gülümsedim. "Bu gece ölmeyeceksin, Prenses." "Ya ben...?"

"Ölmüyorsun." Isırık izine dokundum. "Benim gözetimimde değil."

Faye serbest kolunu nazikçe kaldırıp serum takmaya başladığında hüznle sıırttı. Serum takıldıktan sonra, kız kardeşim en iyi yaptığı şeyi yaparken o da minderlere yaslanıp rahatladı.

Birkaç dakika sonra Robyn derin bir uykuya dalmıştı. Biraz vardı

Dışarıdaki kargaşayı görmezden geldim ve gözlerimi eşimden ayırmadım. Onun yanından ayrılmayacaktım ve kimse beni onun yanından ayıramazdı.

Kapı açıldı. "Çek ellerini kızımın üzerinden. *hemen.*"

Kıpırdamadan durdum. "Merhaba Valerie." "Benimle bu tonda konuşma." "Hangi ses tonu?"

Çelimsiz elleri, tuzlu telleri olan uzun kumral saçlarını gevşek bir topuz haline getirdi ve ardından tunik elbisesinin üzerindeki cübbesini düzelitti. Giydiği renkler başımı ağrıtabak kadar birbiriyle çatışıyordu.

Kızına doğru süzölürken onu bir endişe kapladı. "O...?"

"Sadece uyuyor," dedi Faye sakince, "ama uyandığında acı içinde olacak. Kurtboğan zehirlenmesi kötü bir şeydir."

Valerie, genellikle yakut kırmızısı bir rujla dolu olan dudaklarına dokundu. Onsuz, solgun görünüyordu. "Acaba hayatta kalmak mı?"

"Evet, sadece panzehiri bulmamız gerekiyor. Sonra da yeni bir kan grubu. Onun eşinin kim olduğunu biliyor musun?"

Kızının yanındaki kanepeye yerleşti, yastıkları ayarlamak, bir battaniye almak ve genellikle uyuyan çocuğuna annelik yapmak için dikkatlice uzandı. "Babası, ama o... uzakta. Tatilde. Bir yerlerde."

"Cliff?"

Kız kardeşime baktım.

"Tıbbi kayıtlar dijital ortama aktarıldı mı?"

Başımı salladım. "Evet, dizüstü bilgisayarını açabilir ve bulut."

"Bu harika olur. Teşekkür ederim." "Tamamdır, Hemşire Faye."

Sıcak bir şekilde gülümsedi ve omzuma dokundu. "O iyi olacak. İkinciniz de iyi olacaksınız."

Eğer bu doğruysa, neden ona inanmadım?

Bölüm 20 - Robyn

Ateş rüyaları bana hiç mantıklı gelmedi. Neden beynim ateş tarafından pişirildiğini hissettiğinde, bana kabuslar vermek istiyordu? Beni korkutmaktan başka bir amaca hizmet etmiyorlardı. Daha da kötüsü, kendimi dev bir yapbozun içinde hapsolmuş gibi hissetmemdi. Kimse içeri giremiyordu ve ben de dışarı çıkamıyordum.

Önümde, yuvarlak beyaz bir güneşin ve rastgele noktalara sıçrayan kil tozunun bulunduğu kaba kırmızı bir ufuk vardı. Boşluktaki gökyüzünde eski bir kumaşla örtülü uzun bir yapı duruyordu. Ona doğru uzandığımda, ayaklarımın altındaki zemin sarsılmaya başladı. Birkaç adım attım. ve havaya vurdum. Şimdiye kadar nesneye ulaşmış olmalıydım ama ben geriye doğru hareket ederken o yerinde duruyor gibiydi.

Ama tek yapmak istediğim *ilerlemektir*.

Bacaklarım ağrıyordu. Boşluk gökyüzü ikiye bölünmüş, kenarları yanmış kâğıt gibi dağlanmıştı. Patlamış mısırdan bir tavan, hardal sarısı ve itfaiye arabası kırmızısı vitraylı yetmişli yıllardan kalma eski bir avize ve renkli camın arkasındaki ışıkları yakmak için bir dizi zincir bağlantı gördüm.

Gözlerimi kırptım. "Sydney?" Bir kapı gıcırdadı. Yumuşak ayak sesleri kulaklarıma ulaştı. "Cliff...?"

"Prenses... Oh, sevgilim..."

Önce ellerini hissettim, güçlü avuç içleri fiziksel emekten nasır tutmuş ve Jillian'la savaştıktan pürüzlenmişti. Göz kapaklarım

Birden gözlerim açıldı ve doğruldum. "Jillian!"

Göğsümü tuttu ve beni geri çekilmeye zorladı. "Hey, sakın ol."

"Jillian'ı görmem gerek. Nerede o? Yaralandı mı?" I bileğini kavradım ve tırnaklarımı etine geçirdim. "Bana nerede olduğunu söyle!"

"Hey, *sakın ol*," diye tısladı parmaklarımı bileğinden sıyrırken. Hilal ayları hamurun üzerindeki çukur izler gibi kabardı.

"Prenses, zehirlendiniz. Bunu içmeni istiyorum." O tuttu

muhteşem bir gökyüzü rengine boyanmış küçük bir porselen fincanı kaldırdı. "Geri kalanından kurtulacak, bu yüzden şaşırma-"

Blagh.

Burnundan yavaşça nefes verdi, başını salladı ve sonra gözden uzak bir şeye uzandı. "Faye kusabileceğini söyledi." "Özür dilerim Cliff."

"Başka zaman olsa böyle davranmana izin vermezdim. Ama şu anda..." Bluzumdaki pisliği sildi - neyse ki çok fazla değildi - ve kirli havluyu bir kenara koydu. "Şu anda, biliyorum ki küçük bir komadan

çıktıyorum." "Özür dilerim."

Beni susturdu. "Benim için endişelenme. Kendin için endişelen."

"Ama Sydney..."

"O mutfakta. Seni rahatsız etmesini istemedim."

Tekrar doğruldum. Bu sefer bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni destekledi. "Onu görmek istiyorum."

Gülümsedi ve botunu iki kez yere vurdu. Pembe tütülü en sevdiği tavşan pijamasını giyen kızım heyecanla oflayarak bana doğru koştu. Bay Charles güvenle kızımın kollarındaydı. Ve şimdi, o da güvenle benim kollarımdaydı.

Cliff kolunu omuzlarıma doladı. "Herkes iyi mi?"

"Güzel," diye hepimiz hemfikir olduk.

Ve biz iyiydik. Tek gereken buydu, kızım koşarak buraya geldi ve babasıyla birlikte kolumun altına tırmandı. Patlamış mısırlı tavana ve tembelce dönen vantilatör kanatlarına baktım. "Söyle bana Jilly hakkında. Lafı dolandırma."

"Ama Sydney burada."

Sydney yerinden fırladı ve onun eline yaslandı. "Ben iyiyim baba."

"Cliff, "Sadece daha önce yaptığın gibi yine uykusuz kalmanı istemiyorum," diye itiraf etti. Sonya huzursuz olduğunu söyledi."

Sydney koynuma dönerken iç çekti. Bay'a sarıldı. Charles daha da sertleşti ve sinirli bir of çekti. "Hayır, yapmadım." "Huysuz," diye şaka yaptım. "Görünüşe göre hepimizin biraz kestirmeye ihtiyacı var."

"Şu anda en iyi hemşireniz uyku olacak," diye antreden seslendi Faye. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Sağ şakağımı ovuşturdum. "Başım ağrıyor." "Evet, Kurtboğan zor bir şey."

"Ama hepsi gitti, değil mi?"

Faye sırtıtarak kanepenin üzerinde belirdi. "İkinizin bir araya geleceğini biliyordum. Bunun hayalini kurmuştum. Bunu sana Cliff mi söyledi?"

"Rüyanda mı gördün?"

Ona meraklı bir bakış attığımda Cliff kızardı. "Yani..."

Güldüm. "Senin bir cadı olduğunu biliyordum ama geleceği tahmin edebildiğini bilmiyordum."

"Maalesef şaşırtıcı bir netlikle."

Cliff boğazını temizledi. "Bunun o kadar büyük bir sorun olduğunu düşünmemiştim. anlaşıma."

Bileğimdeki serumu fark ederek kolunu ittim. Kaşlarımı çattım.

"Ew."

Faye, "Dur ben getireyim," diye teklif etti ve ben de arkamı döndüm.

kolumdaki serumu dikkatli bir şekilde çıkarırken. Yarayı sardığında neredeyse hiçbir şey hissetmedim.

Gülümsedim. "Teşekkürler, Faye."

"Benim için bir zevk. Ben gidip yeni bir çay demleyeyim."

Geçirdim. "Belki de Cliff'in bana verdiği zamanın aynısı değildir."

Sydney minik kolunu karnımın üzerine attı. Mide bulantısı Beni kuru kusmakla tehdit ediyordu ama Cliff kafa derime masaj

yapmaya başlayınca sakinleştim. Mutfaktan musluk sesi geldi. Ardından ay fincanlarının sesi geldi. Rahatlatıcı sesler. Normal sesler.

Bu zorlu dönemi atlatmak için biraz normale ihtiyacımız vardı. "Nerede o?"

Cliff başını omzuma yasladı. "Alt katta. O güvende." "İblisin kim olduğu ve ona ne kadar
Şimdiye kadar neden olduğu hasar?"

"Hayır, korkarım henüz emin değilim. Ama Faye bunun üzerinde çalışıyor."

Dikkatimin karşılarındaki duvara kaymasına izin verdim. "Ben Seni aramadığım için özür dilerim. Beni aramadığın için *sana* kızdığım için özür dilerim." "Hey, yapma bunu."

"Ne yapmak?"

Yanağımı sevgiyle okşadı. "Kendinden şüphe etmeye başlama.

Hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaptınız."

"Ben sadece..." Uykuya dalmış olan Sydney'e baktım. Kollarımda çok mutlu görünüyordu, ailesiyle birlikte olduğu için çok mutluydu. Bunu mahvetmek istemedim. "Senin için en iyi olanı yapıyorum."

"Peki senin için en iyisi ne?"

Sağ omzumu silktim, bir çocuğun salyalı yüzünü tutmayan omzumu. "Onun için iyi olan benim için de iyidir."

"Tamam, tabii. Peki ya ihtiyacın olan şey, Prenses? Ne istiyorsunuz?"

"Bu konuda üçüncü dereceden eleştiri almadan bir şeyler yapmak istiyorum."

Bir santim geriye yaslandı. "Bana bakmaya çalıştığım için özür dilerim
sen."

Gözlerimi kapattım. "Dövüşmek istemiyorum."

"Özür dilerim. Kendini iyi hissetmediğini biliyorum. İşte-" kolunu çıkardı ve yerine kabarık bir yastık koydu. Sonra suni kürk battaniyeyi bacaklarıma daha sıkı sardı. Tam da sevdiğim gibi. "Özür dilerim, bebeğim. Affet beni."

"Hayır, affet beni."

Faye odanın öbür ucundan, "Siz ikiniz özür dilemeye devam ederseniz kusabilirim," diye şaka yaptı.

Hıçkırdım ve ağzımı kapattım. "Kusmuktan bahsetme Şimdi."

Faye çaydanlık ve fincanlarla dolu bir tepsiyi sehpaye taşıdı. Biraz daha doğruldum, muhtemelen şu anda uykudan çok daha fazlasına ihtiyacı olan kızımı uyandırmamaya dikkat ettim. İstikrara ihtiyacı vardı. Geleceğin yine şeytani bir kaosla dolu olmayacağından *emin* olmaya ihtiyacı vardı.

Şu anda her şey çok kırılıyordu.

Çay servis edildikten ve Sydney omzumu yastık olarak kullanmadan yanımda rahat bir alana kurulduktan sonra uzun bir nefes aldım. "Bir cadı varken şeytan çıkarma daha kolay olmalı, değil mi?"

"Kağıt üzerinde evet," diye kabul etti Cliff. "Uygulama farklı olabilir hikaye."

Çayımı yudumladım. "Hayatta kalması gerek, Cliff. O benim en iyi arkadaşım. Her şeyde yanımda oldu."

"Yani ben yokken o mu oradaydı?"

Cliff çay fincanını sehpanın üzerine bırakırken Faye bakışlarını kaçırdı. Çay fincanımı dizlerimin üzerine koydum, kot pantolonumu kaplayan kiri ve pisliği fark ettim. Bluzumda kusmuk lekesi vardı. Bok gibi görünüyordum.

Yine de Cliff bu karmaşa hakkında tek kelime etmemiş ve beni bu yüzden yargılamamıştı.

"Evet," diye fısıldadım, "sen yokken o bizim için buradaydı. burada."

Sessizlik birkaç dakika sürdü. Ben sürekli Karşımdaki duvarda Bill'in astığı resimler vardı. Vücudu işgal edilmeden önce. Artık öldüğüne göre, o resimleri sıralamak ve nereye koyacağımızı bulmak zorundaydık.

Cliff elini bacağıma koydu. "Ben burada olamazken onun burada olmasına sevindim."

"Bunun seni kızdıracağını düşünmüştüm."

"Hayır, bu beni mutlu ediyor. Yani..." Burnunu çekti ve sonra hafifçe kıkırdadı. "Şu anda kesinlikle kendimi tekmeliyorum Robyn. Ama yine de birileri senden sorumlu olduğu için kendimi iyi hissediyorum."

Başımı salladım. "Hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez son dakikada bebek bakıcılığı yaptı."

"O halde ona verebileceğimiz en iyi bakımı hak ediyor." Faye'e döndü. "Hector vardiyaları paylaşımları için birkaç hemşire çağırırsın. Bir tür kehanet yapabileceğini düşünüyor musun? iblis adı?"

Faye itaatkâr bir tavırla başını salladı. "Evet, en son kitaplarıma bakabilirim."

"Harika. Eğer bugün bunu yapabilirseniz, lütfen yapın." "Siz ikiniz aç mısınız? Sydney'e atıştırmalık bir şeyler hazırlayabilir miyim?"

Minnetle gülümsedim. "Hayır, buradan sonrasını ben halledebilirim. Neden biraz dinlenmiyorsun?"

El salladı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." "Emin misin?"

"Mızraklar dayanır." Rahatlatıcı bir gülümsemeye omzumu okşadı. "Sen de Cliff hakkında aynı şeyi öğreneceksin."

Cliff meraklı bakışlarımdan kaçındı.

"Öyle mi?" Alay ettim. "Bunun inatçı olduğun için olmadığına emin misin?"

Cliff sırıtarak, "Bu fikirden nefret ediyorum," diye şaka yaptı, "ama seni affedeceğim çünkü seni seviyorum."

Sıcaklık tüm vücudumu sararken utanarak alt dudağımı ısırdım. "Sus."

"Hayır, yapmayacağım." Koltuğun üzerinde süründü ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu.

Tanrıça, sonuncusundan beri ne kadar acı çekmiştim? Arka planda Faye uzaktan kıkırdadı. Döşeme tahtaları gıcırdadı.

Menteşeler kapıyı çerçeveden fırlatacakmış gibi gıcırdıyordu. Cliff dudaklarımı okşarken her şey çok uzakta görünüyordu.

Beni telaşlandıran memnun bir iç çekişle durakladı. "Senin de beni sevdiğini biliyorum."

Ağzımı açtım ama aynı hızla kapattım. İçimdeki düğümü yutarken midemde acı veren suçluluk duyguları patladı. Boğaz. Kaybolmak yerine, kayalık bir denizin yüzeyinde sürekli yüzen bir şamandıra gibi yerine geri döndü.

Sessizlik yanımdan geçip gitti ama bu bana ifadeyi unutturmadı. Dudaklarımı yaladım ve ağzımı tekrar açtım. *İkinci çekim.*

Eylem. "Bunu tekrar söyleyebileceğimden emin değilim."

Yüz ifadesi düştü ama duruşu kendinden emin kaldı. "Sorun değil. Acele etme."

Bir keder dalgasına karşı savaştım. "Özür dilerim."

"Üzülme. Beni üzüntüden hasta ediyorsun." O Bedenimi sakinleştirmek için çenemi tuttu, beni durmaya zorlayana kadar hissetmediğim bir hareketti bu. "Hey, bana bak."

Bakışlarım şiddetli bir utangaçlıkla onunkilerle buluştu. "Ne?"

"Sorun yok dedim." Başparmağıyla çenemi okşadı, uzun çizgiler her yöne doğru tüylerimi diken diken etti. "Sorun yok..."

Ben gözlerimi kapatana kadar söyledi. Başımı göğsüne yaslayıp tütün kokusunu içime çekene ve ellerini tutana kadar tekrarladı.

Sorun değil.

Evet, ama bu şekilde kalır mı?

Bölüm 21 - Cliff

Ertesi gün, Ağustos ayının ilk öğleden sonrasını huysuz bir kupa ve üç saatlik bir uykuyla karşıladım. Kahve beni puslu halimden uyandırmayı başaramadı. Bir mola vereceğimizi umuyordum.

Jillian'ın tavan arasını araştırırken midemin değerli kaslarını yemesinden daha hızlıydı.

Midem guruldadı. "Robyn, bütün gün bunu yaptık."

Robyn kutulardan birini kenara fırlattı. Düzinelerce Yamalı battaniyeler, fazladan paltolar ve yedi sandalyeli tam boy bir yemek takımıyla birlikte tavan arasını darmadağın etti.

Çaresizce dostumun açık kutuya bakıp iç geçirmesini ve "Seni zeki kaltak" diye fısıldamasını izledim.

Homurdandım. "Bu bir sıfat."

"Ben sana bir sıfat vereyim."

"Devam et o zaman."

Gözlerini benden ayırdı, kollarını kavuşturdu ve odanın diğer tarafındaki yuvarlak pencereye doğru tepindi. "İnatçı."

"Bunu dün de söylemiştin." "Kalın."

Yanağımın içini ısırdım. "Gayet iyi idare ediyorsun."

"Clifton, şimdi olmaz."

"Uh oh, bu bela demek."

Kollarını başının üzerine uzattı ve parmaklarını tavana doğru salladı. "Sana vereceğim-"

Tenis ayakkabısının yanındaki yerden ışık göz kırptı. "Aşağı bak."

"Ne?"

"İşte orada." Gördüğüm şeyi işaret ettim ve bir kez bile başka tarafa bakmadan ona doğru ilerledim. "Tahtanın altında, Robyn. *Bak.*"

Sanki bir böceğin üzerine basacakmış gibi ayağını kaldırdı. Ama benim gördüğümü görünce dizlerinin üzerine çöktü ve tahtayı çekti. Santim santim geri sıyrılırken gıcırdadı ve arkadaşım onu gevşettiğinde kırıldı.

Tahtayı bir kenara fırlatıp gördüğüm parlak nesneyi, kapağını kapalı tutan pirinç bir klipsi olan deri bir günlüğü alırken zaferle ciyakladı. Badem şeklindeki tırnağının ucuyla basit bir yıldız olan tasarımın izini sürdü. "Bir süredir ortalıkta olan bir şeye benziyor."

Günlüğe uzanırken merakıma yenik düştüm. "Bana ver."

Robyn kitabı ulaşamayacağı bir yerde tutarken, "O benim en iyi arkadaşım," diye karşı çıktı. "Onun özel düşüncelerini okuyacak kişi ben olmalıyım, tamam mı?"

"Argümanınızı kabul ediyorum."

Başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

Sessizce ve büyük bir dikkatle günlüğü açtı ve sırtı bana dönük olarak oturdu, Jillian'ın düşüncelerini okumak istesem bile omzunun üzerinden bakamayacağım şekilde eğildi. Ne kadar ilginç olacaklarından emin değildim. Onunla ilgili ilk izlenimim olağanüstü değildi. Sıradan bir kızdı.

"Tanrılarım ve Tanrıçalarım," diye soludu Robyn. Onu sürükledi siyah mürekkeple karalanmış bir dizi cümle boyunca çivi. "Jilly bir ay ya da daha uzun süredir ele geçirilmiş durumda. O..." Öne doğru eğildi. "...*yok edilmeye* hazır."

Alnımı ovuşturdum. "Bu iyi bir kelime değil."

"Bunların hepsi..." Kitabı eline aldı ve sayfaları karıştırdı. "...sadece *saçmalık*."

"Kitabı göreyim, Prenses."

Robyn elindeki günlüğü gevşekçe uzatarak ön bahçeye bakan yuvarlak pencereden dışarı baktı. Sokağın aşağısında bir yerlerde çocuklar kıkırdıyordu. Jillian'ın evi çıkmaz sokağa en yakın yer olduğu için diğer yerlerden çok daha sessizdi. Sürünün her bir üyesi yaşlı Alfa'nın evinden uzak durmaya hevesli görünüyordu.

Onları suçlamadım.

İblisin gününü anlatan sayısız sayfa oldukça düzgün bir yazıyla yazılmıştı. Moe ile aynı çılgınlığı bekliyordum ama Jillian -ya da Jillian'ın içindeki her kimse- gerçekliği güçlü bir şekilde kavırıyordu.

Sayfaya dokundum. "Burada, bedenlerdeki ele geçirilme izlerini gizlemek için bir kese büyüü kullandığı yazıyor."

Robyn içini çekti. "Mantıklı."

Okumaya devam ettim. "Senin hakkında çok şey yazıyor." Bir kez öksürdüm. "*Robby onun ıvır zıvırlarına ve tartışmalarına bayılıyor. Ben onlardan hoşlanmıyorum ama kelimelerimizin dans edişinden keyif alıyorum.*"

"Bana aşık gibi görünüyor."

"Görünüşe göre Jillian arayı açmaya çalışıyor."

Robyn dönüp bana baktı. "Ne?"

"Tam burada dediği gibi, *Kimse söyleyeceklerimi duymak istemedi ama Robby ben konuşmayı bırakana kadar etrafta kaldı.*"

Günlüğü tutan elimi inceledi. "Evet, Sonya'nın toplum merkezinde düzenlediği uzun bir toplantı vardı. Herkesin çemberde paylaşma sırası vardı. Jillian sonuncuydu ve herkes birlikte akşam yemeğine gitmek için erken ayrılmak istedi. Jillian'ın paylaşacaklarını dinlemek için Sonya'yla birlikte geride kaldım."

"Ne paylaştı?"

"Kadınlar için en tipik hikayelerden biri; arabasına doğru yürürken iki adam tarafından köşeye sıkıştırılmış."

Onun eline uzandım. "Yaralandı mı?"

"Hayır, yani, o zamanlar ele geçirilmişti, değil mi? Yani, o onlarla savaştı. Ama paylaştığı duygular..." Robyn bir süre sonra

Omuz silk. "Sanırım bu tür duygular bir iblisin tartışacağı şeyler değil."

"Bu yüzden Jillian'ın sana ulaşmaya çalıştığını düşünüyorum."

Burnunu çekti, avuçlarını birbirine sürttü ve sonra ellerini kucağına bıraktı. "Orada bir isim olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ama kayıtlarımız için saklamaya değer."

"En iyi arkadaşımın günlüğünü tutmuyorsun."

Kitabı alamadan bileğini yakaladım. "Prenses, bu iblis hakkında içimde kötü bir his var. Az önce iblislerle uğraştık. Batı Virginia'ya geri döndüm. Tekrar iblislerle karşılaşmamı garip buluyorum. Bu sus."

Kaşlarını kaldırdı. "Güneyde iblisler mi var? Söylemiyorsun."

"Kız kardeşime saldırdılar. Onu kullanmak istediler."

"Bu hiç hoşuma gitmedi, Cliff. Geri dönmeliyiz Bill'in."

Ayağa fırladım ve ona elimi uzattım. "Anlaştık, Prenses."

Elimi tutarak kendini yukarı kaldırdı. "Günlüğüyle ilgili olarak seni terslediğim için özür dilerim."

"Hey, endişelenme. En iyi arkadaşını koruyorsun. Bu takdire şayan, Prenses. Bu yönünü seviyorum."

Çekingen bir şekilde sırtıttı. "Sadece bunun benim hatam olabileceğini hissediyorum. O şeyin mirasımı ele geçirmekle ilgili söylediklerini duydum. Bir şeylerin peşindeler."

"Kulağa öyle geliyor."

Elimi sertçe sıktı. "Korkuyorum, Cliff."

"Bana tutun, her şey yoluna girecek." Parmak eklemlerini dudaklarıma değdirdim ve serbest öpücükler kondurdum. "Sana sahibim."

Başka bir şey söylemeden Jillian'ın evinden çıktık, caddeyi geçmeden önce evi kilitledik, çardağın yanından geçtik ve yürüdük Sonya'nın bahçesinden çaprazlama geçerek Robyn'in evine ulaştım. Gördüm ki

Evin solundaki sokakta Bill'e ölümüne bir dövüş için meydan okudum. Pencerelerden yansıyan güneşi fark ettim.

Verandada iki çocuk kıkırdayarak zıplayan toplanla oynarken, kız kardeşim endişeyle orta tırnağını ısıırıyordu. Bunu görmek hoşuma gitmemiştir.

Verandanın tırabzanına yaslandım. "İyisin, Faye?"

Çenesini elinin üzerine koydu. "Seninle biraz konuşabilir miyim? ikinci?"

"Evet, Robyn'in çocuklara bakmasını ister misin?"

"Hayır." Faye endişeyle ikimizin arasına baktı. "İkinizle de konuşmam gerek."

Daha fazla stres. Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. Başımı salladım.

Robyn Sonya'yı getirirken ben de sabırla kızların yanına diz çöktüm. Çocuklar hazırlanır hazırlanmaz eşim ve kız kardeşimle birlikte içeri girdim ve göğsümde bir boşluğun büyüdüğünü hissettim. Bu ev fena değildi ama *benim* evim değildi ve kesinlikle Robyn'e de ait değildi. Bill sadece bir iş arkadaşıydı, o kadar. Yine de onun mekânını kullandığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Evlerimizi taşımamıştık. Öngörüleemeyen durumumuz, bizim için en güvenli yerin neresi olacağını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. "Neler oluyor?"

Kız kardeşim duvardaki resimlere doğru sürüklendi ve omzunu en yakındaki göl resmine yasladı. "Bir rüya gördüm."

Bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum. "Otur. Rahat ol." I

kanepenin yanındaki yatar koltuğu onun için düzeltti ve ardından bacaklarının üzerine suni kürk bir battaniye örttü. Yanlarını altına sıkıştırdıktan sonra

Dizlerimin üzerine çöküp kanepeye uzandım. "Devam et."

Robyn elini kalçamın üzerine koydu. Avucunun sıcaklığı kotumun kumaşından sızıyor ve bana onun yanımda olduğunu hatırlatıyordu.

Faye ellerini üst üste koyarak boş bir bakışla ellerine

odaklandı. "Evde yatağımdaydım. Bir gölge geldi

pencereden içeri girdi ve yanımda Jillian olarak belirdi. Adını söyledi."

Robyn kalçamı kavradı. "Ne oldu?"

"*Urkod*," diye yanıtladı Faye endişeyle. "Benim bir sonraki bebeğ
im."

Ürperirken kız kardeşime bakakaldım.

"Neden?" "Bilmiyorum ama şimdi
endişeliyim."

"Sanki daha önce değilmişiz gibi."

Aniden güldü. "İkinci bir görüşe ihtiyacım var. Sonya
Angora adında bir cadıdan bahsetti. Onu tanıyor musun?"

"Yakından değil."

Kız kardeşim başıyla onayladı. "Onu arayacağım ve ne
yapabileceğimize bakacağım
beyin fırtınası."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Robyn dizlerime bastırarak
üzerime doğru eğildi. "Bir şeyler yapmak istiyorum. Bana yapacak
bir şey verin, lütfen."

"Dürüst olmak gerekirse, Kurtboğan zehirlenmesinden sonra
dinlenmen gerektiğini düşünüyorum. Hâlâ tam olarak iyileşmiş
değilsin."

Robyn burnunu çekti. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Uzanman gerek."

Arkadaşım inledi, "Hadi oradan, Faye."

Ellerimi iki kadının arasına kaldırdım. "Zaman doldu."

"İşte bu kadar. Sierra'yı alıp buradan gidiyorum." Faye
kucağındaki battaniyeyi fırlattı ve koltuktan kayarak hızla antreye
doğru yürüdü.

Kız kardeşimi kapıda yakalamak için kanepenin arkasından
atladım. "Faye, bekle. *Lütfen*, bizi burada yüzüstü bırakma. Zor
olduğunu biliyorum ama yardımına ihtiyacım var. Yardımına
ihtiyacımız var. Üçümüzün de."

Derin bir nefes aldı, tuttu ve sonra elimi tutarken yavaşça
nefesini verdi. "Özür dilerim. Angora'yı arayıp devreye girmesini

söyleyeceğim."

"Burada olmalısın."

"Bu çok fazla. Sierra'nın tekrar tehlikede olmasını istemiyorum.

Tanrım, onu buraya getirirken ne düşünüyordum?"

Gök gürültüsü kapıdan içeri girdi. Kız kardeşimi omuzlarından yakaladım ve başparmaklarımı köprücük kemiklerine sürttüm. "Faye, bana bak."

İsteksizce dediğimi yaptı.

"Nefes al." Yüksek sesle nefes aldım. "Sen gücünden daha fazlasısın.

Gücünüzün kontrolü sizde. Kontrolün sende olduğunu biliyorsun..."

Nefes alışımı taklit ederken kaşları gevşedi. Birlikte birkaç tur yüksek sesle nefes aldık, gök gürültüsünü başka bir yöne doğru dans ediyorlardı. Kapının diğer tarafında, Sonya onlarla fırtınalar hakkında konuşurken kızlar birlikte gevezelik ediyorlardı.

Gülümsedim. "Sierra da halledebilir. Onu duyuyor musun?"

Sanki planlanmış gibi Sierra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Gök gürültüsünü seviyor," diye hatırlattım kız kardeşime,

"ve bu

yağmura aldırmadığı anlamına gelir."

Faye bana doğru yığıldı, yüzü göğsüme gömülmüş halde bana sıkıca sarıldı. Beni bir boa gibi sıktı ve sırtımı ovalarken hıçkırdı. "Teşekkür ederim. Özür dilerim."

"Sorun yok."

"Sonya kızlara göz kulak olmaya devam edebilirse, biz de Jillian'ı kontrol etmeye gidebiliriz." Geri çekildi, yüzünü sildi ve sol tarafıma baktı. "Robyn? Bizimle gelebilir misin?"

Robyn kanepenin yanında hazır olda durmuş, parmaklarını birbirine geçiriyordu. "Evet. Tabii ki. Yani, sorduğun için teşekkür ederim."

"Sana havladığım için özür

dilerim." "Hey, burada

hepimiz kurduz."

Kıkırdadım. "Evet, bu doğru."

Faye merdivenin altındaki kapıyı işaret etti. "Önden buyurun."

Merdivenlerin altındaki koridorun köşelerine gölgeler yapışmış, gevrek toprak kokan loş bir bodruma açılıyordu. Duvarları kaplayan köpük kasalar, Jillian'ın bir kafesin içine zincirlendiği beton alana şık bir akıl hastanesi görünümü veriyordu.

Gözlerindeki siyaha rağmen vahşi görünüyorlardı; endişeli merakımı bana geri yansıtan ikiz aynalar gibiydiler. Bana geniş bir gülümseme verdi ve son birkaç gün içinde bir şekilde keskinleşen bir sıra dişi ortaya çıkardı. Onu salladı
Ağır hizmet tipi zincirler ve asma kilitler takılıyken kolay kolay başarılamayacak bir başarı.

Dudağını ısırarak küçük bir kan nehri çizdi. "Kurtlar korktuklarında daha lezzetli olurlar."

"O bedeni yok etmeye devam edersen, ben de seni yok ederim," diye uyardım.

Faye sağ elini kaldırdı. İblis kadın sırtını dikleştirdi ve yüz ifadesini temizleyerek tetikte göründü.

"Adını biliyorum," dedi Faye, "ve onu kullanmak için iyi bir planım var. Kıpırdamadan dur."

İblis homurdandı. "Yerinde olsam burayı kurcalamaya kalkmazdım."

Faye ona ters ters baktı. "Neden?"

"Jillian beni çok seviyor, evet," diye rapor verdi iblis, "ve ruhu benim etrafta olmama alıştı. Arkadaş olduk, *oda arkadaşı* olduk."

Faye sert bir yüz ifadesiyle, avuç içi iblise bakacak şekilde elini önünde salladı ve bir şeyler fısıldadı
Latince. Durdu ve bana döndü, ilahisini hemen kesti. "Korkarım bu doğru, Cliff. Jillian iblisle bağ kurdu."

Robyn Faye'e ulaşmak için beni kenara itti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani iblisi kovarsam," diye açıkladı Faye titreyerek, "o zaman Jillian'ı da kovmuş olacağım."

Arkadaşım gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Ne? Hayır..." Tökezleyerek kafesten uzaklaştı. "Bu doğru olamaz. Onu kurtarabilmelisin."

"Üzgünüm Robyn. Bunu yapamam." Faye özür dilercesine ellerini önünde kavuşturdu. "Yani, yapabilirim ama geriye hiçbir şey kalmaz. O sadece boş bir şekil değiştiren kabuğu olur."

Jillian'a bir bakış attım, gözleri geniş oniks taşlarıyla bizi izleyen iblis kadını izliyordu. Parlaklık, kafesin üzerinde hiç sönmeyecekmiş gibi duran loş ışıktaki parıltıydı. Gözlerini kırıştırdı, bana baktı ve sırıttı. "Sanırım burada kalacağım."

"Rahatına düşkün olma," diye tükürdüm. "Burada istenmiyorsun." "Jillian benimle iyi görünüyor."

Robyn kafese doğru tepindi. "Evet, ama biz değiliz. Ve onu senden uzaklaştırmanın bir yolunu bulacağız. Sen sadece bekle."

"Oh, heyecandan titriyorum," diye alay etti iblis. "Bana en iyi atışını yap, *Prenses*."

Robyn kafese bir yumruk savurunca kaos patlak verdi. Faye ve ben eşimi yakalamak için harekete geçtik, onu merdivenlerden yukarı ve yukarıdaki yatak odalarından birine sürükledik. Faye verandaya çekilip Ben arkadaşımı tozlu yatağa yatırırken kızları kontrol etti. Başlığın üzerinde ipek perdeler asılıydı, alt kattaki iblis olmasaydı romantik bir şeydi.

"Özür dilerim," diye hırıldadım bileklerini sıkarken. "Sadece seni korumaya çalışıyorum. Özür dilerim. Seni seviyorum. Özür dilerim..."

Yanağını okşadım, oradaki gözyaşlarını hissettim ve iblisin onu ağlatmasından nefret ettim. O anda Jillian'ın hayatta kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

Bu süreçte kendimden bir parça kaybetmek anlamına gelse bile.

Bölüm 22 - Robyn

Parmaklarımı kafesin parmaklıklarına geçirirken, "Kendimi çok çılgın hissediyordum," diye hatırladım. Jillian, Faye'in süslü büyülerinden birinin etkisiyle derin bir uykuya dalmıştı. "Sanki beni bir hastane yatağına bağlamaya çalışıyor gibiydi."

Faye kıkırdadı. "Sapıkça."

"Belki farklı koşullar altında." Kalçalarım ağrıyordu. Cliff'in beni kıstırdığı önceki öğleden sonrayı düşündüm. Kokusu daha da misk kokulu bir hal almış ve içimdeki basit dürtüleri kontrol etmemi zorlaştırmıştı. "Müdahale etmeseydi kendime zarar verebilirdim."

"Yardım etmek için orada olduğumuza sevindim." "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Faye bazı sayfaları karıştırırken içini çekti. "Bu masa çok küçük."

"Araştırma çok fazla." "Adil."

Yavaşça dönüp ona bakarken omuz silktim. "Sence hayatta kalacak mı?"

"Bu hesaplara göre-" *Shuffle. Karıştır.* "Evet, sanırım hayatta kalmak için iyi bir şansı var. Uzun ve yoğun bir ritüel ama işe yarayacaktır."

"Cliff'in aldırmayacağından emin misin?"

Daha kirli olsaydı Cliff'in olabilecek ipeksi sarı saçlarıyla oynadı ve at kuyruğu yaptı. "Kardeşimin bilmediği şey ona zarar vermez."

"Kendimi kötü hissediyorum."

"Bu dünyada birden fazla sevgi türü var Robyn. En iyi arkadaşını sevdiğini söyleyebilirim. Bu bana benimkini hatırlatıyor."

Gülümsediğimde bile sönük hissediyordum. "Öyle mi?"

"Kylie için her şeyi yaparım. O ailemden biri."

Zincirlerden oluşan kozasının içinde uyuklayan Jillian'a baktım. "Bunlar acıtıyor olmalı."

"Ona bir doz ağrı kesici verdim. kapalı."

"Teşekkür ederim. Bu çok..." Gözyaşlarım yanarken ağzımı kapattım. gözlerim. "Tanrım..."

Faye beni kucağına çekerken yoğun bir kafa karışıklığı içime çöktü. Bana nasıl bu kadar çabuk ulaştığından emin değildim. Keder gözümü kör etmişti. beni yönsüz, hüngür hüngür ağlayan bir su birikintisine dönüştürdü. Faye sabırla beni masanın yanındaki sandalyeye yönlendirdi ve bana bir bardak su doldurdu. İçmem için beni cesaretlendirdi. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

"Cliff'e çok benziyorsun," diye mırıldandım yudumlar arasında. "Çok hoşsun."

"Evet, akrabayız."

Kıkırdadım. "Paylaşmadığınız tek şey güç."

"Yeteneği ben aldım. Onu atladı."

"Kızınızda var mı?"

Omuz silktilti. "Bunu bize zaman gösterecek. Ama şimdilik Jillian'a odaklanalım." Yüzümü avuçladı. "Hazır mısınız?"

Başımı sallayarak ilerlemek için tek ihtiyacım olan derin bir nefes almaktı.

Kafesin kilidini açtıktan sonra Faye beni içeri davet etti ve aynalı bir pozisyonda Jillian'ın yanına yatırdı. Memnun bir şekilde uyumasına rağmen

Etrafındaki ağır zincirlerle nefes almakta zorlanıyormuş gibi yan tarafları pürüzlü patlamalar halinde yükseldi.

"Hızlı hareket etmeliyiz," diye ısrar ettim. "Onun bu şekilde acı çektiğini görmek istemiyorum."

Faye omzumu sıkıca tuttu. "İçeri girer girmez onun ruhunu aramaya başla."

"Nasıl bulabilirim?"

"Oraya girer girmez seni tanıyacak. Seni çağırarak."

Şakağıma dokunduğunda yüzümü buruşturdum.
Kafatasımdan sıcak bir sıvı aktı. Nefesim kesildi ve bileğini tuttum.
"Faye-"

"Sakin ol. Benim. Size melatonin ve morfin karışımı gibi etki eden sihirli bir kokteyl veriyorum."

Kaslarım gevşedi. "Oh... Anlıyorum..."

Sıcak iz boynumdan, göğsümden ve solar plexusumdan geçerken kaslarımın üzerine bir ağırlık çöktü. İçime doğru kıvrıldı. Karnım bir yılan gibi her bir uzvuma doğru kaydı. Elim gevşeyip yanıma doğru kayarken Jillian'a baktım. Gerçeklik beni kaybetti-bilinç de.

Sonra görüşüm karardı.

Başımı kaldırdığımda yanımda katran çukurları fokurduyordu.
Bana perileri ve denizkızı pullarını hatırlatan parıldayan deniz mavisi koridor. Her kapının solunda ışıldayan fenerler yüzüyordu. çeşitli tonlarda ve tarzlarda ahşaptan yapılmıştı. Sağıma en yakın olanı, ahşabın üzerine altın rengi sarmaşık desenleri işlenmiş kıpkırmızı bir meşe ağacıydı. Sapı piriçtendi ve kilidine bir anahtar bırakılmıştı.

Ona uzandım.

"*Benim evimde olmaz!*" Kapı tıkırdadı. "*Kilitli, Jillian!*"

Ayağa fırladığımda irkildim. Geri sıçradım.
Kadın yine bağırdı, daha uzaktaydı, o sırada bir şey fırlatıyordu.
Bunun bir şey olduğunu anladığımda midem bulandı.
Muhtemelen Jillian'ın bana bahsettiği, evine giren insanlar konusunda aşırı paranoyak olan teyzesi. Kilitleri unuttuğu için Jillian'a bağıırırdı.

Böyle bir anıyı vücudumun herhangi bir yerinde tutmayı hayal bile edemezdim.

Arkamda, koyu turuncu akçaağaçtan yapılmış bir kapı daha belirdi. Baharatlı balkabağı havayı dolduruyordu.

bir turta. Kapıyı koklarken dirseğimin üzerinden soğuk bir esintinin geçtiğini hissettim.

"Robby?"

Birden dikkat kesildim ve Jillian'a ait olduğunu bildiğim sesle yüzleşmek için sağa döndüm. "Jilly, neredesin?"

"Çok... soğuk... ve karanlık..."

Çenemi sıkarken kalbim hızla çarpıyordu. "Geliyorum, Jilly.

Asıl

devam et."

Koridor boyunca koşturdum, önüme çıkan her kapıya baktım. En iyi arkadaşımın dile getirilmemiş anıları beni ne kadar korkutmuş olursa olsun. Tuhaf, garip karşılaşmalar burada korkunç çocukluk gezileri ve bir keresinde neredeyse boğuluyordu. Okyanus. Kapı kapı dolaşarak en iyi arkadaşıma dair içgörüler edindim ama bana onun kalan ruh özünü göstermedi.

"Robby..."

Koridorun sonunda, yerden tavana kadar uzanan büyük bir kaplıca resminin önünde durdum. Suyun içinde bir yaprak yüzüyordu. Ona uzandığımda, etrafımda çırpındı, tırnağımın ucunu döndürdü ve sonra parmak eklemimi yuvarladım. En iyi arkadaşımın sıcak ve misafirperver enerjisini fark ettiğimde göğsümde kelebekler uçuştı.

Rahatlamış bir şekilde burnumu çektim, "Jillian."

Eli cisimleşti ve beni resmin içine çekti, orada birkaç sıg sıcak su havuzundan yuvarlanarak düz bir kayanın üzerine düştüm. Muhteşem, güneşli gökyüzüne baktım. ve çarpıcı lavanta kokusunu içime çektim. Sağ tarafımda bulmayı umduğum kişi sıçradı.

Jillian'a sarıldım. "Hâlâ buradasın. Tanrıya şükür, çok endişelendim Jilly!"

Kıkırdadı, hıçkırdı ve sonra tekrar kıkırdadı, bana sarılırken bu döngü birkaç kez tekrarlandı. Omuzlarımızda buhar dönüyordu, onun üzerinde beyaz bir bornoz vardı, başka bir şey yoktu. Düzelttim

saçlarını yüzünden geriye attı ve gülümsedi. "Nasıl çıkış yapılacağını gerçekten biliyorsun."

"Bunu bilerek yapmadım."

"Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Lütfen, bunun için özür dileme. Kafan meşguldü."

"Bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." "Robyn, sen yanlış bir şey yapmadın."

Ters ters baktım. "Evet, bıraktım. Seni içinde bir iblisle çürümeye bıraktım. ve neredeyse hiç fark etmediniz bile."

"Kontrolünüz dışında olan şeyler için kendinizi suçlamayı bırakmalısınız."

Omuzlarını kavradım. "Sakin bana tam gaz terapistlik yapma." "*Bana* bunu yaptıрма." "Seni çok özledim."

Kendini kollarıma atarken zayıfça gülümsedi, korkmuş bir çocuk gibi bana doğru büzüldü. "Beni geri getirebilir misin?"

"Denerim." Koridoru bulmak için döndüm. "Burası güzelmiş." "Evet, o... şeyden saklanmaya çalışırken buldum."

Jillian'ı hevesle çekiştirerek koridorun resmini buldum. sığ suyun içinden geçerek ona geri döndü. "Bununla daha fazla uğraşmak zorunda değilsin."

"Robby, bekle. Dışarıda."

"Oradayken hiçbir şey görmedim." Tablonun önünde durdum, sakın bir yüzeyin yüzeyindeymiş gibi dalgalanmasını izledim.

göl. "Bana tutun. Seni buradan çıkaracağım."

"Sonra ne olacak? Yeni bir bedene mi sahip olacağım?" Geri çekildi. "Bu kötü bir fikir."

Elimi uzattım. "Bana güveniyor musun?"

Elime baktı. "Bir planın var mı?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Ne yapacağıma dair genel bir fikrim var. Ama bunu yapmak için koridora çıkmamız gerek Jilly. Sonsuza kadar burada kalamazsın."

"İstersem yapabilirim."

"Sanırım yapabilirsin, ama o zaman birbirimizi kaybederiz."

Kaşlarını çatarak bana odaklandı. "Kaybetmek istemiyorum sen."

"Elimi tut. Bundan sonrasını biz hallederiz, tamam mı?"

Bir süre sonra kararlılıkla başını salladı ve Elini benimkine koydu. Parmaklarımı onun etrafında kenetledim ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden onu resmin içinden geçirdim. Üstüme düştü ve düşüşünü engellerken kaburgalarımın ağrımasına neden oldu. İnledim bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordum. Sonra, Jillian'ın benim için birçok kez yaptığı gibi ayağa kalkmasına yardım ettim.

Koridorun sonunda bizi neyin beklediğini gördüğümüzde ikimiz de donup kaldık.

Jillian pazumu tuttu. "Robby, o... teyzem mi?"

En iyi arkadaşımın elini tutarken ciğerlerime hava çektim. "Öyle görünüyor."

Uzun boylu kadın siyah bir pantolon giymiş ve geniş siyah bir güneş şapkası, koyu renk gözlükler ve sivri topuklu ayakkabılar. Keskin dişlerini gıcırdattı. dişler, el yerine pençeler. "Kapıyı kilitlememişsin, Muffin."

Jillian bir çığlık atarak ürperdi. "Sylvia Teyze, özür dilerim.

"Sylvia Teyze, özür dilerim.

."

Ona elimi uzattım. "Hayır, özür dileme. Bu özür değil. teyzen, Jillian."

Sylvia - Sylvia'ya benzeyen şey gülümsedi ve birkaç kez dilini şaklattı. "Robyn senin üzerinde hiç iyi bir etki bırakmadı."

"Jillian, bana bak," diye ısrar ettim. "Onu dinleme. Tutun Ben."

Sessiz gözyaşları yanaklarını çizdi. "Hareket edemiyorum Robyn."

Sylvia topuklarını şaklattı ve bize doğru süzüldü. Yaklaşık bir metre ötede, sivri topuklarının üzerine inerek onlara bir sivri topuk daha verdi.

dokunun. "Muffin, aileni yoksul bırakarak onları hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

"Onları terk etmedim. Ben sadece-" Jillian'ın kolunu salladım. "Jilly!"

"-Anneme nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Parası yetmediği için beni seninle yaşamaya gönderdi, hatırladın mı? Bu yüzden-"

Sylvia şapkasını çıkardı ve yüzündeki kırmızılığı bize gösterdi. "Bir iş buldun ve *beni* terk ettin. Wildtooth Tails'den ayrıldığımda benimle gelerek sana verdiğimiz tüm yardımı geri alabilirdin ama sen kaldın. Bizi terk ettin."

"Bunu yapmak istememiştim." Jillian gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını sıktı. "Kes şunu!"

Koridorların köşelerinde gölgeler oluştu. Bir sis gibi yavaşça içeri süzüldüler, ışıldayan koridoru örttüler ve ışığı engellediler. Jillian'ın kolunu sıktım. "Jill, onunla savaşmalısın. O bir iblis."

"Ne?"

Sylvia başını geriye attı ve gözleri dönerken kıkırdadı
Siyah

Jillian geri sıçradı. "Kesinlikle hayır."

"Jill, onunla savaşmalısın," dedim. "Bu senin vücudun. Koruyun onu!"

"Peki ya sen?"

Elini sıkıca tuttum. "Seni desteklemek için burada olacağım. Ama bu kaltakla savaşması gereken kişi sensin." Sylvia'nın yüzüne döndüm.

-İblis. "*Urkod*."

Sylvia'nın rengi soldu.

Şiştım ve Jillian'ı da kendimle birlikte öne çıkardım. "Oh, bu seni rahatsız mı ediyor?"

Bir *patlama* sesiyle tıslayan bir hırıltı geldi. Sylvia kılığındaki iblis pençelerini havaya kaldırırken hafifçe seğirdi. "Büyü olmadan beni yenemezsin."

"Bu bir rüya," dedi Jillian, "ve bu da rüya gibi şeyler yapabileceğim anlamına geliyor." Yere çömeldi ve havaya fırlayarak Sylvia'nın üzerine indi. "Bu da savaşıma şansım olduğu anlamına geliyor!"

En iyi arkadaşımın, bu *Urkod* denen pislik sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girene kadar hayatındaki en gerçek şeytanlardan biri olan teyzesiyle yüzleşmesini izlerken nefesimi tutarak elimi kalbimin üzerine koydum. Jillian, Sylvia'nın ağzını pençeledi ve geri çekilerek çömeldi. Başka bir atlayışa hazırlanmak için tekrar.

Urkod çenesinden geriye kalanla kükredi. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık

Bir sonraki vuruşunu işaret etti, Jillian'ı gerçeküstü renklerden oluşan vitray bir kapıya fırlatan bir sağ kroşe. Yerdeki camlar paramparça olmuş, parçaları beni Jillian'dan uzak tutmak için tehditkâr açılarla dışarı fırlamıştı. *Urkod* camın üzerinden en iyi dövüşçüme doğru ilerlerken çaresizlikten felç olmuş bir halde çemberin kenarına eğildim. Arkadaş.

İblis sinsi bir bakışla hırladı. "Bunu saklıyordum son parça, ama..." Dilini kayıp çenesinin etrafında dolaştırdı. "Yine de tadı güzel olacak."

Ellerimi uzatarak çığlık attım. "*Urkod*, sürgün ediyorum Sen!"

O siyah gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Sende Burada güç yok, aptal."

"Öfkem var," diye iddia ettim, "ve çok fazla gücüm var. Sadece bunun önemli olduğunu düşünmüyorsun."

İblis güldü.

Jillian avuçlarının üzerinde doğruldu ve etini kesen camdan dolayı acı içinde kıvrandı. "Robyn, git artık. Ben gidiciyim."

"Hayır, değilsin," diye homurdandım. "Sen bir *kazanansın*. Her zaman kendini toparlıyorsun. Sen her zaman herkesi ayağa kaldırırsın. Ben değilim gitmene izin veriyorum."

"Kendini kurtar..."

İçimden bir çığlık daha yükselirken başımı salladım. I Gözlerimi kapattım ve boynumu tutarken enerjiyle titreşen ölüm perisi feryadını serbest bıraktım - dostumun ısırığını tuttuğum gibi. "*Git buradan, Urkod!*"

Jillian ayağa fırlarken etrafımızda ışıklar parladı, İblisin yanında titrek bacakları üzerinde duruyordu. Yumruklarını sıkı ve vahşi bir haymaker'a dönüşerek bulanık bir kasırgaya dönüştü Bir anlığına şeytana feryat etti. Çığlık atmaya devam ettim, içimdeki bitmek tükenmek bilmeyen güç kaynağından yararlanmaya devam ettim. Işık yoğunlaştıkça iblis ciyakladı ve yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı.

İşıldayan deniz mavisi zemine kan sıçradı. Işık bizi sardığında çığlıklar etrafımızda yankılandı, birleşik haykırıışlarımız bir ses o kadar yoğunlu ki beni kör etti.

"Git buradan!"

Bum!

İblis, koridora ve yarı saydam duvarların ötesine yağan milyonlarca parıltılı konfeti parçasına dönüşerek patladı. Kapılar daha fazla köpüklü konfetiyle patlayarak açıldı ve kısa süre içinde koridora kar yağdı. Bu karmaşanın içinde yüzerek Jillian'a ulaştım. beni yakaladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu patlamaların arasından. "Bunu nasıl durdurabilirim?"

Alnımı onunkine bastırdım. "Evi düşünün. *Bizimkini* düşün ev."

Kendimi Jillian'a bağlarken gözlerimi kapattım ve hayatım pahasına asıldım.

Bölüm 23 - Cliff

Faye beni kafesten uzaklaştırırken ceketimin dikişini yırttı. "Onları yalnız bırak. Kendi başına dönmek zorunda. Eğer onu uyandırırsan-"

Topuğumun üzerinde döndüm. "Onu uyutan sensin. *Onu hemen geri getir.*"

"Geri çekil, Clifton. Duygularının seni engellemesine izin veriyorsun. yol."

"Neyin!"

Omuzlarımdan tuttu ve beni sertçe sarstı. "Mantık, sen Salak. Otur. Biraz nefes al. Ben onları kontrol edeceğim."

Kendimi öfkeli hissettiğimi söylemek hafif kalır. Bu ezici kızgınlığın yanında öfke hafif bir duygu olarak kalıyordu. "Bunu arkamdan yaptığına inanamıyorum."

"O yapmak istedi, Cliff."

"Ben onun eşiyim. Bana gelmeliydi."

Faye kafesi kilitli tutan asma kilidin üzerindeki anahtar deliğini takip etti. Açıldığında, kapıyı fırlatıp açtı ve İçeride. Parmaklarını Robyn'in alnında gezdirdi. "Seni rahatsız etmek istemedi. Ellerin dolu olduğunu biliyordu."

"Ben onun eşiyim."

"Robyn için ne kadar çok şey yaptığınızı ve onun kendi kararlarını vermesine hiç izin vermediğinizi hiç düşündünüz mü?"

Soruyu değerlendirirken bir adım geri çekildim. "Kendi kararlarını kendisi verir."

"Cliff, beklenmedik bir arkadaşın nasıl bağ tüm hayatınızı alt üst edebilir. Eminim Robyn de aynı şekilde hissediyordur." Uyuyan çiftten uzaklaştı. "Her an olabilir. Neredeyse bitti."

"O iyi mi?"

Robyn ve Jillian karyoladan fırladıklarında uzun bir uykudan uyanan mumyalar gibi nefes nefese kaldılar. Zincirler şangırdadı.

Faye, Jillian'ın beş mil uzunluğundaki zincirlerinden kurtulmasına yardım ederken kafese girip eşimle ilgilendi.

Robyn'in kafasını öpücüklerle çürüttüm. "Başardın."

"Evet." Robyn yüzümü tuttu. "Ve ikimiz de su için ölmediğimizde senin için mega harika topraklarımız var." Beni kenara fırlattı. "Su."

Arkadaşım kafesten fırladı ve merdivenin tırabzanlarına düştü. Titreyerek birkaç basamak tırmandı, yalpaladı ve Geriye doğru düşmeye başladığında ciyakladı. Onu yakalamak için hızla yaklaştım ve kollarımı omuzlarına dolayarak onu sabit tuttum. "Pekâlâ, sakın ol. Adrenalinin yüksek. Sakın ol."

"Özür dilerim. Ben sadece-" Dişlerinin arasından hava emdi. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Boynum yanmaya başladı."

Üzerinde yara izi olan bölgeye dokundu. "Bağ yüzünden olmalı."

"Bir çeşit büyü mü yaptın?"

"Sanmıyorum. Ama belki de yaptım." Kollarımdan kafese geri sıçradı, kilden yapılmış bacakları üzerinde topallayarak. "Faye, bunu duydun mu?"

Jillian zincirlerden dolayı etinde izler kalan bileklerini ovuşturdu. Faye bölgeye losyon sürerek hafif bir masaj yaptı. "Büyü hakkında bir şeyler duydum."

"*Urkod'u* yenmek için büyü kullanmamız gerekiyordu," diye açıkladı Jillian, "ama biz büyü yapamıyoruz. Nasıl kazandığımızı bilmiyorum."

Faye gülümsedi. "Tüm bağlar güçlüdür. Arkadaşlıklar bile."

Robyn en yakın arkadaşının yanına çöktü ve başını Jillian'ın omzuna yasladı. "Sanırım eş bağı daha güçlü olmama yardımcı oldu."

"Bu kesinlikle kendine has bir sihir. Eş bağları yeni bir şey değil, ancak türümüz tarafından hala tam olarak anlaşılabilmiş değil," diye açıklıyor Faye.

Ellerim ceplerimde kafesin kapısında oyalandım. "Garipti çünkü Robyn beni ısıırıyormuş gibi hissettim. Bayılacağımı sandım."

"Senden enerji çekiyordu," diye gözlemledi Faye, "ve bu onun Jillian'la olan arkadaşlığını güçlendirme yeteneğini artırdı. İblis bu şekilde yok edilmiş olmalı."

"Temelli gitti, değil mi?" Jillian zayıf bir sesle sordu. "Böyle bir kavgayı daha kaldıramam."

Faye Jillian'ı çenesinden tuttu. "Evet, o gitti. *Urkod*'un geri dönmesi konusunda endişelenmene gerek yok. Ona adını biz verdik. Onunla savaştınız. Seni yeni istilacılardan korumak için bir temizlik yapacağım."

"İstilacılar," diye tekrarladı Jillian küçümseyerek. "Evet, bu açıklıyor onları."

Robyn'e doğru yığıldı, Robyn ona sarıldı, onu bağrına bastı ve Onu bir kardeş gibi kucakladı. O zaman onun sevgi ve ilgisinin güzelliğine tanık oldum. Onu gerçekten şefkatli bir insan olarak gördüm. Kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeden en iyi arkadaşını kurtarmak isteyen bir kadın.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Kalbini görüyorum."

Yanağımı okşadı. "Bebeğim, neden bahsediyorsun?"

Benimle evlenmeni istiyorum. "Ben

sadece..." Ama kelimeleri

çıkaramadım.

Onun yerine yavaşça nefes verdim, elini elime aldım ve öptüm. "Sen benim her şeyimsin."

Konuşmamı bitirdikten sonra kelimeler kifayetsiz kaldı. Faye o andan itibaren sorumluluğu üstlendi, grubumuzu topladı ve bizi havasız olan üst kattaki oturma odasına götürdü. Jillian koltuğa uzandığında

Kanepede otururken etrafımızdaki hava hafifledi. Robyn'e bakmaya ve sol elini incelemeye devam ettim, yüzük parmağına göz gezdirdim.

Dört ya da beş beden olmalı. İnce parmakları var. Yanağıma dokunduğunda gülümsedim. "Selam."

"Hey, daha iyi haberlerim var."

"Öyle mi?"

Sırıttı. "Bir isim listesiyle geri döndük - birkaç Sürüdeki diğer insanlar ele geçirilmiş ve *Urkod* Jillian'a bu iblislerin isimlerini vermiş."

"Nasıl?"

Robyn omuz silkti. "İblis patladığında olmuş olabileceğini söylüyor."

"Bu faydalı bir bilgi."

"Akşam yemeğinden önce dışarı çıkıp şu şeytanları kovabiliriz diye düşünüyordum."

Onu kucakladım. "Bu bir randevu."

"Desteğe ihtiyacımız olabilir."

Faye koltuktan fırladı ve telefonunu uzattı. "Angora'nın numarasını aldım. Ara onu."

Tartışmaya gerek yok. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

Angora, kül rengi kahverengi saçları ve bakır teniyle uzun boylu, kalın ve gürültülü bir kadındı. Çift burun halkası, devasa mavi çizmeli siyah kot pantolonu ve üzerine bir beden büyük gelen gri üniversite kazağı vardı. Ağzına bir sakız attı. "Hepinizin destansı boyutlarda bir iblis sorunu var."

Kaşlarımı çatarak listeyi elime aldım. "Üç kişi var."

"Üç kişi çok fazla," dedi işaret parmağını bana doğrultarak. "Ondan önce de eski Alfa'nın ve çocuklarının da ele geçirildiğini söylemiştin. Bu *üç kişi* değil."

"Yeterince adil."

Robyn bize gülümsemeyi ihmal etmedi. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederiz. Akşam yemeğinden önce bu işi halletmek istedik."

Angora gülümsedi. "Eğer teklif ederseniz akşam yemeğine kalmaktan mutluluk duyarım."

Kıkırdadım. "Teklif etmiyorduk. Sadece-"

"Elbette!" Robyn araya girdi. "Ne kadar çok, o kadar iyi. Son şeytan çıkarma ayininde yaptığın gibi bana nasıl hızlı konuşulacağını gösterebilirsin."

Önümüzdeki cadde sağa doğru kıvrılıyordu ve Robyn'in evine ulaşmak için patikaların ve birkaç evin yanından geçtik. I Yorgunluktan neredeyse verandaya yığılacaktı. "Burada uyumayalı bir hafta kadar oldu."

"Evet, evimi özledim sayılır." Robyn elinde anahtarıyla kapının yanında durakladı. "Hemen telefonumu kontrol edeyim."

Angora kenara çekildi ve dirseğiyle beni dürttü. "Siz ikiniz artık birlikte olacaksınız, değil mi?"

"Elimizden geldiğince istikrarlı."

"Ona kocaman bir elmas yüzük mü alacaksın?"

Güldüm. "Bilemiyorum. Sanırım bu elmaslardan hoşlanıp hoşlanmadığına bağlı."

Robyn telefonunun üzerinden bana bakarken sırtıttı. "Elmasları severim. En çok da şişman elmasları severim."

"Elmasları hiç sevmezdin," diye iddia ettim. "Bu ne zaman oldu?"

"Hey, işler değişebilir." Telefonunu bir kenara koydu ve kapının kilidini açtı. "Mesela sana yanıma taşınmanı teklif etmem gibi."

Angora kıkırdarken cevap vermekte zorlandım. Ben gerçekliği kavramaya çalışırken o yanımdan geçip kapıdan içeri girdi ve evin içinde kayboldu.

Robyn'e baktım. "Bu da nereden çıktı?"

"Bir yüzükten bahsetmiştin." Evi işaret etti. "Sanırım bu benim sana evlenme teklif etme şeklim."

"Ben zaten burada yaşamıyor muyum?"

Kıkırdadı. "Diş fırçanı banyoya mı koydun?"

Başımı salladım.

"O zaman tam olarak taşınmamışsınız." İçeri girdi ve el salladı. "Şimdi, geliyor musun, gelmiyor musun? Ben acıktım."

Karnım guruldadı. Ben de acıkmıştım. Ve kokladığımda Havada yemek ve insan kokusu aldığıma yemin edebilirdim. Belki de parkta güzel yemekler pişiren bir sürü insan vardı - ya da hayal gücüm açlığımla oynuyordu.

İç çekerek Robyn'e doğru bir adım attım. "Burgerler kulağa hoş geliyor değil mi?"

Şimdi

"*Sürpriz!*"

Bu dünyada beni dışarı fırlatacak pek bir şey yoktu. Sanki bir ev dolusu şekil değiştiren, muhtemelen beni mutlu etmek için çılglık atıyormuş gibi. Kalbimi hızlandırmak için göğüs kafesimi okşadım. "Yüce Tanrılar, eğer bunun olmasını engellerseniz bir daha asla günah işlemeyeceğim."

Robyn kolunu benim koluma dolayarak güldü. "İçeri gel tatlım. Evine hoş geldin." Bana gülümsedi. "Sen Şaşırdın mı?"

"Yeni bir pantolona ihtiyacım var."

"Merdivenlere ulaşmak için Sonya ve kızları geçmemiz gerekiyor, o yüzden..."

Ben oturma odasına doğru ilerlerken insanlar etrafımızda toplandı. Larry elimi sıktı ve beni Sonya'ya teslim etti. Kucağında kızım, her zaman istediğim küçük kız vardı, bana doğru uzanıyordu. Onu bütün bir yüzyıl sürecekmış gibi görünen bir kucaklamanın içine çekerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Kız kardeşim beni omzunda uyuklayan Sierra ile karşıladı. "Adrian geldi."

Göğsüm hafifledi. "Gerçekten mi?"

"Evet, arkadaşlarını ve tüm eşyalarını getirdi."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu nasıl yaptın?" Sonra arkadaşımın gözlerini inceledim. "Benim haberim olmadan bunu nasıl başardınız?"

Robyn kızardı. "Aslında partiyi Sonya düzenledi ama Timmy evin yan tarafındaki hortumu kırınca arka bahçesini su bastı."

Kalabalık bir perde gibi aralanarak büyük gözlüklü ve dağınık saçlı sivilceli bir gencin omuz silkerek Kapüşonlu. "Ne? Sadece işe yarayıp yaramadığını kontrol ediyordum. Sonya yapmamı söyledi."

Kız kardeşime dönerken kıkırdadım. "Burada yapılmasına sevindim. Çok daha etkili ve uh..." Kalabalıkla yüzleştım. "Benden hoşlanmadığınızı düşünmeye başlamıştım."

Odada bir kahkaha tufanı koptu.

Sonya kollarını açtı. "Başlarda çok tuhaftın."

Larry bir adım öne çıkarken kıkırdadı. "Ama sen büyüdün bize."

Etrafımda neşeli bir enerji patlaması yaşanırken kalabalık Alkışlar. Sydney ve Robyn'e sıkıca sarıldım, tekrar düşme tehlikesi geçiren gözyaşlarımla savaştım. Alkışlar kesildiğinde Adrian elinde dev bir yemek tepsisiyle mutfağın yanında belirdi.

Elinde tuttu ve "Kim aç?" diye sordu.

Bazı insanlar tepsiye yaklaşırken diğer bir grup dışarı akmaya başladı. Verandanın kapısından, yerden yükselen bir zıplama evi ve müzik setini başlatan bir DJ ile partinin geri kalanının ortaya çıktığını gördüm. Herkes evin içine dolmuştu. ve bahçede. Ya şimdi ya da asla. Her şey işle ilgili olmadan ne zaman hepimiz aynı yerde olacaktık?

Sydney'i Hector'a teslim ettim ve ısıltılı bir sırıtışla Robyn'e döndüm. "Bunu bir yüzükle yapmak istiyordum ama..."

Gözleri irileşti. "Bir ne?"

"Robyn Wade, sen hayatımda tanıdığım en mantıklı ve en sadık insansın." Ellerini nazıkçe tuttum. "Seni geride bıraktığımda kalbini kırdım. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Biliyorum, tatlım. Sana inanıyorum."

Gülümsemem suçluluk duygusuyla dalgalandı. "Ben de Sydney'den ayrıldım. Söz veriyorum bu asla bir sorun olmayacak. Herhangi bir yaşamda. Sonsuza dek buradayım, Prenses. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sırıttı. "Elbette, bunu biliyorum."

"Bunu böyle geri bir şekilde yaptığım için beni bağışlayın, ama biz her zaman birlikte aykırı davrandık." Sağ dizimin üzerine çöktüm. "Robyn, benimle evlenir misin?"

Evren nefesini tutmuş gibiydi. Robyn'in cevabını kalbim sıkışarak beklerken sessizlik evin içinde yankılandı. DJ bile setini durdurmuştu. Her ne gürültü partiden kaynaklanmadı.

Elimi tuttuğunda kaşlarım birbirine çarptı. Sırıttı, hafifçe kıkırdadı ve parmak eklemlerimi öptü. "Elmas değil ama saklamaya değer."

"Öyle mi?"

"Evet."

Yüksek sesle kükredim ve onu kollarıma aldım, parti bir kez daha alkışlarıyla ses bariyerini yıkarken göklere doğru bağırdım. Hızlı bir dönüşten sonra, arkadaşımı daldırdım ve onu öptüm. Dudakları, bana sarılışının harikulade tadını çıkarıyordu. Her şey mükemmeldi.

Neredeyse.

Bölüm 24 - Robyn

Evlendiğimizde rüzgarlı bir Pazar günüydü.

Güneş ağaçların tepesinde parıldayan bir fener gibi asılı duruyor, yeni evimizin sol tarafındaki ormanı ısıtıyordu. Yollar Gümüş taşlarla işaretlenmiş pist, arka bahçeden yüksek ağaçlarla çevrili açıklığa kadar uzanıyordu. Bu özel gün için kurulan ahşap çitalardan oluşan geniş sahnede dans eden kalabalığın üzerinde kağıt fenerler tembel tembel sallanıyordu.

Dans pistinin arkasında, etrafına gümüş balonlar, beyaz cicili bicili süsler ve beyaz karanfiller dizilmiş beyaz bir tente duruyordu. Heyecanlı eller müzikle birlikte haykırmak için gökyüzüne yükseldi. Kalbim

Cliff ve Sydney'in yanına atlayıp kalabalıkla birlikte şarkı söylerken ritimle birlikte gümbürdedi.

Birkaç dakika önce Cliff ve ben o tentenin altında ellerimiz kenetlenmiş bir şekilde durmuştuk ve tüm dünya birbirimize ettiğimiz yeminleri hüngür hüngür ağlayarak izlemişti. Kendimi hiç o anki kadar canlı hissetmemiştim.

Sydney'i doğurduğumda. Kızımı saten elbisesi ve beyaz tokalı ayakkabılarıyla gördüm, yüzüklerin bulunduğu yastığa tutunurken yüzünde bir gülümseme vardı.

Sol elimde muhteşem ve cömert bir elmas vardı. Cliff parmaklarını taşın üzerinde gezdiriyor, izini sürüyor, eklemlerime masaj yapıyor ve her fırsatta yüzüğe dokunuyordu. Eminim ki Benimle aynı şeyi düşünüyor, az önce ettiğimiz yeminleri düşünüyordu.

Bunu söylemekten korkuyordum, ona söyledim, ama artık korkmuyorum. Seni seviyorum.

Bunu hayatımın sonuna kadar söyleyeceğim. Seni seviyorum, Clifton Spears.

Alfa. Eş. Koca.

Giyemeyeceği bir unvan var mıydı?

Müzik sustu ve ben bir sandalyeye gömülürken nefesimi toplamam için bana bir an verdi. Sydney kucağıma tırmandı. Cliff onu kaldırdı ve hemen yanımdaki sandalyeye oturttu. "Bırak da

annen biraz
uzay."

Gülümsedim. "Teşekkürler,
tatlım." "Sana biraz daha kek
getireyim."

Karnımı tuttum. "Biraz daha isterim."

Sydney bir yandan bacaklarını sallarken bir yandan da
babasına gülümsüyordu. "Biraz kek alabilir miyim, baba?"

"İstediğin her şeyi alabilirsin, balkabağım."

"Bir midilli alabilir miyim?"

Cliff iç çekerken başımı neşeyle arkaya yatırdım. "Yürüdüm
değil mi?"

Cliff uzaklaşırken Sydney kıkırdadı. Kızımı tekrar kucağıma
almak için öne doğru eğildim. Doğrusu, ne kadar yorulduğum
umurumda değildi. Yalnız kalmak istemiyordum. "İyi vakit geçiriyor
musun?"

"En iyi zaman, anne."

"Güzel!"

Annemin bize doğru elindeki çantayla geldiğini gördüm.
şampanya kadehi. İç çekerek, sıkı bir gülümsemeye karşıma
oturmasını izledim. "Tebrikler, canım."

"Bunu söylemen çok hoş," dedim acı bir şekilde, "nişan
partisinde olmadığını düşünürsek."

"Evlenme teklif edeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sadece orada olsaydın iyi
olurdu."

"Bunun için üzgünüm canım. Düğününü hayatta
kaçırmazdım." Şampanyasını yudumladı. "Keşke kostümlü provaya
katılmama izin verseydin."

"Anne, bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

Bardağını beyaz masa örtüsünün üzerine koydu. "Bir Alfa
yakalamışsın. İyi iş çıkardın."

"Evet, benim için iyi, değil mi?"

Annem süslü kaşlarını kaldırdı, kalabalığı havalı bir bakışla süzdü ve sonra bana doğru ilerledi. "Hayatım, olanlar için üzgünüm. sana baskı yapıyor."

Omuzlarım çöktü. "Ciddi misin sen?"

"Beni dinle. Ben istiyorum ki..." Göz temasından kaçındı. "Hesap verebilir olmak istiyorum. Senin güvenli bir evlilik yapman konusunda takıntılıydım ve senin ihtiyaçlarını göz ardı ettim."

Yaşlı yüz hatlarına baktım. "Ciddisin." "Baban sert olduğumu kabul ediyor."

"Babamla konuştun mu?"

Başını salladı, parmaklarıyla masanın tozunu aldı ve ardından ışıltılı elbisesini düzeltti. "Gelemediği için üzgün ama sabah burada olacak."

"Davetiyeyi alıp almadığını merak ettim." "Davetiyeyi aldığından emin oldum."

Gözlerim doldu. "Anne..."

"Birbirimize karşı her zaman iyi olmadık Robyn, ama Sydney'e karşı iyi olmaya çalışalım. Birlikte."

Sıcak bir şekilde gülümsedim. "Evet, birlikte."

Cliff elinde iki tabak kek ve bir bardak sütle çıkageldi. I Açı bir şekilde tabağımyı aldım ve annemin bir şeyler söylemek için ağzını açtığını fark ettim. Ona baktığımı fark edince ağzını kapattı ve arkasını döndü.

Güzel.

Bu bir ömür boyu devam etsin, lütfen. Bu çantanın içinde endişelenecek yeterince şeyimiz vardı. Cliff sağıma sokuldu ve Sydney'e plastik bir çatal uzattı. Sydney hevesle pastasını sapladı ve babasının burnuna biraz krema sürerek mutlu bir şekilde yemeye başladı.

"Angora size bir raporla geri döndü mü?" Ben sordum.

Başını salladı. "Evet, doğu kıyısında bir mal varlığı modeli olduğunu söylüyor. Yarın daha fazlasını öğreneceğiz."

"Kemerlerimizi bağlayıp en kötüsüne
hazırlanacağız." "Belki de en kötüsü buydu."

Kaşlarımı çattım. "Henüz emin olamayız. En azından Faye'in
geride kolay büyüler ya da başka bir şey bırakmasını sağlayın."

"Angora bölgeyi temizledi ve korumalar yerleştirdi. Neden
büyü istiyorsun?"

Jillian tökezleyerek masaya yaklaştı ve ona yaslandı. "Sonya
beni dans etmekten vazgeçiremeyecek."

Kıkırdadım. "Anne, Jillian'ın oturmasına izin
verir misin?" Annem sıırttı. "Elbette
canım."

Jillian'ın oturması için hareket etti ve kalabalığın içinde
kayboldu. Muhtemelen parçalara ayırmak için birinin kıyafetini
arıyordu.

Bir şişe suyu Jillian'a doğru ittim, o da minnetle şişeyi
kaldırdı, kapağını açtı ve birkaç saniye içinde yarısını içti. O
bittiğinde nefesi kesildi. "Dans pistinde beni öldürüyorlar."

"Yarınki araştırma partisi için biraz enerji sakla," diye şaka
yaptım. "O şeyi sensiz yönetemem."

"Yine ne için araştırma?"

Kızım heyecanla kucağımdan inip Hector'a doğru atılırken,
uzman reflekslerim ağzımı kızımın sert kafasından uzak tuttu.

Cliff ters ters baktı. "Ah, yeni bir kankası
var." "Onun kızı senin kankan değil mi?"

"Evet, ama bu farklı."

Güldüm. "Bunun ne farkı var?" "Bu
adil değil."

Sesim kısılana kadar kıkırdamalarım devam etti. "Sen
gülünç."

"Sen de araştırmana kafayı takmışsın."

Gözlerimi devirdim. "Bu iblisin köküne inmek istiyorum şey. Eğer soyumdan dolayı bir mülkün varisiysem ve iblisler *peşimden* geldiyse, nedenini bilmem gerekir. Ben bilmek gerekir Bunu gerçekleştirmek için kanımda ne varsa onu yaparım."

Cliff elimi tuttu. "Bütün yol boyunca yanında olacağım."

"Ben de," dedi Jillian elini bizimkinin üzerine koyarken. "Elimden geldiğince yardım edeceğim. Yeter ki su içmiş olayım."

Kıkırdadım. "Ben de su içmeliyim." Özlem dolu bir bakışla Cliff'e odaklandım. "Önümüzde uzun bir gece var..."

Eskilerimin kanı vücudumda dolaşarak bana gerçek doğamın. Ben sadece bir kurt değiştiren değildim; bir kurt prenses, kaderi Alfa'mın, yani kocamınkiyle iç içe geçmiş olan Vahşi Diş Kuyrukları'nın koruyucusuydum.

Dostum.

İçimde onun için var olan her sevgi molekülü yaşıyordu. Ellerini belimde gezdirip yere eğilerek karnımı öperken elimi ensesine koydum ve evimizin huzurlu sessizliğini dinledim. Uzun zaman önce kutlama sesleriydi. Geriye, Maine'in ısrarcı rüzgârına karşı evin ince deresi, saatin tik takları ve giysilerin karıştırılması kalmıştı.

Eteğimin tülü hışırdadı ve sonra kalçalarımın üzerinden serin bir hava akımı geçti. "Elbiseni çıkar."

Söylediğini yaptım ve törenimizde giydiğim ince saten tangayı ortaya çıkardım. Önündeki minik fiyonk mutfaktan sızan loş ışıkta parıldıyordu. Aynı ışık onun memnun gülümsemesini ve bana bakarken gözlerindeki şehvet parıltısını ortaya çıkardı.

Gözler kilitlendi. Göz bebekleri şişmiş. İrisler parlıyor.

Gizli oyunumuzu oynuyorduk. Tam olarak emin değildim. ama şimdi göz temasını kesmenin acımasız bir ölüme yol açacağını biliyordum. Arkadaşımla en son bir tur bakışmayı kaybettiğimde, sonunda boşaldığımda yirmi dakika boyunca aklımı kaybetmemle sonuçlanan üç saatlik bir kenar seansına girmiştım. Gerçi onun oyunlarıla başa çıkabilecek biri varsa o da kesinlikle bendim.

Her zaman ben olurdum.

Gözünü kırpmadan dilini uzattı, ucunu aramaya bile gerek duymadan yavaşça yarığımın dış hatlarına uyguladı. Bir Kendine güvenen bir vuruş kalçalarımı sabit tutan yapıştırıcıyı sökmeye yetti.

Ağızına doğru eğildim, başını sıkıca kendime çekerken aceleyle yalamanın peşinden koştum. Her itiş daha büyük bir karmaşaya yol açtı.

Aynı pislik şimdi de kalçalarımı ıslatıp kayganlaştırıyor, klitorisimi höpürdeterek okşarken bedenimi aynı pozisyonda tutmamı zorlaştırıyordu.

Göz temasını kesmeden, ıslak kıvrımlarıma dokunmak için tangamın kumaşının altını kazdı ve cübbeyle kalçalarımı sıkıca kavradı. Gücünün ve dayanıklılığının boyutu inanılmazdı ve bir yanım onun damarına basmaya, onu Beni ne kadar ileri götüreceğini görmek için.

Ama bir yanım da bu oyunu kazanmak istiyordu. İki katına çıkardım.

sadece kesinlikle gerekli olduğunda göz kırpıyor ve bunu her yaptığımda bakışlarımı keskinleştiriyordum. Yarığımı okşayarak ayırdı ve dilini ıslak uyarılmanın içine daldırarak girişime daldı. tükürüğüyle karışmış.

Dudaklarım titriyordu, onun gelgitlerine karşı inliyordum. daldı. Çabuk yalamalar, tekmelerimin kısılmasını gerektirdi, başının arkasındaki kavrayışımı sıkılaştırarak bir adım bile atmasını engelledim.

nefes alıyordum. Başka şeyleri arzulasam bile onun durmasını istemiyordum.

Beni bir kaos durumuna sokmak için umutsuzca onun horozunu

arzuladığım halde.

Gözlerimi gözlerine odaklamaya çalışırken dişlerimi sıktım, neşeli sırıtışının göz kapaklarını nasıl kırıştırdığını izledim ve gözlerinin badem şeklini kavislendirdi. Beni nasıl kıpırdatacağını çok iyi biliyordu. Ve eğer başımı geriye atma dürtümü bastırmazsam yakında kaybedeceğimi biliyordum.

Büyük bir zorlamayla ağızını yarığımdan çekmeyi başardım, onu yere geri iterken nefes nefese kaldım ve üzerine çıktım. Tüm bu süre boyunca gözlerimiz kilitli kaldı ve sertleşmiş sikini ortaya çıkarmak için cübbesini yukarı çekerken çevresel görüşüm bir hareket çılgınlığına dönüştü. Kalın şaft zıpladı Uyluklarımın arasında, alt dudağımı ısırmama neden olan hafif dokunuşlarla klitorisimle alay ediyordu.

Kalçalarımı kaldırdım ve sikini girişime yerleştirdim. "İkimiz de göz temasını kesmezsek ne olur?"

Gözleri muziplikle irileşti. "Sanırım bulmamız gerekecek dışarı."

Onu bir santim kılıfına soktum, onu her gördüğümde zafer kazanıyordum- yanıt olarak belli belirsiz seğiriyordu. Kalçalarımı kavradı ve beni hareketsiz tuttu, beni ürperten kısa bir hamleyle beni kızdırdı.

Uzun süre ayakta durmaktan kaslarım ağrıdığı için kendimi tutmakta zorlandım. "Bu oyunun sonu anlamına mı geliyor?"

Sertçe iterken sırttı ve meme uçlarıma bir zevk şoku gönderdi. "Hayır, bu sadece oyunun daha iyi olacağı anlamına geliyor..."

Parmaklarını kalçalarımın geçirdiğinde, dikkatimin sert kas düzlemlerinin popomla buluşması, tutuşundaki çaresizlik ve taş gibi karnının avuçlarımda altında hissettirdiği his. Ter Sıcak bedenlerimizi kaplayan buharlı bir sıcaklık beni içten dışa doğru kaynatı. Arkadaşımda gözlerinin içine bakarken bacaklarımda arası korkutucuydu.

Yine de doyamadım.

Gözlerimi kapatmanın duyularımı güçlendirdiğini düşünürdüm ama bunun tam tersi olduğunu hızla keşfediyordum. Dolu gözlerimle Cliff'in gözlerindeki görsel dikkat, diğer tüm hisleri yoğunlaştırdı.

Benim

Meme uçları, Cliff'in girişime daldığı yere kadar merkezimden aşağı süzülen serin havaya karşı sertleşti. Uyarılma kıvrımlarımı ıslattı ve girişini kayganlaştırdı, duyarlı paralarımı kaygan ve özensiz hale getirdi.

Güçlü elleri kalçalarım, belime ve onun morartıcı dokunuşunu özleyen göğüslerime doğru bir yol çizerek masaj yaptı. Onun Öğrenciler yutkundu, irisleri bir an için onu şeytani bir görünüme büründürdü, içimi bir korku kapladı ve neredeyse başımı çevirmeme neden olacaktı. Cliff İtişin ortasında durdu, hareket etmemem için bir eliyle omzumda beni sabit tuttu.

"Nefes al," diye talimat verdi, "devam et - işte böyle - nefes almaya devam et -"

Söylediklerini yaptım, sesinin rahatlatıcı ve emredici tonuna karşı koyamadım. Beni yargılamadı. anlık bir endişe. Sezgisel olarak ne yapacağını biliyordu.

Bir kez pompaladı, göz kapaklarımı titreten bir deneme hamlesi. Ama göz temasını kesmedi. Buna cesaret edemezdim.

Kollarını sırtıma doladı ve gözlerimin içine bakacak kadar boşluk bıraktı. "Aferin kızıma. Şimdi bana bin."

Kendime olan güvenim tazelenmişti, dudağımı ısırarak ona itaat etmeye devam ettim ve parlak irislerinin geri dönüşüne odaklandım. Ela-kahverengi, denizköpüğü ile kozmik deniz mavisinin sevgi dolu bir kombinasyonu ve toprak kökleri beni evimde hissettirdi. Kalçalarım beni titreten sert vuruşlarla kendi aklını geliştirdi. Onun içinde zıpladım Kucağında, omuzlarını pençelerken, başka tarafa bakma, gözlerimi kapatma, bana baktığını görmeme dürtüsüyle savaştım.

Yüz ifadesi şiddetli bir kararlılıkla sertleşti. beni heyecanlandırdı. Yüz hatları tatlı bir teslimiyete büründü ve sonra nefes nefese inlemeye başladı, kontrolümü kıran ateşli itişlerle beni kucağında salladı. Ben de onunla birlikte boşalırken, sıcak şimşekler düzensiz patlamalar halinde içime çaktı.

Süpürme üstüne süpürme, çözüldüm. Onunlayken, bu dünyadaki en doğal süreçti.

Ve bu, hayatımın geri kalanında tekrar edeceğimi bildiğim

Hayat. bir şeydi.

Sonsöz - Robyn

Bir Ay Sonra

Sydney bebek kuzeninin ellerine dokunmak için beşiğe doğru yürüdü. "Dikkatli ol Sierra. Bebeğim, sen daha bir *bebeksin*."

"Syd, öğle yemeğini hazırlamama yardım eder misin?" Faye Teyze seslendi. "Ayin için hazırlanmamız gerek!"

Cliff'le birlikte kanepeye daha da sokuldum. "İstemiyorum hareke
t et." "Eğer katılmazsak Hector kellelerimizi alacak."

"Artık senin sürün bile değil."

Kolunu bana daha sıkı sararken iç çekti. "Hey, ben kuralları sen koyma."

"Sen Wildtooth Tails'in Alfa'sısın. *Kelimenin* tam *anlamıyla* kurallar."

"Evet, ama bunu çok yüksek sesle söyleme. İnsanlar benim önemli ya da başka bir şey."

Başımı omzuna yaslarken kıkırdadım. "Bir ayın kutlu olsun."

"Bir ay oldu mu?" Yanımdaki pozisyonunu düzeltti, daha da samimi oldu. "Sanki üç yıl olmuş gibi geliyor."

"Sen sus."

Faye FROG'a girerken kıs kıs güldü - ki Sierra'nın odasıydı. "Bir şey ister misiniz? Sandviç? Kraker?"

Sydney kükreyerek teyzesinin üzerine yürüdü. "Krakerler!"

Cliff onu kucağına aldı ve havada tuttu. "Syd, insanlara kükreme konusunda ne demiştik?"

"Gürültülü olduğunu mu?"

Ağzımı kapatırken kıkırdadım.

Cliff disiplin konusunda iyiydi. Her şeyi esprili bir dille anlattı, bu da Sydney'e hitap etti ve daha iyisini yapmak istemesini sağladı. Ben

Onu yönetmedeki doğallığına hayret ediyordu. Alfa olmasına şaşmamalı. Bunu yapmak için doğmuştu.

"Evet, çok gürültülü," diye kabul etti, "ve çok *kaba*. Faye Teyze'nin Sierra konusunda yardıma ihtiyacı var. Ona yardım edebilir misin?"

Sydney, babası onu yere bırakana kadar heyecanla tekmeledi. Sydney'in böyle havalandığını görmek, babasının şu kurmalı araba oyuncaklarından birini serbest bırakmasını izlemek gibiydi. Kollarını açtı ve merdivenlerden aşağı inerken uçak sesleri çıkardı.

İçimi çektim. "Daha fazla enerjiye ihtiyacım var."

Cliff başıyla onayladı. "Son zamanlarda hiperaktif oldu.

Nedenini bilmiyorum." "Sanırım tüm bu heyecandan."

"Keşke daha büyük olsaydı," diye şaka yaptı Faye, "o zaman tutabilirdi

Bir süreliğine Sierra."

Cliff kız kardeşine el sallarken sırttı. "Onu getirip üstünü değiştireceğim. Sen de çocuğumun mutfağını mahvetmediğinden emin ol."

Faye kardeşine parmak silahlarını verdi ve sonra aşağı indi. Evin dört bir yanından tencere tava sesleri geliyordu. Yere bir şey çarptı. Kızımın aşağıda ne tür bir karmaşa yarattığını düşünmemeye çalıştım.

Ve günün geri kalanında ziyaretimizden sağ çıkmamız gerekiyordu. *Eyvah*. "Point Pleasant beni uyandırorsa iyi olur," diye uyardım, "yoksa ritüel."

Cliff yeğenini beşiğinden kaldırırken kıkırdadı. O da Onu soyunma kabinine götürürken kıkırdandı. "Yapma bunu. Hector benim en iyi arkadaşım."

"Kibarca istediğin sürece, yapmayacağım."

"Lütfen mi?"

O da bana aynısını yaparken ben göz kapaklarımı ona doğru salladım.

Birkaç saniye süren dramatik ve teatral ilginin ardından

kıs kıs gülerdik. Sierra üstünü değiştirirken kıpırdandı. istasyonuna gitti, bacaklarını havaya kaldırdı ve tulumunu düzeltmeye çalışan Cliff'in neredeyse burnunu kırıyordu. Bundan birkaç dakika sonra üçümüz mutfakta Faye'e katıldık.

Sydney omuzlarını oynatırken masadaki büyük sandalyeye ayaklarını vurdu. "Anne, partiye mi gidiyoruz?"

Sierra'yı kucağıma alırken "Evet, büyük bir parti," diye cevap verdim, "ve sonra doğruca yatağa çünkü sabah Bangor'a geri dönmemiz gerekiyor. sabah."

"Bebeğimle kalamaz mıyım Sierra?"

Kıkırdamalar etrafımda yankılandı. Başımı salladım, Sierra'yı öptüm ve onu pencerenin yanındaki oyun parkına oturttum. "Belki *gölge* sorunumuz olmadığında."

Sydney bilmiş bir bakışla başını salladı. "Bebek Sierra'yı kötü gölgelerden korumalıyım."

Gülümsedim. "Kuzenine karşı çok tatlısın."

Sydney kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O daha bir *bebek*." "Evet, bunu biliyorum."

Faye mama sandalyesini kurarken ve öğle yemeğinin geri kalanını hazırlarken kahkahalarla güldü. Bir sandviçten birkaç ısırık yemeyi başardım. Hem çocuğumun hem de baldızımın isteğiyle. Herkes bir şeyler yedikten ve su içtikten sonra bahçeye çıkıp hemen yandaki boş alan.

Hector ve birkaç adam açık alanın ortasına bir kazan taşıdı. Rastgele yerlerde büyüyen çimler, tenis ayakkabılarıma yapışan kırmızımsı toprağı ortaya çıkarıyordu. Sydney yanımda durdu ve Bir kolunda sepet, diğerinde Bay Charles. Zavallı tavşan daha iyi günler görmüştü.

Ötedeki sokaklardan konuşmalar yükseliyordu. İnsanlar üçerli ve dörderli gruplar halinde gelerek kazanın etrafındaki şekilsiz alanı doldurdular. Hector bir kovayı kaldırdı ve içindekileri kazana doldurdu. -Su. Çok fazla su. Bir kovadan akıyordu.

Kazan dolmuştu ve sonra Faye rahatça altındaki ıraya doğru yürüdü ve ona dokundu.

Whoosh.

Kazanın dibini saran alevler, hazır bulunan izleyicilerin hafif alkışlarına neden oldu. Sierra'yı Hector'a teslim ettikten sonra, onun için bir şeyler hazırlayan diğer birkaç adamla selamlaştı. Kazanın yanındaki tek masada, üzerinde bir gül bulunan dev bir kitap ve mürekkepli kalemler duruyordu. Her şey yüzyıllar boyunca cadıdan cadıya aktarılan türden bir ritüel gibi düzenli ve kusursuz görünüyordu.

Cliff Sydney'i kucağına aldı ve omuzlarına yasladı. Kıkırdarak onun başına sarıldı. "Güzel at baba."

"O unvandan kurtulduğumu sanıyordum," diye nazikçe iğneledi Cliff. "Sanırım artık ismimin hakkını vermek zorundayım."

Omzunu okşadım. "Lütfen burada kişnemeye başlama."

"Neden? Bu senin için utanç verici olur mu?" Kişnedi Kısaca. "Bir *prensesin* dikkatini çekmek istemem. Bu korkunç olurdu." Dudaklarını birbirine üfledi ve biraz daha yüksek sesle kişneyerek olduğu yerde tırısı kalktı.

Sydney çok eğleniyordu.

Ben mahcup olmuştum.

Faye kazana zerdeçal, biberiye ve melisa eklerken kıkırdadı. Otlarla birlikte, üzerlerinde isimler yazılı parşömen karelerinden oluşan bir sepet de geldi. Üzerindeki kiraz gibi Faye lezzetli bir dondurmanın üstüne iki yaprak ekledi ve geri çekildi.

Ellerini kaldırdı ve ilahi söylemeye başladı. Dudaklarından başka bir dünyadan kelimeler döküldü, ilk başta anlamsızdı, ama sonra bir Duygusal bir tını getiren baştan çıkarıcı bir şarkı. Elim kendi aklıyla eşimi ararken midem altüst oldu. Benim Kocam, Alfa'm. O benim kutsal üçlümdü, tek ve her şeyimdi.

Sonsuza dek, bu bir gerçek olarak kalacaktı.

Müzik eşliğinde sallanırken parmaklarımı onunkilere doladım, Etrafımızdaki Silverfang Creek üyelerinin yansıması tarafından yutuldu. Her bir uzvum daha sert bir şekilde yarattığımız müzikten enerji aldığını hissetti; bu da aramızdaki mesafeye rağmen sürüler arasındaki bağın bir kanıtıydı. farklılıklar. Bizi bir arada tutan şey ortak hedefimizdi: gelişebileceğimiz güvenli ve emniyetli bir dünya.

Bunu istemek çok mu fazla?

Yukarıda, gökyüzü sonsuz bir karanlıkla genişliyordu. Küçük ışık delikleri teker teker yanıp söndü, gözümü kamaştıran süt gibi bir kozmos Duygular. Serin hava sessizce yanımdan geçti, saçlarımın bir kısmını aldı ve burnumun köprüsüne yaydı. Gözlerimi kapattım, kıkırdadım ve burnumu kırıştırdım.

Cliff elini belime doladı. "Bu bana zaten bildiğim şeyi söyleyen ritüel."

Kulağıma gelen sesiyle tüylerim diken diken oldu. Alevlerin dev kazanı yalayışına odaklandım, turuncu ve kırmızının kanat çırpışını ve hızla geri kaçışını izlemek patlamalar. Faye daha yüksek sesle zikrediyor, elleri imkansız yüksekliklere ulaşırken sesi kitlelerin üzerinde yükseliyordu.

Gösteri sonsuza dek sürecekti gibiydi. Sydney sonunda babasının üzerinde uyuyakaldı ve babasının omuzlarından kaymaması için onu kucağına almasına neden oldu. Yaklaşık on dakika sonra, Faye kazana bir kaşık daldırırken onu bana uzattı. Bazıları Etrafımızda ilahiler devam ediyordu.

Sonra sessizlik.

Cırcır böcekleri ve yaratıklar ağaçlarda cıvıldaşıyordu. Etrafımızda büyüyen karanlığın içinde belirgin bir şekilde eşsizdi. Sanki Gölge içeride doğru ilerliyor, aşkı kutlayan bu güzel ritüelin gerçekleştiği bu tek yerde toplanıyordu. Faye yaprakları avucunun içinde çevirdi ve Hector'a bakarak sırtıttı.

"Sıradaki arkadaşlar Naomi Frazier ve Danny Turner."

Hector, tezahürat okyanusuna dönüşen kalabalığı boş

gözlerle inceledi. Sierra uykusundan sıçradı ve Sydney bir anda uyandı. Hector

Yarılma sesi beni de rahatsız etti ve neredeyse hiç yorgun değildim.
Benim

Naomi ve Danny çiftine dikkatimi vermiştim. Cliff'i hissettim.
belime dokundu ve sonra beni Faye ve Hector'la buluşmam için
birkaç adım ileriye yönlendirdi.

Kalabalık kutlamalarına devam ederken, Faye sesini bizim
çevremize doğru yöneltti. "Naomi burada değil. Onu gördünüz
mü?"

Hector mırıldandı. "Gözlerimi dört açtım."

"Naomi?" Cliff kıkırdadı. "Normal Naomi mi demek istiyorsun?
Bir motorcu Alfa ile eşleşti mi?"

Gözlerim büyüdü. "Motorcu bir Alfa mı?" Nefes nefese kaldım.
"Şaka yapıyorsun.
Bana daha fazlasını anlat."

"Dedikodu yapmak istemiyorum ama..." Faye bize yaklaşan
birkaç kişiyi inceledi. Profesyonel bir gülümseme takındı ve sol
tarafını işaret etti - bir noktada yiyecek tepsileri barındıran birkaç
beyaz çadır kurulmuştu. "Buyurun!"

İnsanlar içkilerini kaldırdı, alkışladı ve Hector'la tokalaştı. Bu,
Bangor'da verdiğimiz gösterişli partilerden tamamen farklı bir
manzaraydı. Elbette tüm bunlar değişiyordu. Bunun gibi ritüelleri
daha fazla yapmaya başlamamız an meselesiydi.

Buna karşı değildim.

Ortalık sakinleşince Faye bana doğru eğildi. "Danny, Kızıl
Köpekler'in Alfa'sı. Athens, Batı Virginia'da bir motorcu çetesi."

"Gerçek bir çete gibi mi? Silahları falan olan?" Cliff'e baktım, o
da başıyla onayladı. "Vay canına."

Hector Sierra'nın sırtını sıvazlarken, "Evet, bu kötü bir haber
olabilir," diye itiraf etti. "Sanırım bu konuyu Naomi ile gerçekten
konuşmamız gerekecek. Onu tehlikeye atmak istemiyorum."

Cliff kıkırdadı. "Beni Maine'e gönderme konusunda
endişelenmiyordun."

"Bill'in ele geçirildiğini bilmiyorduk, yani..." Hector özür dileyerek gülümsedi. "Sonu iyi bitti, değil mi?"

Arkadaşım beni kanatları altına aldı ve Sydney'in sırtını ovdu. "Bunun bir son olmadığını söyleyebilirim. Hem de hiç."

İçimden mutlu sesler yükseldi. "Yine eriyorum."

Sydney iç çekti ve yüzünü omzuma yasladı. Başının arkasını kucakladım ve bebekken yaptığım gibi onu ritmik bir şekilde zıplatmaya başladım. Bir an için içimde bir öfke parladı, zaman ve mekanda kaybolan şeyi hatırlattı. Bu noktada, Cliff ve ben onun yokluğu hakkında birçok kez konuşmuştuk. Bu konuda şakalar yaptık. Birbirimize o dönemle ilgili sevgi dolu mektuplar yazdık.

O üç yıl boyunca çok fazla işlem yapılmıştı. Şimdi sırf *yorgun* olduğum için bunu gerçekten mahvetmek istiyor muydum?

Cliff'e baktım. "Onu uyutmak ister misin?"

Kollarını uzatırken gülümsemesi çarpıktı. "Evet, çok isterim Bu."

Ve böylece gerginlik dağıldı. Öfke ve utancım yok oldu. Her şeyi değiştirmem için tek bir seçim yetti. Tıpkı Cliff'in Temmuz ayında bahçeme gelerek yaptığı gibi. Her şeyi tersine çevirmek için bir seçim yaptı. Onun büyük sevgi gösterisinden çok şey öğrenebilirdim.

Küçük jestlerden de çok şey öğrenebilirim.

Etrafımızda, kutlama olgunlaştı, güzel bir övgü Kaderdeki aşkın vasiyeti. Kalabalıkla birlikte akıp giderken çocuklarımız tekrar uykuya daldı, partiyi canlandıran müzikle birlikte hareket ettiler.

Kazanın diğer tarafında yaylı ve üflemeli çalgılar çalan insanlar. Dans kısa sürede kitleleri sardı. Ardından daha fazla müzik geldi.

Her şeyi içime çekerken zaman bir anlığına durdu. İnsanlar, müzik, hava, yıldızlar, her şey beni etkiledi. Çocuğumla ten tene ve eşimin elini sıkıca tuttuğumda kendimi bir çocuk gibi hissettim.

Yeni bir kadın, kürküne bürünmeye başlayan yeni bir kurt. Hayat zorluklara rağmen devam ediyordu ve ben ya çarkla birlikte hareket edecektim ya da onun beni ezmesine maruz kalacaktım.

Cliff'e gülümsedim. "Bu ritüeli bizimle birlikte kuzeye getirmek ister misin?"

"Öyle mi?"

"Evet, neden olmasın? Bill ve diğerleriyle yaşananlardan sonra insanların biraz düzene ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

Başını salladı. "Bence bu muhteşem bir fikir. Neden buna oy verdin?"

"Sadece bir şey gibi görünüyor..." Gözlerimi ruhlı Dansçılar. "...yapmak için umutluyum. Yani, eğer eşleşmemiş olsaydık, ilişkimiz için ikinci bir şansımız olmayacaktı."

"Hiçbirimiz bu işten canlı çıkamayacağız, o yüzden ben devam edelim derim." Işıldadım. "Aynen öyle hissediyorum."

İşaret parmağı ve başparmağıyla çenemi tuttu. gözlerinin parlaklığını artıran yoğun bir bakışla bakıyordu. Orada, o eski gezegenlerden ve yıldızlardan gelen yıldız tozlarından oluşan kozmosun geri kalanı oturuyordu. O gözlerde benim dünyamın bir parçası vardı, geri kalanı ise kollarımda huzur içinde uyuyan kızımızın içinde yaşıyordu.

Bir daha hiçbir gölge ona dokunamayacaktı. Hiçbir zarar kapımıza geldi. Çünkü bu ikinci bir şanstı çok daha fazlasıydı. Bu, birlikte öğrenmek ve büyümek, ebedi bir yara olabilecek bir geçmişini iyileştirmek için bir çağrıydı. Bu çağrı Sevgiyi bir fikir yerine bir fiil olarak görmeye ihtiyaç duyan sürümümüze bizi örnek göstermek. Bu çağrı bizi birbirimize bağlayacak, güçlendirecek ve bu fiziksel yaşamın ötesine taşıyacaktı.

Çünkü biz bir çiftten daha fazlasıydık. Biz arkadaştık. Ve eşlerin kaderi sonsuza dek sürecekti.

SON

Yazar Hakkında

Merhabalar! Ben Layla Silver ve sizi burada görmekten çok mutluyum :)     evimli  ocuk annesiyim ve bunca yıldan sonra hala harika ve  alışkan kocama çılgınca aşığım. Kurtlar, Ayılar veya Ejderhalar olsun, ateşli şekil değiştirenler hakkında yazmayı SEVİYORUM.

eşlerini ararlar ve onları korumak için her şeyi yaparlar.

Yollarına ne çıkarsa çıksın. Yazmadığım ya da ailemle vakit ge irmediğim zamanlarda (ki bu oldukça nadirdir, ama şikayetçi değilim!), dağlarda paranormal rüyaların peşinde olmayı seviyorum.

[Amazon'daki yazar sayfama](#) göz atın ve yeni çıkan kitaplarla ilgili güncellemeleri almak için "Takip Et "e tıklayın.

Ayrıca daha fazla haber ve özel teklifler için [beni Facebook'ta beğenin](#).

Layla Silver tarafından yazılan kitaplar

"Silverfang Creek Kurtları" Serisi

Silverfang Deresi Kurtları eski yöntemle çiftleştirilir: her uygun isim taş bir kaba eklenir ve otlar ve iki kırmızı gül yaprakları. İki saat sonra, yapraklar eşlerin isimleriyle yüzeye çıkar. Seçim söz konusu değildir. Sadece kabul edebilirsiniz.

[Alfa'nın Zorla Zorlanan Eşi Alfa'nın Zorla Reddedilen Eşi](#)

* * *

"Rosecreek Özel Operasyon Kurtları" Serisi

Rosecreek Özel Operasyonları yaşayan tarihin en güçlü, en sahiplenici ve en acımasız kurtlarıdır. Eşlerini reddederler, onları geri isterler ve hamile bırakarak bir şeyi açıkça ortaya koyarlar: her zaman istediklerini alırlar.

[İhanete Uğramış Zorba Eş](#)
[İhanete Uğramış Kaçırılmış Eş](#)
[İhanete Uğramış Hamile Eş](#)
[İhanete Uğramış Zoraki Eş](#)
[İhanete Uğramış Açık Artırmaya Çıkarılmış Eş](#)
[İhanete Uğramış Büyük Beden Eş](#)

* * *

"Beaufort Creek Shifters" Serisi

Küçük bir kasaba olan Beaufort Creek'te insanlar görücü usulü evliliklere inanır. Çünkü iki şekil değiştiren bir araya getirildiğinde

Eski kırgınlıkların üstesinden gelin ve güçlü ittifaklar kurun, sevginin gücü her şeyi iyileştirir...

[Alfa'nın Zoraki Eşi](#)

[Kurt'un Zoraki Eşi](#)

[Ejderhanın Sahte Evliliği Ayının](#)

[Görücü Usulü Eşi](#)

[Aslanın Ayarlanmış Eşi](#)

[Kurdun Zorbalığa Uğramış](#)

[Eşi Alfa'nın Hamile Gelini](#)

[Babanın Masum Eşi](#)

[Kurdun Açık Artırmaya](#)

[Çıkarılmış Eşi Kurdun Gizli](#)

[İkizleri Kurdun Kaçırılmış](#)

[Eşi Kurdun Taşıyıcı Annesi](#)

[Babasının Arkadaşının](#)

[Eşi Alfa'nın Zoraki Gelini](#)

* * *

"Silverdawn Kurtları" Serisi

Bu gizemli küçük kasabada, insanlar ve paranormal yaratıklar, düşmanlar aşıklara dönüşene kadar karanlığı zorlar, Reddedilen eşler ikinci bir şans elde eder ve hepsinden önemlisi aşk galip gelir...

[İhanete Uğramış](#)

[Eş Yaralı Eş](#)

[Satılmış Eş](#)

[Hasarlı Eş](#)

[Hapsedilmiş Eş](#)

[Açık Artırmalı Eş](#)
[Zorba Eş Takıntılı](#)
[Eş](#)

* * *

"Wolf Inn" Serisi

Kurt Hanı, küçük kasabamızın yerel sıcak noktasıdır. Tüm paranormal varlıkların hoş karşılandığı, sert ve bağımsız kadınların, o sinir bozucu derecede ateşli kurt etrafta dolaştığında uçuşan küçük kıvılcımları inkar etmeye çalıştığı ve nihayetinde, yanan gerçek ateşin olduğu bir yerdir. Kalplerinin içinde ne olursa olsun durdurulamaz bir güç vardır.

[Alfa Eşi](#)
[Yalnız](#)
[Kurt](#)
[Yasak Kurt](#)

* * *

"Kurt Adam Çiftliği" Serisi

Kurt Adam Çiftliği, bir şekil değiştiren çiftliğinin sunabileceği en iyi şeylerin hepsine sahip: Bolca gömleksiz kurt, bolca baştan çıkarıcı şekilde düşük askılı kot pantolonlar ve samanlıkta dinlenmek ve arkadaşların yaptığı oyunları oynamak için bol miktarda yanan sıcak akşamlar.

[Çiftçi Kurt Kovboy](#)
[Kurt Rodeo Kurt](#)
[Güreşçi Kurt](#)

* * *

"Shifter Çiftleşme Ajansı" Serisi

Şekil Değiştiren Çiftleşme Ajansı türler arası eşleşmelerde uzmanlaşmıştır. En ateşli kurtlarla en ateşli randevuları bulur ve eşleşme cennette yapılmış olsun ya da olmasın... nihayetinde romantizm günü kazanacaktır.

[Huysuz Kurt](#)

[Tamirci Kurt](#)

[Reddedilen Kurt](#)

* * *

"Kurt Adam Dağ Tesis" Serisi

Bir dağ tatil beldesinde tatil yapmak çok zor bir iştir. Neyse ki, size yardımcı olmaları için çok ateşli vardiyacılar çağırdık. O şişkin kasları sadece sizin için esnetecekler, böylece gölgelerdeki canavarlar hakkında endişelenmenize gerek kalmadan vahşi doğada bir günün tadını çıkarabilirsiniz.

Ve sonrasında, sizin için bir banyo hazırlarlar ve ağrıyan kaslarınıza masaj yaparlar...

Burası, ülkedeki en ateşli şekil değiştirenlerin hizmetinizde olduğu Kurt Adam Dağ Tesis.

[Kurdun Görücü Usulü Evliliği](#)

[Kurdun Milyarderi](#)

[Kurdun Sözleşmeli Evliliği](#)

[Kurdun Sahte Eşi](#)

[Kurdun Yasak Eşi Kurdun](#)

[Ayarlanmış Eşi](#)

* * *

"Shifter Dadı Ajansı" Serisi

Şekil Değiştiren Dadı Ajansı'nın görevi basittir: Aynı zamanda dünyanın en iyi bekâr babaları olan, yıkıcı derecede yakışıklı şekil değiştirenler için iyi dadılar bulmak. Çünkü beğenin ya da beğenmeyin, babalar neredeyse çocukları kadar sevimlidir. Bu da maalesef oldukça dikkat dağıtıcı olabiliyor. Başvuru formu isteyen var mı?

[Kurt'un Dadısı](#) .

[Ayı'nın Dadısı](#) .

[Alfa'nın Dadısı](#) .

[Ejderha'nın Dadısı](#) .

[Kaplan'ın Dadısı](#) .

[Aslan'ın Dadısı](#) .

* * *

"Werebear Creek" Serisi

Werebear Creek, sizi tatmin edecek sudan çok daha fazlasıyla doludur.

İştahlı. Dişlerini size geçirip sizi tamamen ve bütünüyle kendilerine ait kılmak isteyen kötü, sahiplenici Ayı Şekil Değiştirenlerle dolu. Çünkü eşleri bir kez ortaya çıktığında, hiçbir şey onları kendilerine ait olanı almaktan alıkoyamaz.

[Kötü Ayı](#)

[Patron Ayı](#)

[Zorba Ayı](#)

[Büyük Ayı](#)

[Cesur Ayı](#)

[Kırık Ayı Cesur](#)

[Ayı Nefes Kesen](#)

[Ayı Bebek Ayı](#)

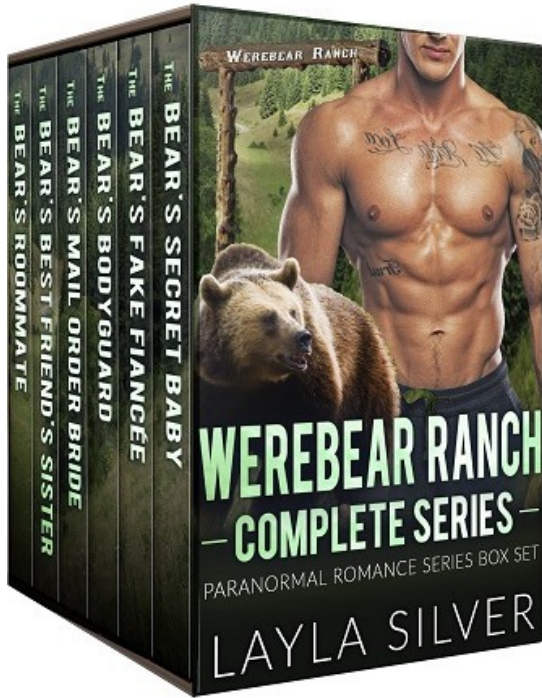
* * *

"Werebear Ranch" Serisi

Bir saniyeliğine gözlerinizi kapatın ve kendinizi, eşlerini korumak için dünyayı yerle bir etmeye hazır bir grup çok kötü, çok vahşi ayıyla birlikte bir çiftlikte hayal edin. En kötü şekil değiştiren hayallerinizin gerçeğe dönüştüğü bir paranormal romantizm serisi olan Werebear Ranch'e geldiniz...

Tüm hikayeler tek başınadır ve HEA garantilidir.

[Werebear Ranch Complete Series](#) ile **tüm seriyi** alın
Bağımsız kitaplara kıyasla **%33 indirim!**

Serinin kitapları:

[Ayı'nın Gizli Bebeği](#)

[Ayı'nın Sahte Nişanlısı](#)

[Ayı'nın Korumaşısı](#)

[Ayı'nın Postacı Gelini Ayı'nın](#)
[En İyi Arkadaşının Kız Kardeşi](#)
[Ayı'nın Ev Arkadaşı](#)

* * *

"Shifter Vekil Ajansı" Serisi

Henüz eşini bulamamış ama bebek sahibi olmak için sabırsızlanan çok ateşli bir şekil değiştiren ne yapmalı? Elbette Şekil Değiştiren Taşıyıcı Anne Ajansı'na gider ve orada pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde edebilir...

Serideki her kitap, HEA garantili bağımsız bir hikayedir. [Shifter Suret](#)

[Ajansı](#) serisinin [tamamını](#) edinin
[Seri](#), bağımsız kitaplara kıyasla **%40 indirimli!**

Serinin kitapları:

[Kurdun Taşıyıcı](#)

[Annesi Ayının Taşıyıcı](#)

[Annesi](#)

[Alfa'nın Vekili](#)

Aslan'ın Taşıyıcı

Annesi Ejderha'nın

Taşıyıcı Annesi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.